RADU THEODORU

Călătorie neobişnuită

*

roman ştiinţifico-fantastic

CARTEA ÎNTÂI

Misterele bastionului

În podul şurei acoperită cu stuf vântul are un sunet aparte. Este destul să închidă ochii atunci când bate austrul, şi dintr-odată se simte legănat pe monotona unduire a valurilor, aude susurul apei spărgându-se în prova din butuci de balsa, aude vântul şuierând monocord în greement, aude scârţâitul scripeţilor, aspiră cu nesaţ mirosul mării, sărat-amărui. Sare şi dă târcoale peştele acela necunoscut, uriaş, cu botul turtit şi pielea fosforescentă.

Este vremea să-i filmeze. Pe urmă trebuie să dea drumul la motoraşul pentru încărcat acumulatorii. Trebuie ridicat punctul, controlată velatura, strânşi peştii zburători aterizaţi pe puntea de rafie.

— Dă-mi şurubelniţa, Florine.

Glasul lui Mihăiţă vine de undeva, de foarte departe.

Florin îşi desprinde privirea din acoperişul de stuf, transformat de vânt în acel ecran miraculos care-l poartă pe urmele expediţiei „Kon-Tiki", sau „Ra", ori pe cele ale bravului navigator singuratic sir Francis Chichester.

— Iar visezi? îl întrebă zâmbind ironic Mlădiţa.

De când a venit unchiul ei, Pictorul, la atelierul lui de vară de pe malul râului, Mlădiţa s-a schimbat. Nu mai umblă desculţă şi ciufulită, poartă mai mult rochiţa albastră care se asortează cu ochii şi pe care părul auriu scoate reflexe ciudate. Florin îşi muşcă buzele. Se apleacă deasupra torpilorului „*Neînvinsul*" aşezat pe bancul de tâmplărie. Este opera lui, este mândru de el, la concursul de navomodele teleghidate a luat premiul doi pe ţară, acum i-a reparat avariile de la sistemul de guvernare şi totuşi…

Planul i se pare nebunesc şi absurd. Cu atât mai nebunesc şi absurd, cu cât sunt mai vioaie sclipirile ironice

din ochii albaştri, cu puncte aurii, ai Mlădiţei.

Podul şurei de pe malul apei este deopotrivă un atelier de navomodele, o sală de navigaţie radiogoniometrică şi o ciudată bibliotecă marinărească. Pe pereţii de scândură atârnă un planiglob, hărţi maritime, o hartă a Dunării decupată din diferite atlase vechi, apoi, în rame de carton, fotografiile color ale navigatorilor singuratici pe navele cu care-au traversat oceanele ori au înconjurat globul; deasupra raftului cu cărţi marinăreşti, unde stau la loc de cinste volumele lui Thor Heyerdhal, îndrumătorul marinăresc41, de M. Bujeniţă şi N. Nigaru şi „Cu

Gipsy Moth în jurul lumii-l, a lui sir Francis Chicliester, tronează un glob terestru, care se poate ilumina din interior. Sub geamul, prin care se vede lunca Argeşului, masa de studiu de pe care Florin a eliminat toate cărţile în afara unor tomuri de geografie şcolară şi universitară.

Mihăiţă, zbârlit şi pistruiat, numai în tricou marinăresc, cu mâneci scurte, transpiră încercând să fixeze zăvorul tambuchiului.

— Rămâi la planul tău extravagant? întreabă Mlădiţa, silabisind mesajul către „Scafandrii albaştri11 din S.

— Rămân.

— Până la proba contrarie?

— Până la proba contrarie, o maimuţăreşte Mihăiţă…

Domnişoara nu se supără dacă îmi dă o mână de ajutor?!

Unu şi cu unu fac doi. Radiolocatorul funcţionează perfect. Am zis! Bateriile ţin 54 de ore.

— Ai zis!

— Pardon! N-am zis încă!

— Te-ai emancipat, Mihăiţă… Poate nu-ţi mai convine societatea noastră, spune morocănos Florin, care-i găseşte

Neînvinsului cu atât mai multe defecte cu cât Mihăiţă ridică în slăvi sistemul de protecţie şi guvernare, „locator-gonio”.

patent Mihăiţă et comp. 1970.

— Dacă a vedea realitatea înseamnă a te emancipa.

Atunci…

— Isprăviţi. Mă plictisiţi… Marele constructor nu vrea să verifice legăturile şi sudurile?

Mihăiţă îi priveşte triumfător. Trebuie să i se recunoască meritele. Ai e mâini de aur. Şi o răbdare la lucru, de felah. Florin verifică contactele sistemului electric, ridicând carcasa de plexi. Sunt perfecte. *Neînvinsul*, cu cei

75 de centimetri lungime, cu turelele mobile, cu linia lui elegantă, cu păienjenişul de antene al radiolocatorului, zvelt, cu suprastructurile piturate în albastru marin, este deopotrivă robust şi elansat şi Florin se lasă inundat de un sentiment cald, răscolitor. Este opera lor, a muncii lor încordate şi dacă nu se ivea scurtcircuitul acela blestemat, ar fi fost câştigătorul premiului unu. Cine ştie dacă n-ar fi putut participa la „Expo: 80” la Tokio. Încearcă să evadeze. Mlădiţa îl readuce la realitate.

— Suntem gata de probe. Mă duc să pregătesc debarcaderul… Ah!… Am uitat. Unchiul meu, Pictorul, vrea să asiste la încercări. Îi dai voie, căpitane?

— I-ai dat tu înaintea mea, mormăie Florin. Totul gata la orele 10,00.

— Am înţeles!

Mlădiţa salută milităreşte. Dispare pe scara de lemn a chepengului. Mihăiţă apasă pe butonul navoliftului. Este invenţia lui. O platformă cu lungimea de un metru, culisantă între două şine de aluminiu folosite ca galerii pentru perdele. Un sistem simplu de scripeţi acţionat de un dinam de tractor U 615, totul la comanda unui întrerupător electric. Cei doi coechipieri navomodelişti transportă *Neîn vinsul* la lift, fixându-l pe cale. îl coboară în magazia de materiale. De acolo, pe braţe, îl duc la debarcader. O găsesc pe Mlădiţa instalată la postul de comandă „uscat”.

Barca pneumatică a navei la debarcader. Intră amândoi în apă la dana numărul unu. Adică, un fel de golf natural, adâncit de ei cu lopeţile, cu malurile întărite cu

plăci de beton folosite pentru trotuare. Lăsat la apă, *Neînvinsul* pare dintr-odată altă navă. Mai semeaţă. Mai suplă. Mai mobilă.

— Bună ziua, marinari, spune un glas plăcut, baritonal.

Între sălcii, un bărbat atletic, cu barbă neagră, ochelari fumurii, pipă, purtând o cămaşă colorată viu şi pantalon uşor, de drill.

Florin simte o atracţie curioasă pentru bărbatul cu barbă neagră şi pipă, căruia, în gândul lui, îi spune simplu: Pictorul, cu toate că mai curând i-ar spune

Olandezul zburător, ori Ciorap de piele, ori poate Buffalo

Bill. Pictorul cu tenul lui măsliniu, cu trăsături bărbăteşti, aspre, pare posesorul unei forţe fizice neobişnuite şi al unor întâmplări pline de mister şi cutezanţă… Aşezat pe vine lângă *Neînvinsul*, îl examinează cu atenţie. Se învăluie în nori de fum albastru, cu miros plăcut de miere şi nucşoare, ca o veritabilă piele roşie.

— Gata pentru probe, spune Mlădiţa, apăsând pe butonul convertizorului.

Florin şi Mihăiţă îşi ocupă locurile în barca pneumatică. Vâslesc puternic cu padelele, traversând curentul rapid. Soarele poleieşte cu aluminium lichid suprafaţa râului.

Miroase puternic a sălcii, a apă, a nisip încins.

— Numai de nu ne-ar face vreo boacănă, suspină Mihăiţă, încercând adâncimea cu padela… Stop!

Florin aruncă ancora formată dintr-o găleată de plastic lestată cu pietre şi închisă ermetic cu un capac de tablă zincată. Ridică radioemiţătorul. Emite comanda de pornirea motorului. *„La drum, cu viteză mică, înainte*! *a*

Neînvinsul iese din dană. Intrat în plin curent este purtat în derivă. Cu manevre dibace, Florin îi stabileşte cursul la o distanţă de câţiva metri de mal. Îi pune prova în amonte. *Neînvinsul* execută un rondou de toată frumuseţea. Trecut pe sistemul de guvernare automată, torpilorul atacă râul, urcând cu motorul în plin. Mlădiţa îl

urmăreşte

de pe mal, pas cu pas. Pictorul priveşte nava sprijinit de trunchiul unei sălcii.

— Parcă aş fi la cel mai greu examen din viaţa mea, şopteşte Mihăiţă. Fii atent, Florine. Acum!

O tufă de salcie barează drumul *Neînvinsului*. Goniometrul de bord a fixat-o. Un viraj lin. *Neînvinsul* depăşeşte obstacolul. Alunecă pe luciu, maiestuos, cu ţevile tunurilor strălucind în soare. Mihăiţă strigă ura. Abia deschide gura şi nava se culcă brusc la tribord.

I – A eşuat, se aude peste apă glasul baritonal al Piciorului.

Florin îşi stăpâneşte lacrimile. Ştiuse de la bun început că „*Neînvinsul*” se va feri de toate obstacolele de la suprafaţa apei. Că va putea să-şi menţină cursul la o distanţă mereu egală de ţărmul drept al râului, dar că nu va putea ocoli obstacolele de sub luciu. Îşi vede ratat planul magnific de a trimite la Sulina o navă model, autoguvernată, purtând un mesaj către „Scafandrii albaştri”. Îşi vede ratată munca lui şi a echipajului. Doi ani de muncă migăloasă anihilată brutal de un prag de nisip. Îngrozitor. Mlădiţa încearcă să folosească postul „uscat” pentru a scoate nava din eşuare. Zadarnic. Elicea face eforturi disperate.

Bâzâitul întărâtat al motorului se amplifică în singurătatea luncii. Cu fiecare efort nou, *Neînvinsul* îşi măreşte înclinarea tribord. Mihăiţă smulge ancoi a. Vâslesc în tăcere până lângă nava eşuată, eşuând ei înşişi pe o limbă de nisip. După ce-l eliberează, torpilorul manevrat de pe ţărm de Mlădiţa, ajunge în alură de zile mari la dana lui, unde rămâne nemişcat după ce executase rondouri exacte, mers cu toată viteza înainte şi înapoi, opturi şi seuri ca şi când

Mlădiţa, înţelegându-i gândurile, ar vrea să-i facă Pictorului o demonstraţie completă a calităţilor navei.

— Suntem în pom, şopteşte Mihăiţă… Adio peşti exotici. Adio aparataj de scafandru autonom.

Şi peştii şi un scafandru autonom Cousteaux-Gagnan

ar fi fost darul „Scafandrilor albaştri”, în cazul că *Neînvinsul* ar fi ajuns la veliştii din Brăila, prima escală din fabulosul lui itinerariu. Florin priveşte mâhnit navomodelul, care se leagănă uşor între digurile de piatră.

— Există întotdeauna, în aventură, o corelaţie subtilă între obiectiv şi mijloace, spune Pictorul. Între faptă şi posibilităţile de a putea fi înfăptuită.

— Vreţi să ziceţi că între ce am dorit şi mijloacele noastre nu există această corelaţie?

— Exact. Aşa am vrut să zic, Florine. Eşti dezamăgit?

Florin are o clipă de şovăire. Răspunde cu glas jos.

— Da.

O clipă de tăcere.

— Vă invit la mine la atelier, să vă fac cunoştinţă cu *Hai-Hui*, cu o hartă, un papagal şi… nişte planuri… Mlădiţa, nu m-ai trădat?

— Nici cu un gând, unchiule Ra.

Cu o singură mişcare Pictorul, căruia Mlădiţa îi spune atât de ciudat, „unchiul Ra”, ridică navomodelul de pe apă. îl ia la braţ şi, mergând legănat, se înfundă în lunca plină de sălcii şi iederă. Mlădiţa se pleacă la urechea lui

Florin: – i

— Credeam că nu-şi va descoperi imperiul… dacă o face, înseamnă că l-aţi cucerit.

— N-am fost niciodată pe aici, spune Mihăiţă, strecurându-se pe sub o boltă de iederă.

Florin are senzaţia că pătrunde într-o lume fantastică.

Lunca s-a transformat într-o adevărată junglă. Un cot al râului. Un braţ îngust şi adânc de apă nisipie. Şi, pe o mie de ancore ruginite, o locuinţă lacustră sub pilonii căreia este ancorată o balenieră ciudată, mai curând o navă intermediară între pui de mare şi balenieră, zveltă, lungă, cu pitura albă, pe pupa căreia scrie cu litere albastre:

Hai-Hui!

Soarele răsare magnific într-o mare de culori

sângerii. Aşezat în prova lui *Hai-Hui* pentru a supraveghea cursul apei, Florin nu şi-a revenit după noaptea de insomnie pe care-a petrecut-o, navigând între vis şi realitate, amestecând picturile fantastice ale lui Ra-Buffâlo Bill, pline de culori crude, verzi şi liliachii şi vişinii înfăţişând mereu şi mereu marea şi ţărmuri când stâncoase şi aride, când pline de vegetaţii exotice, oraşe albe răsărind din ape verzi-albastre; deci amestecând aceste pânze cu armele ciudate din panopliile agăţate pe pereţii de stuf. Sarbacane şi lănci africane, arcuri ale tribului Mau-Mau şi măşti totemice din arhipelagurile Pacificului. Totul într-o mişcare feerică de culori pe care *Hai-Hui* le tăia cu otrava, purtată pe muson sub cerul austral. Ra-Buffalo Bill a fost aproape douăzeci de ani ofiţer în marina comercială, ajungând până la comanda unuia din mineralierele de 40.000 de tone ale ţării. Maşina stop! Funda ancora. Postul pupa şi prova tribord, atenţie. Iată Bombayul cu miile lui de sampane şi jonci şi bărci ieşite în radă… Era o fotografie color, excelent făcută într-un amurg sângeriu… Poate i s-a părut lui. Ra-Buffalo Bill le-a arătat echipamentul lui de bord şi cel de camping (ce curios, camping la un navigator), cortul pneumatic, compasul, sextantul, tabelele cu efemeride, hărţile, lămpile de vânt, cârma automată, tendele şi ancorele de furtună, întregul material pe care-l va folosi în croaziera de pe Mediterană, în care pleacă… mâine.

Ah, nu mâine… Astăzi! Acum! îşi spune Florin plin de o fericire necunoscută, plin de temeri nemărturisite, încântat că Ra i-a luat în echipaj până la Sulina, unde vor preda solemn *Neînvinsul* celor patru „scafandrii albaştri14 şi unde

Ra le-a promis câteva incursiuni submarine.

S-a mirat de puţina rezistenţă a mamei lui. De puţina rezistenţă a tatălui lui Mihăiţă, mecanicul C.A.P.-ului, de care ei se cam tem pentru că este ursuz şi aspru. Se vede că Ra este stăpân pe darul convingerii. Ieri la orele 18 şi-a isprăvit de aranjat raniţa. Au scos-o pe *Hai-Hui* de sub atelierul cocoţat pe piloni când încă licăreau stelele. Cerul

era negru-albăstrui, căzuse roua şi în luncă pluteau fuioare străvezii de pâclă. Dacă n-ar vedea soarele ţâşnind dintre sălciile şi arinii străvechi, dacă n-ar auzi tam-tamul uniform al motorului, dacă n-ar simţi prezenţa Mlădiţei (desigur ea i-a sugerat această idee teribilă lui Ra) şi n-ar auzi papagalul, pe numele lui Coco, strigând răguşit: „pământ la babord", „pământ la babord", ar crede că totul este un vis. Ra-Buffalo Bill a împărţit sarcinile fiecărui membru al echipajului: Mlădiţa se ocupă de întreţinere şi postul de radio-emisie-recepţie, Mihăiţă a fost decretat motorist şef. Florin secund pentru navigaţie. Soarele, ridicat deasupra luncii maiestuoase a râului, începe să dogorească.

Se trece la ţinuta de bord: costum de baie.

— Bătrâne corb, îi spune Mlădiţa lui 1 ia. cred că am înţeles bine sarcina mea: întreţinere.

— Exact.

— Atunci vă poftesc pe fiecare să vă fixaţi locul la bord. În doi timpi şi trei mişcări să dispară harababura.

Mihăiţă! Strânge-ţi feroteniile. Florine, velele. Catargul telescopic. Felinarele.

— Parcă eu eram secundul.

— Teoretic, amice, spune Pictorul resemnat. Mlădiţa are dreptate. *Hai-Hui* seamănă cu Arca lui Noe.

La orele 10 şi 17 minute *Hai-Hui* se apropie în viteză de vărsarea râului în Dunăre. Florin notează în jurnalul de bord: „*Nimic deosebit la bord*. S-*au amarat canistrele exl combustibil şi lubrifianţi*. S-*a verificat butoiaşul de zece galoane, cu apă de băut*. *Pentru că nu mai sunt poduri, s-a hotărât ca la ieşirea în Dunăre să se ridice catargul telescopic şi să se înceapă navigaţia cu vele*. *Stop*. *Ora 10 şi 21*

de minute. *În iribord o căprioară* cu ied. *Stop*. *Eşuăm*".

Zdrăngănit de tinichele. Florin cade peste bempres, încleştându-l cu amândouă mâinile. Jurnalul de bord zboară peste copastie. Pluteşte pe apele tulburi, cu cerneala proaspătă întinzându-se şi mânjindu-i paginile.

Şocul puternic a smuls amarajele postului de radio-emisie-recepţie.

Mihăiţă se ridică de pe fundul balenierei, voci ferind. Craniul i s-a prevăzut cu un cucui de toată frumuseţea.

— Nu puteam să bănuiesc un banc de nisip, se scuză Florin sărind în apă să pescuiască jurnalul de bord.

Crezuse că dă de nisip. Golul de sub picioare îl surprinde. Se scufundă rapid, aude apa plescăindu-i deasupra capului şi, înainte de a putea reacţiona într-un fel, se simte smuls de un jet de apă rece, răsucit cu brutalitate de 180 de grade şi proiectat într-un fel de mâzgă tulbure, lipicioasă, care-i lipeşte pe trup o peliculă gelatinoasă de materie supurândă.

— S-a înecat, strigă Mlădiţa.

— Mai are 50 de secunde până să se înece. Rămâneţi la bord.

Cu o mişcare agilă Pictorul îşi pune masca de scufundător liber, încalecă bordul mult aplecat spre apă şi dispare în vârtejul verzui de sub grupul color trei sălcii seculare.

— Să punem barca la apă, spune Mihăiţă, pipăindu-şi cucuiul... Putea să-şi scrie jurnalul când ieşfeam în Dunăre.

Mlădiţa îl priveşte cu ochi rotunzi, dintr-odată feroci.

Mihăiţă scoate cangea din suporţi şi pescuieşte jurnalul de bord, aninat în rădăcinile malului. Arată jalnic. Este evident că vrea să pară calm. Mlădiţa îi vede mâinile tremurând. Din adâncimile cenuşii-verzui ale bulboanei ţâşnesc la suprafaţă câteva bule de aer. Peste luncă trece jos, vâslind greoi din aripi, un stârc cenuşiu. Scoate trei ţipete răguşite, aproape umane...

...Florin îşi economiseşte rezerva de aer. Stă în neclintire. Se lasă purtat de curent. Mişcarea de giruetă a încetat tot atât de brusc cum a început. Îşi păstrează calmul.

Cu atât mai mult cu cât apele tulburi, vâscoase încep să se limpezească, păstrând în ele filoane unduioase de mâl lichid. Vede rădăcini lungi, ondulându-se pe curent.

Altele puternice, lemnoase, pe care le fereşte cu o mişcare de înot. Apa devine transparentă, ca şi cum s-ar lăsa perforată de o trâmbă irizată de lumină. Are o microsecundă de spaimă paralizantă. În stânga lui, în dreapta, deasupra, dedesubt, o încâlcitură de rădăcini acoperită cu mâzgă, pete de umbre şi pete de lumină. În aceste pete de lumină vede strălucind cârlige de pescuit pentru prins morun şi somn, lungi de-o palmă. Unele sunt goale, joacă în apa străvezie, altele ţin bucăţi de momeală, carne zdrenţuită, putregăită, ori boţuri de mămăligă. În clipa când simte fierul unui cârlig intrându-i în pulpă se consideră pierdut. Plămânii sunt gata să explodeze. Se gândeşte fulgerător că moare stupid. Vede într-o halucinare picturi în liliachiu, în verde, în albastru marin, pline de rădăcini tentaculare şi vibraţiile de care atârnă cârlige înspăimântătoare din oţel, prevăzute cu ventuze uriaşe de caracatiţă. Cu un efort supraomenesc îşi învinge durerea din picior, face o răsucire pe loc şi cu o mişcare rapidă îşi smulge cârligul, dar în aceeaşi clipă îşi pierde cunoştinţa…

Mişcarea bruscă atrage atenţia Pictorului.

Vede prin lentila bombată a măştii de scafandru liber trupul lui Florin plutind între două ape, printre cârlige şi rădăcini, după cum vede şi umbra monstruoasă a unui somn uriaş ieşind dintre rădăcinile şi trunchiurile sălciilor seculare, adică vede numai partea superioară a trupului verzui acoperit de mâl şi melci, cu bronhiile închizându-se şi deschizându-se, cu ochii bulbucaţi deasupra cărora i se mişcă mustăţile detectoare ale prăzii. Îşi trage de la gambă cuţitul de imersiune, legat acolo de cum se urcă în balenieră. Se cufundă lin, aproape pe verticală, trece la adăpostul unuia din trunchiurile de salcie unde simte izbindu-l în piept un jet de apă rece, glacială, apoi cu un zvâcnet puternic al trupului şi câteva bătăi de crawl ţâşneşte deasupra trupului mătăhălos, înfigându-i cuţitul de scafandru în ceafă. În aceeaşi clipă îl apucă pe

Florin de păr şi-l trage energic din vârtejul de spumă stârnit de zvârcolirile de moarte ale somnului.

— Uite-i, strigă Mlădiţa, aşezată în postul de veghe prova.

Pictorul înoată cu mişcări lungi şi repezi. Îl scoate pe

Florin în apa mică. Vrea să-l ridice de picioare. Florin îşi revine din leşin. Abia poate să-şi deschidă fălcile încleştate într-un suprem efort înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

— N-am înghiţit apă, bâlbâie el.

Pictorul îl trece în barcă, aşezându-l cu capul pe unul din sacii cortului.

— Mlădiţa, ocupă-te de Florin. Mihăiţă, cangea la mine. Aparatul de filmat. Ia-l tu! Gata…

Sub sălciile seculare apa ţâşneşte în trâmbe. Mihăiţă rămâne o clipă paralizat. Înţelege totul atunci când Pictorul ridică cangea deasupra capului. Scoate în viteză aparatul de filmat din husa lui impermeabilă şi trage cei dintâi metri de peliculă dintr-o „călătorie neobişnuită14 şi anume:

„Lupta bătrânului crab cu somnul uriaşi, cum o va intitula în jurnalul de bord Mlădiţa, după ce îl va pansa pe Florin.

Lupta este scurtă şi crâncenă. Lovit de cuţit, prins în cârligele care-l aşteptau de aproape zece ani, harponat cu iscusinţă, somnul uriaş dinspre vărsarea râului cade răpus după încă zece minute de luptă.

Locul înfruntării este plin de sânge, de crengi rupte, de ape vânzolite. Pictorul îşi trage victima uriaşă la apa mică, tăind sforile de cânepă ale cârligelor. Îl priveşte prieteneşte pe Florin.

— Altă dată să nu mai intri în apă, fără cuţit de scafandru. După cum se vede, nu este nevoie să pleci în

Africa pentru a fi înghiţit într-un râu paşnic. Apoi, bătându-l pe umăr:

— Pe barba mea, că scăpând de cârlige şi de stomacul burduhănosului, nu eşti numai norocos, dar…

Pictorul smulge cuţitul din ceafa somnului.

— Dar… întrebă Florin cu glas stins.

— Dar ai şi nimbul unui descoperitor de taine vechi,

spune misterios Pictorul. După ce vom rezolva chestiunea somnului, vom face o mică scufundare... La treabă, marinari! Ridicăm tabăra aici.

— La treabă, marinari, ţipă răguşit Coco, zburând de la pupa în crengile uneia dintre cele trei sălcii... La treabă!

Ha, ha, ha... La treabă!

Echipajul aşteaptă să treacă soarele de zenit ca penetraţia luminii în apă să fie cât mai adâncă. Pictorul oficiază pe lângă cele aproape şaizeci de kilograme ale somnului. Taie bucăţi pentru ciorbă, pentru grătar şi proţap. Mihăiţă pompează energic cu pompa de picior, umflând cortul pneumatic. Mlădiţa a instalat reşoul, a racordat furtunul la butelie şi din două scăunele pliante improvizează o masă de campanie. Florin plecat în recunoaştere se întoarce urmat de doi colectivişti.

— Om la apă! ţipă Coco din salcia lui.

— Mincinosule!

— Mincinosule! Ha, ha, ha!

Papagalul se agaţă cu ciocul de creangă. Îşi dă drumul în gol. Cade pe altă creangă, îşi scutură penele colorate viu în galben, roşu, verde şi albastru, hârâie şi îl priveşte pe

Florin cu un ochi mare, rotund şi auriu. Unul dintre săteni, un bătrân cu faţa arsă de soarele câmpiei, priveşte lung somnul hărtănit, se descoperă şi spune:

— Asta-i Ilie! De 15 ani îl momesc şi de 15 ani îşi bate joc de mine... Câte gâşte, câţi purceluşi şi câte raţe n-a mâncat Ilie ăsta în 15 ani... Şi un copilandru a înecat afurisitul, aici sub sălcii.

Bătrânul îşi trimite feciorul după căruţă. Încarcă somnul aşternându-l pe foi de brusture. Mulţumind, merge cu el în sat. Florin are un sentiment de uşurare. Se vedea mereu în pântecele uriaşului: ori mai curând târât de acesta în văgăuna de sub sălcii şi lăsat acolo, aşa cum citise că fac crocodilii cu prada. îl ajută pe Pictor s-o împingă pe *Hai-Hui* peste grindul de nisip, la apă adâncă.

— Vă mulţumesc, şopteşte... M-aţi salvat.

— Hai da, marinare. Vira ancora!... Să lăsăm

treburile astea… Pregăteşte măştile pentru scufundare.

Pictorul îl bate pe umăr. Fără ochelari de soare, cu ochii căprui plini de lumină, „bătrânul crab” îl cucereşte pentru a câta oară, cu simplitatea şi felul lui camaraderesc de a se purta.

Hai-Hui este ancorată la ţărm. Mihăiţă aţâţă un foc din crengi uscate, făcându-i concurenţă Mlădiţei, care deşartă în vasul de aluminiu conţinutul a două plicuri celofanate, frumos colorate.

— Mmmm! adulmecă Pictorul. „Supco” veritabil. Pui făcut alifie, amestecat cu zarzavaturi deshidratate… Prefer un borş de somn.

— Ai fost şi ai rămas un barbar, spune Mlădiţa bosumflată.

Cel dintâi prânz al expediţiei este copios. Se mănâncă pe scaunele pliante, ţinându-se castronaşele de plastic pe genunchi. Pana de somn rumenită de Pictor este un deliciu.

Fiecare îşi spală castronaşul şi tacâmul. Mlădiţa spală vasele în care s-a gătit. Soarele trece la zenit, într-un cer albastru, pe care plutesc alene cumuluşi de timp frumos, gogoloaie albe, sidefii, pline de poezie.

— Adunarea, marinari! Iată despre ce cred că este vorba!…

Stau toţi trei lângă „bătrânul crab” aşezat turceşte pe nisipul fierbinte al malului. Deasupra lor se încrucişează tufele de mure. Florin vede o vaca domnului căţărându-se pe trunchiul unei sălcii. Un şir de furnici mergând rapid pe două sensuri contrare, într-o disciplină pe care ar putea-o aplica mulţi conducători auto. (îşi aduce aminte de ziua aceea când a fost de serviciu la o trecere de pietoni şi a salvat o fetiţă, oprind energic un camion care venea valvârtej). E cald, desişurile sunt pline de bâzâitul insectelor, miroase a porumbişti date în pârgă. Brusc se simte inundat de o mare şi incomunicabilă fericire. Trăieşte… Totul i se pare nespus de frumos, de gingaş, de viu. Ar vrea să strige că trăieşte, că se bucură intens de viaţă. Se stăpâneşte. Mlădiţa îi strânge mâna uşor şi Florin

înţelege că prietena lui i-a intuit gândurile şi sentimentul acesta copleşitor de bucurie. Îi este recunoscător şi i-o spune din priviri…

— Aici, pe un portulan din secolul XVI văzut de mine la muzeul marinei, a existat un vechi turn de pază voievodal. Aveam de gând să explorez malul, încă în toamna asta, când vor fi scăzut apele. Întâmplarea lui Florin îmi întăreşte convingerea că portulanul acela a fost întocmit de un cunoscător al meleagurilor Ţării Româneşti… Probabil că turnul de pază avea un tunel, care răspundea în malul apei.

— Şi în care şi-a găsit adăpost somnul…

— Exact… Echiparea… Măştile sunt simple. Înainte de a vă scufunda, inspiraţi puternic. Vă ţineţi unul de centura celuilalt. Deci, vă puneţi centurile. Ordinea este următoarea: eu, Mlădiţa, Florin şi Mihăiţă.

— Şi tabăra?

— Rămâne în grija lui Coco!

— Coco, ha-ha-ha, Coco haimanaua, strigă papagalul, zburând pe deasupra cortului.

În câteva clipe echipajul intră în apă. Fiecare membru îşi potriveşte masca. Tuburile de respirat albastre, prinse sub elasticul de fixare, sunt controlate minuţios de Pictor.

— Gata pentru scufundare? întreabă acesta.

— Gata, răspund cei trei în cor.

— Atunci, după mine!

Când Pictorul execută ranversarea, Florin vede proiectorul de imersiune fixat la centură, iar la gamba stingă teaca cuţitului de scafandru prinsă cu două bretele de cauciuc. O urmează pe Mlădiţa ţinând-o puternic de centură, învingându-şi cu un efort de voinţă, spaima care încearcă să pună stăpânire pe el.

Florin încearcă să descifreze reacţiile Mlădiţei şi ale lui Mihăiţă, după felul cum înoată. De cum pătrund în opacitatea verzui-cenuşie, îl părăseşte gândul de a face psihologie comparată. Mlădiţa înoată şerpuitor, îi vede părul auriu tuns scurt făcând o pată de

lumină în obscuritatea adâncului; dar Mihăiţă îl smuceşte din când în când de centură, ca şi când l-ar îmboldi din urmă. Iată plasa de rădăcini vibratile voalând luminozitatea ecranului lichid. Dintr-odată Pictorul schimbă direcţia, plecând pe verticală. Lumina pătrunsă în trâmbe transformă adâncul într-un acvariu. O durere supărătoare în timpane. Senzaţia de greaţă. Vede umbrele trunchiurilor de salcie cufundate în apă, probabil din vremuri vechi, odată cu o surpare a malului. Apa devine din nou opacă, de un verzui dens, milos. Înotătorii îşi estompează contururile. Se aude zgomotul făcut de mişcarea braţelor. Cel al apei frecând nisipurile fundului. Apoi jetul rece, glacial, zgomotul îndepărtat al unei cascade, o pată de întuneric ca un bot imens căscat lacom şi plin de liane. Rezerva de oxigen din plămâni este pe terminate. Se aud bulele de aer ale expiraţiei scufundătorilor. O trâmbă de lumină sfâşie întunericul. Mlădiţa se desprinde din încleştarea lui Florin.

Ţâşn Qşte pe verticală, urmând trâmba de lumină. Florin o urmează, antrenându-l şi pe Mihăiţă. Apa devine din ce în ce mai caldă.

— Aici, marinari! se aude un glas cavernos, venind din fundul pământului şi al apelor. Din câteva zvâcnituri

de crawl cei trei coechipieri ating brusc nisipul. Lumina proiectorului pipăie pereţii grotei.

— Ipoteza mea se verifică mai curând decât mă aşteptam, spune Pictorul. Iată semne făcute de mâna omului.

Lumina lunecă pe urme evidente de cazma. Pe câteva poliţe putregăite. Smulge tainelor, poate vechi de veacuri, firide şi brâuri de lut, unele cu resturi de lemn cioplit din bardă, altele surpate pe jumătate. Cu fiecare pas făcut în străfundul galeriei se înmulţesc urmele unei aşezări omeneşti statornice. În lumina albă a proiectorului de imersiune îşi fac apariţia oale, ori numai cioburi de oale, o vatră de bolovani, nişte pirostrii mâncate de rugină, colţii unei furci… Pictorul se opreşte brusc, stingând proiectorul. După senzaţia de orbire, de cădere în gol, lui Florin i se

pare că începe să distingă conturul unor forme. Nu sunt decât şapte fire de lumină de zi strecurate miraculos prin pământ, căzând pe ceva, care seamănă cu o masă rotundă de piatră.

— Şapte fraţi, şopteşte Pictorul, ca şi când s-ar feri să nu trezească amintirile tainice ale locului.

Se întâmplă un fenomen stârniu. Privind dincolo de coloanele subţiri din lumină de zi reflectate de luciul pietrei, obiectele aflate într-un fel de rotondă dobândesc o fosforescenţă vie, care le desemnează conturele. Sunt în jurul mesei rotunde şapte taburete de piatră. În pereţii de lut ai rotondei sunt săpate şapte priciuri. Deasupra fiecărui prici atârnă cuiere din lemn cioplit cu barda şi de cuiere se văd spânzurând obiecte ciudate. Coarne de păstrat praful de puşcă licărind în întuneric, flinte şi pistoale turceşti, rămăşiţe de veşminte şi fiecare din aceste vestigii în aura lui fosforescentă, totul dând încăperii subterane un aer plin de mister.

Echipajul de pe *Hai-Hui* constată că în rotondă aerul este proaspăt şi cald. În clipa în care Pictorul face câţiva paşi spre masa rotundă de piatră se aude un zgomot metalic, ca acela al declanşării unui arc. Apoi un glas sec, tăios, spune ca şi când s-ar desprinde de pe o bandă de oţel: *„. Z.T. XV. la 10.000 pe YXW la 30.000… 240 către 125… 240 către 125… 320 către 180… 320 către 180… Stop …Şobolan la slănină… – inchid”…*

Pictorul face un salt înapoi, lovindu-l puternic pe Mihăiţă.

— Pe toate catargele paradite prea târziu, mormăie Pictorul…

În tăcerea devenită dintr-odată încordată, se aude tic-tacul clar al unui mecanism de ceasornic. Alt salt al Pictorului, trâmba de lumină a proiectorului dansând febril din prici în prici, din flintă în flintă şi deodată Florin îl vede pe Mihăiţă repezindu-se prin cele şapte coloane de lumină, sărind pe masa de piatră şi aruncându-se pe unul din priciurile săpate în peretele de lut.

— L-am smuls contactele, se aude sub bolta rotondei glasul înăbuşit al lui Mihăiţă.

— O staţie de alarmă sinucigaşă, spune

Pictorul, luând din mâinile lui Mihăiţă cutia de aluminium prevăzută cu două cadrane sferice, o antenă goniometrică şi două rânduri de becuri de semnalizare microscopice…

Florin îşi dă seama că Ra-Buffalo Bill este emoţionat atunci când îi mulţumeşte lui Mihăiţă, spunându-i grav:

— Ne-ai salvat viaţa, guguştiucule. Cum ai depistat locul mecanismului infernal?

— Aţi auzit cu toţii zgomotul acela sec şi metalic, ca al unui arc?

— L-am auzit şi m-a surprins, răspunde Mlădiţa. Nu se potrivesc deloc cu acest bastion uitat de vreme.

— Tocmai pentru că nu se potrivesc deloc, am înţeles că este un dispozitiv fotoelectric, un avertizor care s-a declanşat în clipa când comandantul a trecut prin cele şapte fire de lumină… Uitaţi-vă la ele. Ce observaţi?

— Nimic deosebit, răspunde Florin, în sinea lui mândru de perspicacitatea lui Mihăiţămână de aur.

— Mlădiţa?

— Nimic deosebit.

— Te referi la unghiul lor de înclinare?

— Exact, căpitane! Priviţi!

Se întoarce spre rotonda unde se află masa de piatră cu cele şapte scaune. Pictorul se plecă înainte, apărându-şi ochii cu mâna pusă streaşină. Florin şi Mlădiţa îl imită. Atunci, spre surprinderea lor, văd umbra lui Mihăiţă proiectându-se puternic pe zidul din dreapta al subteranei, devenit brusc fosforescent.

— Un ecran, băieţi, pe care umbra intruşilor joacă rolul de…

Înainte ca Pictorul să-şi isprăvească fraza, aud cu toţii un zgomot metalic aidoma celui care a declanşat glasul sec desprins de pe banda de oţel, urmat de o pocnitură uşoară şi văd trei explozii miniaturale izbucnind pe marginile rotondei.

— La pământ, spune înăbuşit Pictorul… Puneţi-vă măştile.

Florin încearcă să-şi tragă masca pe ochi, dându-şi seama fulgerător că de fapt trebuia să inspire profund şi apoi să se culce cu fata spre luciul apei subterane, aşa cum face Ra-Buffalo Bill care dispare în apă cu un salt acrobatic. I se pare că acelaşi lucru face Mihăiţă, o vede pe Mlădiţa transformându-se într-un abur străveziu, de o intensă culoare verde, apoi albastră, apoi roşie, înţelege că-şi pierde cunoştinţa şi, cu un ultim efort, cu o ultimă licărire conştientă se trânteşte la pământ. Spre surprinderea lui, are senzaţia că în loc să atingă pământul acela nisipos, atinge bolta subteranei. Că întregul lui trup a suferit un şoc, care l-a eliberat de propria lui greutate. Că este dintr-odată foarte uşor, imponderabil şi că se simte excelent, ca atunci când se întoarce acasă după o zi de plajă şi înot. Senzaţia care-l copleşeşte este aceea de imponderabilitate. Îşi dă seama că toate simţurile îi sunt ascuţite şi că percepe până şi foşnetul moleculelor de aer atingându-i pielea. O vede pe Mlădiţa într-o poziţie ciudată, de dans acrobatic, stând doar pe vârful degetelor de la picioare, în vreme ce Mihăiţă încearcă să se caţere pe peretele fosforescent al grotei, folosind mâinile în loc de picioare. Râde şi, înspăimântat, constată că a izbucnit de fapt într-un hohot sfâşietor de plâns. Atunci face doi paşi spre Mlădiţa. La fel de înspăimântat, constată că în loc să facă doi paşi spre Mlădiţa, şi-a scos masca de pe frunte şi i-a apucat elasticul între dinţi. Încearcă să umble, să se culce, să ridice mâna dreaptă. Cu fiecare mişcare pe care şi-o comandă şi în locul căreia execută cele mai ridicole şi inutile gesturi: se scobeşte în ftas, fluieră, se trage de urechi, îşi dă seama că întregul lui sistem nervos central s-a dereglat şi că nu mai este stăpân pe niciunul din actele lui conştiente. O frică de moarte, o durere atroce îi încleştează inima.

În clipa aceea, din peretele grotei se desprinde un braţ metalic, care trage după sine un chepeng. Chepengul deschide intrarea într-un gang luminat albăstrui. Vede

foarte limpede interiorul gangului format dintr-un tub de material plastic alb şi strălucitor. Apoi simte un fel de fhon dulce şi aromat învăluindu-i trupul, o vede pe Mlădiţa desprinzându-se de pământ şi luând o poziţie orizontală, cu loraţele lipite de trupul ei bronzat, îl vede pe Mihăiţă adoptând aceeaşi poziţie, simte că el însuşi pendulează uşor şi că este purtat lin spre deschizătura gangului subteran care-l absoarbe cu un sunet şuierător, de valvă pneumatică. În aceeaşi fracţiune de secundă lumina albăstruie se stinge, lăsându-l să plutească într-un întuneric argintiu, plin de fosforescenţe stranii.

Undeva, în întunericul argintiu clipeşte o lumină roşie. Florin îşi spune că este un avertizor. I se pare că strania lui plutire în stare de imponderabilitate i-a ascuţit simţurile şi mai ales gândirea logică. Încearcă să se debaraseze de spaima care l-a copleşit în momentul când a înţeles că sistemul lui nervos central a fost dereglat de gazele celor trei explozii. De cealaltă spaimă, mai cumplită decât cea încercată la vederea somnului uriaş, izvorâtă din presimţirea unui pericol creat de cineva care-şi apără secretele prin acest sistem tehnic ultraingenios. Cine este acel cineva? Ce urmăreşte? Şi de ce şi-a amplasat tot acest labirint de celule fotoelectrice şi sisteme de alarmă şi neutralizare în bastionul uitat de veacuri pe malul râului?

— Este o întrebare al cărei răspuns n-o să-l afli niciodată, tinere, spune acelaşi glas parcă desprins de pe o bandă de oţel.

Simultan parcă cu glasul care-l paralizează, se aprind trei becuri roşii. Un şoc. Şuierul strident al unui ventil.

Un declic. Starea de imponderabilitate dispare brusc. O

apăsare puternică pe timpane, îi vâjâie urechile. Se sufocă sub năvala unui gaz puternic, ozonat. Are senzaţii ciudate, parcă de rău de mare. Dintr-odată o lumină albă, puternică ţâşneşte din neant, orbindu-l. Strânge pleoapele.

Le deschide uşor, lăsând ochiul să se obişnuiască cu lumina oţelie, dură. O vede pe Mlădiţa închisă într-un fel de capsulă din plastic cristalin, de culoare roz-albăstrie,

făcându-i semn că se simte bine… în dreapta Mlădiţei, într-o capsulă asemănătoare, Mihăiţă pare absorbit de tot ce-l înconjoară. El însuşi, după ce-o linişteşte pe Mlădiţa, se lasă fascinat de interiorul în care este prizonier.

În faţa capsulelor, care au forma unui fotoliu confortabil, se găseşte un enorm ecran panoramic fluorescent pe care rulează nişte imagini tulburi, ca şi când camera de luat vederi ar fi scufundată într-o apă mâloasă prin care, la intervale destul de dese trec siluete argintii de peşti. În dreapta se găseşte un tablou de comandă, deasupra căruia sunt. Înşirate câteva circuite electrice, câţiva electromagneţi protejaţi de carcase străvezii şi un fel de craniu din aluminium, cu foarte mulţi ochi, prin care trec impulsuri luminoase verzi, ori albastre, de intensităţi deosebite.

Capul acesta metalic se răsuceşte de 360 de grade cu o mişcare discontinuă, ca şi când ar zvâcni dintr-un prag metalic în alt prag metalic. În stânga există o bandă transformatoare care rulează cu o viteză infinitezimală, purtând roci cristaline, argile, aşchii metalice şi diferite piese din oţel. Toată această încărcătură trece pe sub jeturi de lumină de diferite culori. La capătul transportorului există un fel de tunel în care banda dispare, încărcătura ei producând microexplozii, din care ţâşnesc jerbe de scântei de-o puternică luminozitate, cu striaţiuni roşii-verzui. Ar vrea să se vadă ce este în spate, când pe ecranul panoramic apare clar chipul Pictorului înotând între două ape, cu masca de scafandru pe obraz. Cu un tremur abia stăpânit, Florin aude glasul de oţel rostind fără nicio intonaţie:

— Z.T.W. la 100 pe Y.X.W… Conectează 12, 17, 21.

Deconectează 11, 16, 20… Orizontal, tot câmpul. Vertical, tunelul de 320.

Ochii capului mecanic înregistrează scurtcircuite puternice. Se aude râşnitul unui calculator în care cineva introduce date într-un timp record. Capul mecanic îşi opreşte mişcarea sacadată: În toţi ochii aceia bombaţi, impersonali, se aprind semnale verticale. Lumina oţelie,

puternică, se stinge brusc. În dreapta ecranului se aprinde un filament roşu. Pictorul dispare de pe ecran şi în locul lui, apare filmată din faţă, cu ochii bulbucaţi şi guşa albă, o broască de râu, pe lângă care trece săgetat o ştiucă enormă. În capsula care-l ţine prizonier, răsună strident ţârâitul unei sonerii.

— Păstraţi-vă calmul! Mlădiţa, mă auzi?

Florine, mă auzi? Este glasul lui Mihăiţă. Şi nu numai glasul lui. Pe ecran apare o culoare albăstruie, care tinde să umple tot cadrul. Florin rămâne surprins văzând lupta pe care o dă culoarea albăstruie cu verdele murdar, mâlos de pe ecran.

— Te aud foarte bine, Mihăiţă! îi răspunde.

— Şi eu, răspunde Mlădiţa.

— Trebuie să acţionăm rapid, până când robotul nu prelucrează datele noi.

— Cum? întreabă stupefiaţi cei doi prizonieri.

— Încordaţi-vă voinţa. Gândiţi amândoi la acelaşi lucru privind becul de deasupra ecranului. L-aţi văzut?

— Văzut!

— Încordaţi-vă voinţa! Gândiţi-vă la cuvântul „dereglat”.

Gândi…

Glasul lui Mihăiţă se stinge. Florin percepe un trepidaj uşor, ca şi când capsula ar fi avut un mecanism, un motor, care ar fi pus-o în mişcare, face eforturi să se concentreze asupra noţiunii de „dereglaj14. Îşi fixează privirea pe becul acela verde, constatând de la început că este un aparat complex, compus dintr-un bec de semnalizare verde, o lentilă ciudată, împărţită în carouri printr-un filament luminescent şi un ecran de mărimea unui atlas geografic, percutat de tot felul de explozii luminoase, sinusoidale şi linii frânte, majoritatea în culori apropiate de albastru, având marginile uşor fosforescente. Priveşte fix becul verde, şoptind: „dereglea

7. Ă-te”. Şopteşte mereu „dereglează-te”, trezindu-se brusc cu o durere de cap cumplită. Mii de curenţi electrici îi scormonesc în creieri făcându-l să plângă de durere.

Copleşit, gata să leşine, ridică privirea asupra lentilei ciudate. Buzele îi murmură în neştire: „dereglează-te”. Durerea îi dispare tot atât de brusc pe cât venise. Parcă absorbită de lentilă a cărei culoare este de un verzui dens, păstos. Simte că între el şi lentila aceea ciudată s-a stabilit un fel de circuit, un flux continuu, ca şi când lentila ar avea capacitatea să-i absoarbă gândurile şi să i le înregistreze. Spune mereu „dereglează-te” şi în minte rulează vertiginos tot ce ştie, tot ce-a citit despre telepatie.

Despre puterea psihică în stare să transmită la distanţe enorme ştiri despre cel care o poate mânui. Desigur aici este vorba de o aparatură capabilă să culeagă impulsurile psihice să se le prelucreze în imagine.

Fără să vrea se gândeşte la mama. Atât de intens, încât îl sfâşie dorul de ea. Rămâne aproape paralizat de emoţie, atunci când pe o parte a ecranului mic, apare foarte voalat chipul iubit. Este la catedră şi stă nemişcată, cu privirea aţintită în gol. Mama a simţit că se află în primejdie. Mama. Îl podidesc lacrimile. Se aude şoptind cu înverşunare: „dereglează-te!”... „dereglează-te!” Imaginea mamei dispare de pe ecran. În schimb, pe ecranul panoramic apare foarte vizibil Pictorul, strecurându-se printr-o pădure de sălcii. Oroare. Este urmărit de un şarpe enorm. Parcă ar fi un Anaconda din Mato Grosso.

Şarpele execută o sinusoidă pe verticală, apropiindu-se vertiginos de victimă. Un ţiuit. A doi plasul de oţel:

— 2.T.W. la 25 pe Y.A.T... Conectează 7, 9, 11. Deconectează 12, 17, 21... Orizontal, tot câmpul... Vertical tunelul 320.

Ra-Buffalo Bill urmărit de şarpele uriaş dispare de pe ecranul fluorescent.

Capul mecanic se răsuceşte de la dreapta spre stânga. Se opreşte. Rămâne nemişcat. Începe o răsucire în sens invers. Înţepeneşte. O serie din ochii lui oribili, impersonali, sunt fulgeraţi de semnale luminoase verticale. Cei mai mulţi din ei rămân însă orbi. Florin înregistrează un ţăcănit metalic continuu, rapid, apoi acelaşi râşnit de calculator în care cineva introduce date într-un timp

record. Şi ţipătul lui Mihăiţă:

— Concentraţi-vă, capete de lemn ce sunteţi! Acum! Niciun alt gând! Nicio altă vorbă!... Dereglează-te!... Haide!... în cor!

Florin îşi dă seama cât a greşit urmărind pe ecranul panoramic imaginea dramatică a Pictorului şi a şarpelui uriaş. Începe să strige: „dereglează-te" aţintindu-şi privirea pe lentila, acum de culoare verde-albăstrie. Se gândeşte că acest circuit complex de captare a sunetului, sau mai fin, de captare a impulsurilor electr o-magnetice emanate de gândirea umană, trebuie să aibă o infinitate de suduri ultrafine, kilometri de cablu, lămpi speciale, care pot fi dereglate printr-un bombardament telepatic. În clipa în care a gândit „pot fi dereglate", becul verde a înregistrat o pulsaţie violentă. În capsulă se face dintr-odată o linişte atât de profundă, încât se aude gândind:

— S-a dereglat circuitul de transmisie... S-a dereglat circuitul de transmisie!

Capul mecanic, înţepenit, înregistrează impulsuri dezorganizate în câţiva din ochii lui inferiori. În sală se răspândeşte o lumină difuză, venită de la nişte surse mascate în plafon. O vede pe Mlădiţa făcându-i semn cu mâna.

11 vede pe Mihăiţă pipăind înfrigurat pereţii translucizi ai capsulei. Ecranul panoramic s-a stins. De undeva răzbate tic-tacul puternic al unui mecanism de orologiu.

— Mă auziţi? întreabă Mihăiţă.

— Perfect, răspunde Mlădiţa.

— Şi eu! spune Florin.

— Bine că v-a venit mintea la cap în ultima secundă...

Am reuşit să dereglăm sistemul de alarmă. Până intră pe fir mecanicul electronic, avem vreme să...

Florin îl vede holbând ochii. Vede expresia de spaimă zugrăvită pe chipul Mlădiţei care strigă:

— Ajutooor!

Se răsuceşte în partea unde priveşte Mihăiţă. În dreapta transportorului s-a deschis un chepeng, din

spatele căruia iese cu mişcări mecanice un monstru metalic.

Monstrul aduce vag cu o fiinţă umană. Are două picioare alcătuite din articulaţii şi terminate printr-un fel de labe de scafandru. Corpul cilindric este prevăzut cu un fel de tablou de comandă, o serie de becuri care emit semnale luminoase şi două braţe cumplite. Braţul stâng este terminat cu o foarfecă gigantică. Braţul drept cu o cange şi un fel de antenă, ascuţită la vârf şi isprăvită printr-un harpon. Ceea ce-l înspăimântă pe Florin este „expresia”.

capului hidos, perfect cilindric, un fel de turelă mobilă garnisită cu semnalizatoare optice, trei antene goniometrice care se rotesc lent şi un simulacru de gură, în care se vede încastrată plasa metalică a unui difuzor.

Monstrul metalic face câţiva paşi, depăşind transportorul care-şi urmează imperturbabil cursa lui cu roci cristaline, argile şi piese din oţel. Fiecare pas este un fel de transport succesiv al masei metalice, ceva uluitor şi înspăimântător în acelaşi timp. Depăşind transportorul, robotul execută o întoarcere de nouăzeci de grade spre dreapta. Cu toată spaima care-l paralizează, Florin vede că pe timpul întoarcerii a acţionat numai antena goniometrică din interiorul virajului, iar semnalizatoarele optice, care au emis impulsuri, au fost cele de sub această antenă.

Nu ştie la ce-[poate folosi spiritul lui de observaţie.

Robotul-monstru se orientează spre capsula lui Mihăiţă.

Din gura pâlnie de megafon iese un glas hârâit, care parcă ar mesteca piroane:

— Peste zece paşi vei fi mort, domnule „Dereglează-te”!

Spre stupoarea celor trei membri ai echipajului, robotul începe să râdă în vreme ce din ochi, semnalizatoare optice, îi ţâşnesc fulgere violacee.

Florin şi Mlădiţa asistă neputincioşi la o scenă de groază. Mlădiţa încearcă să sfâşie capsula. O loveşte cu pumnii. O clipă, înnebunit de frică, Florin încearcă acelaşi

lucru. Se ruşinează de lipsa lui de logică, în acest univers perfect logic, în care o minte diabolică a folosit tehnica cea mai rafinată ca să creeze asemenea monstru. Se concentrează asupra celor ce se întâmplă, încercând în acelaşi timp să-şi rememoreze toate amănuntele din clipa în care şi-a recâştigat controlul asupra sistemului nervos central.

— Mlădiţa, fii tare, strigă.

— Încerc, răspunde Mlădiţa, privind halucinată robotul, care tocmai îşi ridică piciorul stâng.

— Mihăiţă?

— Vreau să văd până unde împinge lucrurile caraghiosul ăsta.

Trei din ochii robotului emit semnale galbene. Din difuzor ies câteva scrâşnete metalice. Se aude din nou râşnitul maşinii electronice.

— Caraghios?... Vreau să ştiu ce înseamnă cuvântul caraghios? întreabă robotul şi rămâne cu piciorul suspendat.

Maşina electronică, probabil memoria robotului, face câteva combinaţii sonore.

Alt glas, tot metalizat, răspunde:

— Nu este înregistrat la litera C.

— Mai caută la litera C.

Alte combinaţii sonore. Acelaşi glas.

— Nu este înregistrat la litera C.

Robotul continuă mişcarea piciorului. Florin aude foarte clar tic-tacul mecanismului de orologerie, care a premers momentului deschiderii chepengului prin care a ieşit robotul. Deci există o legătură electromagnetică, ori poate mecanică între acţiunile robotului şi acest mecanism de orologerie. Apoi există o a doua legătură între sistemul de transformare a gândirii în imagine, robot şi

Mihăiţă, pentru că, robotul se răzbună pe cel care a descoperit secretul acelei maşini complexe. Oare acest cuvânt, această idee care însumează acţiuni de dereglare nu va acţiona şi asupra robotului? Florin caută înfrigurat pe trupul şi capul robotului un grup de aparate aidoma

celor care formează „ideoimaginatorule, cum botează pe loc becul verde, lentila şi ecranul. Robotul mai face un pas.

— Florine, strigă sugrumat Mlădiţa.

Florin urmăreşte direcţia pe care o indică prietena lui. Privirea i se agaţă de mâna dreaptă a robotului, aceea terminată cu cangea şi antena harpon. Antena harpon are o mişcare de rotaţie. Caută ceva şi Florin îşi dă seama exact pe cine caută, văzând-o cum se orientează spre fruntea lui Mihăiţă.

— Peste nouă paşi vei fi mort, domnule „Dereglează teli, hârâie robotul.

Râde stereotip în vreme ce ochii semnalizatoare optice, exact aceiaşi ochi, trei de la mijloc, emit fulgerele lor violacee.

— Mă plictiseşti, caraghiosule, răspunde Mihăiţă şi îşi duce un deget la buze, în semn de prevenire.

Robotul rămâne nemişcat. Antena din mijlocul imitaţiei de cap descrie un cerc complet. Spune:

— Z.T.W. sunt la 20… Am impuls de la 32…

Alt glas venit de la centrala tabloului de comandă.

— Acţionează la ritm 10…

Se schimbă ceva în dispozitivele interioare ale robotului. Impulsurile luminoase din ochii semnalizatoare îşi accelerează ritmurile. Robotul ridică piciorul stâng cu repeziciune.

— Peste opt paşi vei fi mort, domnule „Dereglează-te”.

— Mă plictiseşti, caraghiosule, răspunde Mihăiţă stereotip.

Robotul se opreşte.

— Plictiseşti… Vreau să ştiu ce înseamnă cuvântul plictiseşti…

Florin surprinde privirea veselă a lui Mihăiţă. Are o moacă de parcă ar fi câştigat nu se ştie ce concurs naţional, ori internaţional de navomodele şi ar urma, drept premiu, să plece cu o cosmonavă în lună.

— Mlădiţa! Găseşte o sută de cuvinte rare. Eşti tare la română. Văd că stimabilul o cunoaşte destul de rău…

Şi tu, Florine... Lăsaţi-l să înceapă o mişcare. Pe urmă aruncaţi-i un singur cuvânt...

— Evrika, şopteşte Florin, simţind cum îl cuprinde o moleşeală sleită, ca şi când i s-ar fi scurs toată vlaga din trup... Emoţia, îşi spune, încercând să găsească cel dintâi cuvânt pe care să-l arunce în capul curios al robotului.

— Nu este înregistrat la litera 1, se aude glasul monocord al memoriei.

— Este un cuvânt periculos?

— Nu există cuvinte periculoase pentru tine R. 25...

Mai departe la ritm 10, răsună glasul din microfonul tabloului central de comandă, pe care Florin îl suspectează de a aparţine unui om în carne şi oase, poate stăpânul misterios al acestui univers de roboţi şi creiere electronice.

— Peste doi paşi vei fi mort, domnule „Dereglează-te", spune robotul R. 25 şi râde idiot, ca orice maşinărie fără sentiment.

Jocul sinistru cu cuvintele rare şi opririle maşinăriei ucigaşe se apropie de sfârşit. Mlădiţa zace epuizată în capsula-fotoliu. Are obrazul scăldat în sudoare şi lacrimi.

A găsit zeci de neologisme, de cuvinte vechi, de regionalisme. Numai pentru cal a folosit tretin, roib, bălan, tră.

pas, povodnic, rotaş, buiestraş, at, cârlan şi nu mai ştie ce, prelungind cu fracţiuni de secundă mersul implacabil al robotului. Florin constată în plus că robotul are o memorie foarte bogată în termeni tehnici, dar total goală de cuvinte care aparţin literaturii, psihologiei, filosofiei, agriculturii, medicinii şi... automobilismului. Mihăiţă l-a făcut incult unilateral, meschin, maniac, cretin, înapoiat mintal şi la fiecare compliment R. 25 a marcat mirarea prin seria de semnale galbene din cei trei ochi ai „cunoaşterii", oprindu-se şi întrebându-şi memoria, cu glasul lui stereotip, fără nicio intonaţie:

— Vreau să ştiu ce înseamnă cuvântul cutare.

Florin se miră de calmul lui Mihăiţă. Se gândeşte la

Pictor, la acest Ra-Buffalo Bill, care i-a antrenat în aventura asta fantastică şi care probabil a fost ucis de

şarpele uriaş paznic al acestui laborator secret, tot aşa cum probabil, a fost paznic şi somnul gigant din tunelul subteran. Din suportul pe care este fixată capsula, se prelinge în interior un gaz verzui, uşor acid. Încearcă să-şi menţină respiraţia, spunându-şi în acelaşi timp că este un lucru perfect inutil din moment ce capsula este închisă şi el va trebui să expire şi să inspire peste exact cincizeci de secunde. Îl cuprinde o indiferenţă totală. I se pare dintr-odată că de când se ştie este prizonierul acestei capsule şi că tot ce există în jur, există în virtutea unei legi mai presus decât puterea lui de înţelegere.

Asistă indiferent la felul în care Mlădiţa se tolăneşte în capsula-fotoliu jucându-se cu masca de scafandru-autonom şi nu se miră văzând-o doar în costum de baie; după cum nu se miră, când capsula lui Mihăiţă este tăiată cu o flamă albă de către R. 25. Se miră şi mai puţin când îl vede pe

Mihăiţă chircindu-se brusc sub foarfeca uriaşă, pe care

R. 25. i-o îndreptase spre beregată. Îl aude foarte limpede spunând cuvântul: „simun” şi în clipa când R. 25 se opreşte, ţâşnind din capsula despicată şi cu un salt acrobatic ajungând la tabloul de comandă.

În clipa în care Mihăiţă răsuceşte cu amândouă mâinile o serie de comenzi, schimbând poziţia unor şaltăre şi se aprind simultan o serie de becuri roşii, braţul terminat cu foarfecă al robotului cade, ca şi când i s-ar fi rupt un resort şi din microfon se aude glasul cu intonaţii umane spunând:

— Nicio mişcare, dacă vrei să nu muriţi cu toţii prin gazare.

— La cea dintâi mişcare suspectă în laborator ţi-am dereglat toată aparatura. Deschide imediat capsulele.

— Eşti obraznic ţâncule şi vei muri în chinuri groaznice.

— Vom vedea până la urmă, laşule, spune Mihăiţă rămânând cu privirea agăţată de aceea a Pictorului care se târăşte în laborator prin tunelul din care a ieşit robotul R.

25.

Ceea ce urmează se petrece într-un ritm diabolic. La semnul Pictorului, Mihăiţă se trânteşte pe pardoseala din plăci de gresie roşie, târându-se rapid până lângă el.

— Am scos toate siguranţele sistemului central de energie electrică, şopteşte Pictorul. Există nişte circuite secundare pe care nu le-am dibăcit. Fii atent, guguştiucule.

— Cred că una din sursele de energie se poate conecta şi deconecta de la tablou.

— Foarte bine. Schimbă poziţiile tuturor şaltărelor. Fă totul ca şi când eu n-aş fi aici. Orice s-ar întâmpla, nu mă urmări din priviri.

— Înţeles.

— La treabă, băiete. Vezi că amicii noştri încep să se mişte în coliviile lor afurisite. Gata! Cu toată viteza înainte!

Mihăiţă se miră în sinea lui de calmul vesel al Pictorului. „Parcă i-ar fi dat cineva o îngheţată de fistic cu frişcă”. Înghite în sec la gândul bunătăţii ăsteia, o cupă mare de îngheţată de fistic, cu frişcă din belşug, se târăşte la tabloul de comandă în spatele căruia robotul criminal stă neînsufleţit şi se renedp cu o furie calculată şi lucidă asupra zecilor de şaltăre, schimbându-le poziţia.

Nu ia în consideraţie semnalele optice care încep să lucreze din plin, ori pe cele scoase din circuit. Îi atrage atenţia un şaltăr voluminos, cu mâner de bachelită roşie protejat cu o plasă rară din fire de oţel. Primul impuls este să-i schimbe poziţia. Întinde mâna spre plasa nichelată.

— Nu pune mâna, nenorocitule, răsună înfundat un glas în spatele lui. Mihăiţă se răsuceşte fulgerător. Unul din tablourile de comandă de pe peretele din dreapta a culisat, lăsând deschisă gura unui alt tunel, din care iese un bărbat îmbrăcat într-un costum ca de scafandru autonom, argintiu, protejat la încheieturi şi gât cu plăci metalice. Costumul are câteva buzunare laterale din care ies capetele unor butelii, prevăzute cu tuburi de cauciuc care se termină în dreptul gurii. Necunoscutul este ras în cap, are ochii oţelii, duri şi o cicatrice adâncă în bărbie. îl

ameninţă cu un pistol cu surdină.

— Pleacă de-acolo, ordonă cu glas metalic şi Mihăiţă recunoaşte vocea care-i dădea ordine lui R. 25.

— Nu plec până când nu-mi eliberezi prietenii, se răţoie Mihăiţă. O singură mişcare şi… totul în aer.

— În apă, nătărăule, bodogăne omul puţin amuzat de încăpăţânarea băiatului bondoc, îndesat, încruntat şi plin de pistrui… Idiotul care v-a adus aici, trebuie să vă ia pe conştiinţă sufletele voastre… Haide, viteazule.

Cuplează şaltărul R12 şi R25.

— Nu cuplez niciun şaltăr cu litera R.

Omul izbucneşte în râs.

— Eşti deştept.

— Oricât aş fi de modest, accept. Sunt deştept. Şi tehnic.

— Văd. Pune în circuit schema „13”, O vezi?

— O văd.

— Haide. Dă-i drumul, băiete.

Mihăiţă are intuiţia fulgerătoare că această schemă „13”nu prezintă niciun pericol. Schimbă poziţia şaltărului care trecuse neobservat. Se aude bâzâitul unui servomotor. Capsulele unde cei doi dormitează, se orizontalizează. Apar două braţe metalice care se lipesc de ele cu ajutorul unor ventuze din cauciuc. Suportul capsulelor culisează pe o şină, extrăgând fotoliile pe care încă dormitează Mlădiţa şi Florin. Se aude un declic. Fotoliile

se verticalizează. Florin sare jos şi întreabă uluit:

— Cum am ajuns acasă, Mihăiţă?

Acelaşi lucru întreabă Mlădiţa. Omul în costum de scafandru autonom râde dur.

— N-am să vă omor. Mi-e milă de tinereţea voastră.

Am să vă tratez cu puţintel memostop. Veţi uita totul…

Dar absolut totul.

Face câţiva paşi înainte, ameninţându-i cu pistolul. În clipa când Mlădiţa strigă:

— Unchiule Ra! un corp ţâşnit din spatele tabloului

de comandă se catapultează prin aer şi Pictorul îi plasează necunoscutului, din zbor, o directă în bărbie. Cu stânga îi răsuceşte mâna cu pistolul şi printr-o figură de judo îl răsturnă peste cap. Răsună o împuşcătură. Omul în costum de scafandru scoate un geamăt. Pictorul îi smulge pistolul cu surdină. Trage patru focuri în lungul subteranei şi dispare în noua direcţie la fel de neauzit cum apăruse în laborator.

După primele clipe de panică şi spaimă în faţa muribundului, cei trei trec să-i dea primul ajutor.

Mlădiţa încearcă să-i oprească hemoragia. Glonţul l-a izbit sub omoplatul stâng. Omul bolboroseşte ceva. Florin îşi apleacă urechea lângă buzele lui. Aude horcăitul de moarte şi foarte limpede: „Canalie… Fochistule…

Canalie41.

Încă un foc de pistol, estompat. Omul rămâne ţeapăn.

Mlădiţa îşi îngroapă obrazul în palme.

— Este îngrozitor, spune izbucnind în plâns.

— Fii tare, Mlădiţa, se aude glasul Pictorului… Trebuie să mulţumim eşuării şi aventurii subacvatice a lui

Florin. Am descoperit…

Îngenunche lângă cadavru. Pipăie atent costumul de scafandru. Descheie un fermoar de la piept. Scoate un.

aparat de radio minuscul, cu antenă telescopică. Din alte buzunare, foarte bine mascate prin clape şi cusături false, scoate o trusă de pile ultrafine, un cuţit complex de paraşutist, trei baterii cilindrice în carcase etanşe din plastic, un aparat de sudură liliputan cu butelie de oxigen.

— Excelentă aparatură. „Rechinul pelerin44 şi-a dotat oamenii cu cele mai moderne scule.

— „Rechinul pelerin”?

— Ei, da, bătrâne caşalot. Aventura ta cu somnul ne-a adus, nesperat, pe urmele „Rechinului pelerin44, cel mai cumplit hoţ de secrete industriale de pe pământ. Povestea lui, diseară. Acum, la treabă.

— Înainte de a muri, acest om a spus trei cuvinte, căpitane, raportează Florin.

— Te-ascult.

— Canalie… Fochistule… Canalie.

— Ai auzit clar?… A spus, „Fochistule44?

— Foarte clar.

— Ai un înconjur al pământului, pe *Hai-Hui*, Florine… Pe ziua de astăzi este destul. Să ne grăbim. Mihăiţă!

— Prezent!

— Deconectează toate circuitele. Tablourile cu siguranţe şi transformatoare sunt mascate în pereţi sub un bec roşu. Becul iese odată cu dulia. Butonul din fund este zăvorul secret. Totul este pustiu aici. Fochistul l-a lichidat pe Inginer. „Rechinul pelerin44 nu se joacă când este vorba să-şi apere secretele… Eu am lichidat doi din paznicii de temut ai „punctului44. Haidem. Trebuie să fie pe aici, pe undeva un emiţător automat. Dacă reuşim să determinăm unghiul de emisie al antenei, începem să ne apropiem de adevăr.

Abia atunci observă Florin că Pictorul are imprimată pe trupul bronzat o vânăta: e aproape neagră, în formă de spirală.

Cerul de noapte catifelat se umple de stele. De pe suprafaţa apei se desprinde un abur uşor, străveziu, cu arome tari de mii şi peşte. În faţa cortului pneumatic arde un foc vesel. Echipajul de pe *Hai-Hui* stă pe scăunelele pliante. Flăcările roşietice le aruncă timbrele pe cort. Pe sălcii. Pe unduitoarea oglindă a apei.

Noaptea de sfârşit de iulie este plină de glasuri şi foşnete.

Greierii, broaştele, pitpalacii îşi unesc glasurile într-o simfonie amplă. Trece un bâtlan chemându-şi semenii cu ţipete guturale.

— Mai departe, unchiule Ra, şopteşte Mlădiţa, înfiorându-se în bluza de vânt.

Sunt singuri pe malul râului, acest râu care a oglindit de atâtea ori ostile Ţării Româneşti şi chipurile marilor ei voievozi. Pictorul le-a povestit întâmplările legate de „Rechinul pelerin44. L-a cunoscut imediat după război, la S., unde v. enise să-şi recruteze marinari pricepuţi pentru o „flotă de pescuit44, zicea el. Voia să aibă şi români în

echipaje, pentru mai buna colaborare cu autorităţile, când va pescui în Deltă, unde voia să construiască şi o fabrică uriaşă de conserve din peşte. Era un bărbat foarte tânăr, energic, plăcut, proaspăt inginer, absolvent al politehnicii din Stockholm, secţia construcţii navale. S-a îmbarcat pe nava „Mălar”, ca ofiţer secund. Nava trebuia să plece de la S. în portul suedez Sundsvall, unde urma să încarce utilaj pentru aşa-zisa fabrică de conserve din peşte. Într-o noapte, când nu era de cart, navigau în largul coastelor Danemarcei, i s-a părut că s-au oprit maşinile.

A ieşit pe punte, cu atât mai mult cu cât nava tanga puternic pe hula declanşată încă de cu seara. A apucat să vadă turela unui submarin, să audă dându-se ordine în germană, apoi o lovitură puternică în moalele capului l-a culcat pe puntea udă. S-a trezit când „Mălar” intra în rada portului Sundsvall, cu senzaţia că fusese cloroformizat de două ori. La căpătâiul lui era de veghe însuşi armatorul, domnul Gustav Kiruna, tânărul inginer, care i-a spus că l-a găsit proiectat cu capul în copastie şi dacă nu intervenea, avea toate şansele să fie dat dispărut. Deci, să ia aminte. L-a întrebat dacă îşi aduce aminte ce i s-a întâmplat. A spus că habar nu are. A ieşit pentru că îl durea capul. A jucat perfect rolul unui uituc incorigibil, dându-şi seama că îl drogau tocmai cu droguri care acţionau asupra memoriei. Acest secund uituc i-a convenit de minune domnului Gustav Kiruna. La Stockholm.

Pictorul avea un prieten, fost paraşutist norvegian şi doctor în chimie, proprietarul unei fabrici de preparat culori în ulei pentru pictură. I-a dus în două borcănele probe din mâncare şi băutura care i se serveau la bord. În două zile cât „Mălar” a stat la dană, prietenul i-a preparat antidotul. De la Stockholm au navigat la Gura Amazonului, unde „Mălar” a debarcat pe o şalandă nişte conteinere pe care nu le-a văzut niciodată la bord. Însemna că „Mălar” avea magazii secrete, atât de bine camuflate în construcţie, încât nici secundul vasului nu le dibăcise.

— Am navigat unsprezece luni pe „Mălar” şi mă transformasem într-un fel de aghiotant al domnului Gustav

Kiruna, care se arăta din ce în ce mai binevoitor cu uitucul său secund. Astfel am aflat o parte din secretele lui. Era de fapt comandantul Unei nave corsar a marinei hitleriste învinse, care se ocupa cu transportul unor materiale pentru rachete balistice, undeva în jungla Amazonului, unde a şi fost descoperită un fel de „bază hitleristă”, formată din ofiţeri superiori şi echipajele câtorva submarine care nu s-au predat aliaţilor după capitularea

Germaniei. Am reuşit să anunţ autorităţile navale britanice, într-o escală la Londra. Probabil am fost urmărit?!… într-o noapte, când navigam în largul golfului

Biscaya, am fost aruncat în apă, cu un glonţ ochit prost, înfipt în umărul stâng. M-a salvat un pescador basc, după ce înotasem douăsprezece ore în şir. Am uitat să vă spun că pe „Mălar”. au fost îmbarcaţi la Hamburg, prin 1947 doi agenţi secreţi ai spionajului hitlerist în

România „Inginerul” şi „Fochistul”. Asta este aproape toată povestea. Şi acum, la culcare. Mâine ne aşteaptă o zi de navigaţie.

— Nu mă clintesc de aici, până nu-mi povesteşti ce legătură există între acel Gustav Kiruna şi „Rechinul albastru”, spune Mlădiţa şi bate cu piciorul în pământ.

— Nicio vorbă în plus. Veţi afla totul la timpul potrivit. Mihăiţă, ai notat unghiurile de pe radiogoniometru?

— Notat, căpitane:

— Rupeţi rândurile… Toată lumea la culcare. Plecarea mâine în zori.

— O singură întrebare!

— Te-ascult, Florine.

— Somnul uriaş şi şarpele boa, de care vorbeau localnicii ca de întruparea unui balaur străvechi…

— Mai departe.

— Au fost trataţi cu aceeaşi substanţă cu care am fost trataţi noi, când ne-am pierdut controlul?

— Personal cred că da. „Rechinul pelerin44 are o minte diabolică şi o armată de specialişti. Este urmărit nu

numai pentru spionaj industrial, răpiri de savanţi, dar şi pentru altceva, mult mai grav… Procurarea de armament pentru o serie de organizaţii teroriste, care au drept scop atacarea organizaţiilor democratice. Şi acum, noapte bună, marinari.

— Noapte bună marinari, cârâie Coco, moţăind la pupa lui *Hai-Hui*, în timp ce luna se ridică maiestuoasă peste luncă, umplând apele râului de străluciri palide.

CARTEA A DOUA

Insula piraţilor

Ceva s-a schimbat la bordul lui *Hai-Hui* încă din clipa în care echipajul a trecut la posturile de drum. Doar Mlădiţa a stat câteva minute să admire într-o reculegere mută răsăritul maiestuos al soarelui. Pictorul i-a trezit când a căzut roua. Era frig, întuneric lăptos, pe cer strălucea vie Steaua Ciobanului şi râul fumega, acoperindu-se cu fuioare dense de pâclă. La răsărit cerul s-a tivit cu o altiţă verde-roşietică. O apă zmeurie a inundat bolta, incendiind câţiva nori rătăcitori. Apoi a izbucnit soarele într-o hlamidă de purpură. Odată cu el s-a pornit ciripitul zburătoarelor şi harnicul zumzet al albinelor. Mlădiţa a pregătit cacaua cu biscuiţi. Florin şi Mihăiţă au strâns campamentul, amărându-l la bord. Înainte de a se îmbarca, Pictorul i-a întrebat dacă nu se tem să continue călătoria. Au tăcut cu toţii. Mlădiţa l-a privit atât de mustrător, încât Pictorul a mormăit:

— Haida de sunt un bătrân crab sentimental. Le-am promis părinţilor voştri că vă aduc acasă nu numai teferi şi nevătămaţi, dar şi îmbogăţiţi în curaj. În cunoştinţe, în omenie. În camaraderie… Gata cu discursurile… Îmbarcarea.

— Îmbarcarea!… îmbarcarea! ţipă Coco şi zboară la prova, cocoţându-se pe bompres.

— Atenţie, spune Pictorul, după ce porneşte motorul şi *Hai-Hui* condusă cu dibăcie, ţâşneşte pe luciul fumegând al râului, ţinându-se foarte aproape de malul drept, pe sub coroana stufoasă a sălciilor… Atenţie… Vom organiza carturi de o jumătate de oră. Florine. Cartul întâi. Ia

binoclul ăsta (îi întinde un binoclu zdravăn „Zeiss”).

Cercetezi ambele maluri. Semnalezi imediat ce găseşti un buştean, ori ceva asemănător unui buştean. Înţeles?

— Am înţeles, căpitane.

— Mai mult. Orice curge pe apă, găleată, cutie de conserve, o zdreanţă, un coş de nuiele, auzi tu?… Orice!…

Consemnul este pentru toată lumea.

Florin trece la prova. Coco cârâie supărat. Îi trage un plisc, îşi umflă penele şi moţăie mai departe pe bompres, nu înainte de a-l face derbedeu.

— Mihăiţă, tu îmi desenezi două variante, ori trei, pentru *Hai-Hui*. Adică: alte culori, alt dispozitiv al ramelor, catargului, nişte suprastructuri care s-o schimbe radical.

— De desenat nu este greu, căpitane, dar unde este atelierul în care vom executa schimbările?

— Se va găsi… La treabă… Mlădiţa…

— Prezent.

— Transmite pe 600 lungime de undă… Notează:

Am găsit mimum de plumb. *Pregăteşte smoala*. *Ţine-l acasă pe Lord*. *Sosim astăzi*. *Corina*.

— Am intrat în plin mister, unchiule Ra.

— Abia suntem la început, domnişoară vitează. Mesajul se transmite la orele 06,00 exact, fără nicio secundă de întârziere.

— Primesc vreun răspuns?

— Da! *Te aştept cu samovarul sud presiune*… Atât.

— Este timpul să încălzesc staţia, spune Mlădiţa, punându-şi căştile la urechi.

Da. Ceva s-a schimbat la bord, gândeşte Florin scrutând ambele maluri cu binoclul puternic care scoate din neant fiecare fir de iarbă, fiecare rămurică plutitoare, fiecare mierlă ascunsă în frunzeturi. Nu numai gândul că au căzut în plină aventură; dar altceva, mult mai adânc, sentimentul că abia acum şi-a cunoscut cu adevărat prietenii, că le-a descoperit calităţi necunoscute, că Mihăiţă ăsta este un fel de diavol curajos, plin de idei şi că Mlădiţa este o fată pe cât de bravă, pe atât de calmă şi că

ei toţi formează cu adevărat un echipaj, condus de acest

Ra-Buffalo-Bill încă necunoscut. Încearcă să lege cele câteva elemente de care dispune. Pictorul a spus că „Fochistul a dispărut la bordul unui submarin. Acum a ordonat să se identifice orice obiect plutitor, dar mai ales orice buştean. Înseamnă că submarinul acela este un submarin special, de una sau două persoane, cu o suprastructură camuflată într-o imitaţie de butuc, poate executată din plastic…

— Un butuc în prova-tribord, strigă.

— Văzut, răspunde Pictorul.

Abiatunci descoperă echipajul ce se ascunde în husa în care a crezut că Pictorul îşi duce undiţele. Apare o carabină automată cu lunetă. Pictorul ocheşte liniştit.

Trage un foc în buşteanul aninat între rădăcinile malului. Cârmind-o abil de *Hai-Hui*, o duce la un abordaj lin. Se pleacă peste bord. Cercetează atent urma glonţului în lemn.

— De data asta este un buştean adevărat, mormăie.

Mlădiţa transmite mesajul. *Hai-Hui* pivotează pe cârmă. Se aşterne la drum cu viteză sporită. Argeşul devine un râu impresionant.

— Căpitane, atenţie, strigă Mlădiţa, întinzându-i căştile.

— Notează, şopteşte Pictorul. Repede… *„Te aştept cu samovarul sub presiune… E foarte calci aici… Grăbeşte-le căci în curând va ploua… Vine şi unchiul Grigore la culesul perelor…”*

— Ce s-a întâmplat, unchiule?… Mesajul ăsta te-a pus pe gânduri.

— Mărim viteza, copii… Atenţie… Satul din babord este Clăteşti. Într-o jumătate de oră suntem la O… Pregătiţi-vă pentru debarcare. Ridicăm carturile.

Motorul ambalat în plin începe să bâzâie îndârjit. *Hai-Hui* scoate prova din apă. Elicea vântură râul, ca niciodată cu apele venite mari, umplându-l de clăbuci înspumaţi.

De sub chilă ţâşnesc două jerbe clocotitoare.

— O nebunie, spune Mlădiţa, lăsându-şi faţa scăldată de curentul reavăn.

— Iată ideile mele despre noua *Hai-Hui*.

Mihăiţă desfăşoară trei schiţe colorate, adăpostindu-le pe genunchi.

— Asta, spune Pictorul, indicând un fel de şalupă de plăcere, cu cabină, puntată, colorată viu în albastru marin.

— Dunărea în prova, strigă Florin, emoţionat la vederea fluviului larg apărut brusc în prova, strălucitor şi maiestuos.

Hai-Hui atacă fluviul ca şi când ar fi conştientă că se găseşte în mediul ei firesc. Totul este plin de farmec şi totul este îmbibat de nostalgii răscolitoare.

Vapoarele albe din port, curgerea apelor, curentul puternic, malurile îndepărtate, senzaţia că pe această cale de unde strălucitoare poţi ajunge ţărmurile cele mai îndepărtate ale globului. Pictorul o strecoară pe „Hai-Hui”.

În lungul vaselor din port. Echipajul vede defilând cu repeziciune un convoi de şlepuri, un barcaz, apoi pontonul vaselor de pasageri, un monitor cu tunurile acoperite de huse. Cu o manevră dibace Pictorul trece barca în spatele unui promontoriu invadat de o vegetaţie luxuriantă.

Plopi şi sălcii străvechi în care iedera şi curpenul au ţesut bolţi suspendate, amestecându-se cu tufele de soc şi răchită.

— Ce minune, strigă Mlădiţa, bătând din palme.

În spatele promontoriului se află un golf, un debarcader îs* *o* casă acoperită cu olane roşii, înconjurată în toate părţile de viţă căţărătoare. La debarcader este amarată un fel de şalupă metalică vopsită într-un vernil viu, cu cabină, catarg pentru antenă, totul respirând un aer de prosperitate rar întâlnit la ambarcaţiunile de acest gen. Pictorul execută un rondou elegant. Abordează şalupa, lin. În momentul în care Florin vrea să arunce parâma şi să se caţere pe bordul şalupei pentru a amara barca, se aude un glas de gramofon ruginit:

— Pe barba lui Satan, ai venit mai repede decât te aşteptam, Pictore.

Iată ce apare prin tambuchiul şalupei. O pereche de pantaloni marinăreşti, din doc, care în vremuri străvechi vor fi fost albaştri, încinşi cu o centură din piele bătută în ţinte. Un flanel marinăresc în dungi albe şi albastre, foarte nou, cu mânecile suflecate, în care vieţuieşte un fel de strămoş al lui *homo sapiens*, acoperit cu blană neagră sârmoasă, din care strălucesc ochii şi dantura, singurele părţi anatomice scăpate de invazia blănii. Fiinţa fumegă printr-o pipă din spumă de mare. La vederea arătării.

Coco se burzuluieşte. Strigă supărat:

— Galoş bătrân… Galoş bătrân…

Arătarea scoate un râs gutural, ca şi când ar fi vărsat din măruntaie un butoi cu şuruburi.

— Aruncă saula, mus!… Aşa… Fiţi bine veniţi în teritoriul lui Şapcă-albastră.

— Hum, hum!… Teritoriul lui Şapcă-albastră, se aude un glas piţigăiat, de undeva de sub bolţile de viţă… Gramofon afurisit ce eşti… D ştiuculiţă ai uitat, copaie ruginită… Epavă păroasă… Caşalot reumatic…

Glasul se aude când sub bolţile dinspre promontoriu, când sub cele din faţa casei, fără să se arate şi posesorul lui. Auzindu-l, Coco scoate un cârâit fericit, se desprinde de bompres şi zboară între bolţile de viţă, de unde glasul acela piţigăiat spune:

— Coco, băieţel frumos şi deştept… Ce vrea Coco să pape?… Ceva bun, bun de tot…

— Nuci, cârâie Coco… Stafide… Nuci!… Stafide!…

În câteva clipe echipajul urcă pe bordul şalupei *Delfinul*, cum scrie frumos, cu litere groase, pe prova navei.

— Acum, să facem prezentările, marinari. îl aveţi aici pe Şapcă-albastră, cel mai bun cunoscător al Dunării, de la izvoare la vărsare. Adică pe pilotul Ştefan Alexandru… Este stăpânul acestui rai…

— Pardon… Este numai costăpân şi asociatul lui

Ştiuculiţă, care dacă mă mai ajută memoria, pe toate trăsnetele, sunt eu.

Pe debarcader apare o a doua fiinţă, un fel de omuleţ

spân, cu ochi albaştri surâzători, având pe cap un sombrero din pai galben, un tricou marinăresc, pantalon scurt alb, iar în picioarele arcuite, de călăreţ, fără ciorapi, purtând o pereche de bocanci enormi, legaţi cu şireturi din fitil de lampă cu gaz. Fiinţa îl ţine pe Coco pe umărul drept.

— Daţi-mi voie să mă prezint, domnii mei… Radiotelegrafistul, mecanicul şef, pescarul şef, viticultorul şef, bucătarul…

— Şef, mormăie Şapcă-albastră, strivindu-l pe omuleţ cu o privire de antracit, scăpată de sub sprâncenele stufoase.

— Şef, caracatiţă bătrână… Şef… Şef… Şef…

— Şef, ţipă răguşit Coco…

— Cei mai îndrăciţi burlaci de pe tot cursul Dunării, copii, spune Pictorul… Băieţi, lăsaţi ciorovăiala. Am primit mesajul vostru… Vă propun un consiliu de război pe loc…

— Aprobat, hârâie Şapcă-albastră.

— Contrasemnat, spun ştiuculiţă…

— Haitiem, marinari… Unde naiba este Fox?

Înainte ca Pictorul să-şi sfârşească vorba, din pădurea plină de iederă ţâşneşte în goană un foxterier care duce în gură un şobolan enorm. Aleargă pe puntea debarcaderului. îl scutură bine. îl aşază pe marginea pontonului, îl pândeşte câteva clipe. Apoi, întorcându-se cu spatele, îi trage un şut atât de puternic, încât îl trimite drept în mijlocul golfului.

— Fox, viteazule, spune Pictorul.

Dintr-un salt, foxterierul îi sare în braţe. Are ochi inteligenţi, gâfâie şi dă energic din ciotul de coadă.

— Dacă a venit şi Fox, putem începe.

— Ham, ham, aprobă căţelul.

Sare jos din braţe şi după ce-i adulmecă pe cei trei

O ia spre casă ţanţoş, cu imitaţia de coadă ridicată ca un

Stindard.

— Pi ui, ce dezordine măreaţă… Parcă am fi la Consignaţia; ori la fiare vechi.

Florin o strânge pe Mlădiţa de mină, şoptindu-i;

— Taci.

— Ba deloc. Las-o să vorbească, tinere, râşneşte

Şapcă-albastră. Să vorbească tare, ca s-o audă şi acest domn-şef care nu mă crede. Este o dezordine cronică, domnişoară. O dezordine magnifică!… Uluitoare! … Strivitoare!… Copleşitoare!…

— Hum! Hum! Infatigabilă, infailibilă, incomensurabilă, incalificabilă, impresionabilă, galoş peticit… Vă rog staţi fiecare pe ce apucaţi, pe ce vedeţi şi pe ce pipăiţi.

Maşina stop, băieţaş. Acolo a răposat un bidon de vopsea.

Ştiuculiţă se prelinge prin singura odaie a casei, în care zac vraişte ancore vechi, lanţuri, colaci de parâme, năvoade, undiţe, labe de raţă, hărţi fluviale agăţate pe pereţi. De grinzile tavanului sunt prinse două hamace, aşternute cu saci de dormit. Mai au loc acolo o masă cu patru scaune, un aragaz, un vermorel pentru stropii via, un extinctor, o cutie de scule, o trusă pentru sudură, o timonă cu cavile şi vopseaua săritâ, pe care scrie „Albatrosul”, cizme lungi de cauciuc şi un frigider înghesuit într-un colţ.

Ştiuculiţă-virează strâns pe lângă aragaz. Le trage cu ochiul.

— Hum, Hum! Ce cafeluţă vă zămisleşte cine ştiu eu!

Şapte şapte, nu alta.

După ce Şapcă-albastră răstoarnă o cutie cu nituri şi

Florin un vas de tablă plin cu piuliţe, totul într-un zgomot infernal, cele două echipaje, de pe *Hai-Hui* şi de pe

Delfinul, se aşază într-o ordine aproximativă în jurul mesei. Apăsând-o uşor, Florin constată că masa se află într-un echilibru instabil din pricina celui de al patrulea picior, care lipseşte cu desăvârşire.

— Pe scurt, iată despre ce este vorba, deschide Pictorul consiliul de război. „Rechinul pelerin” şi-a extins bazele şi la noi. Chiar ieri…

— Cunoaştem, sâsâi ştiuculiţă, agitându-se pe lângă aragazul care emană miasme suspecte.

— Adică ce cunoaşteţi?

— Ai cuvântul, părosule! Dă-i drumul la râşniţă…

Hum! Hum! Coco aşezat pe frigider se zbârleşte dintr-odată şi uitându-se la Fox tolănit regeşte pe genunchii Pictorului, cârâie supărat:

— Derbedeule…

Fox îl priveşte cu un ochi ager, plin de ironie.

— Iată ce cunoaştem, spune grav Şapcă-albastră…

Mlădiţa, Florin şi Mihăiţă ascultă atenţi povestirea senzaţională a cârmaciului şi a pilotului fluvial care în rezumat este următoarea: „În ziua de 7 mai era în cursă pe pasagerul *Olteniţa* care făcea un voiaj în Deltă cu turişti din ţările nordice. Atunci a primi ştiuculiţă mesajul Pictorului, prin care-i avertiza că „Rechinul pelerin”.

a fost identificat de „Comisar” la Istanbul, pe bordul unui cargabot sub pavilion panamez, care a plecat la Constanţa în dimineaţa zilei de 6 iunie. Seara, ancoraţi la Tulcea.

Ştiuculiţă a surprins o emisiune care părea efectuată chiar de pe vas; ori de undeva de foarte aproape. Au notat-o, fiind transmisă într-un cod secret, compus din cifre şi litere. Ştiuculiţă a stat pe recepţie, hotărât să vegheze până în zori. După 7 minute, a prins un post care a transmis în acelaşi cod. A notat întreaga transmisie. După alte zece minute a apărut un cargobot de 8.000 tone, având aprinse numai luminile de poziţie. Pe puntea navei „Olteniţa” nu se afla decât un pasager, restul erau în oraş, ori dormeau în cabinele lor. Pasagerul misterios a privit cargoul prin binoclu, până când a dispărut după cotul mare al Ţuicii. Ştiuculiţă travestit în picolo, l-a urmărit pe necunoscut. Ocupa cabina 12 şi se numea domnul Olaf

Văsteras, doctor în ştiinţe naturale din Uppsalla (Aşa cel puţin era înscris în registru).

— Prea multă vorbărie, samovar ruginit. Hum!

Huum!… La 12 iunie am interceptat o radiogramă. I-ai spus că am descifrat codul? Nu i-ai spus!… „Fochistul”.

anunţa că începe lucrările şi că emite în toate zilele terminate cu 2… Prima emisie urma deci să fie la 22 iunie.

Am stabilit poziţia postului…

— Ştiuculiţă, eşti un geniu, izbucneşte Pilotul.

— Un geniu şef, mormăie Şapcă-albastră. Locul emisiei a fost… Dunărea din faţa Brăilei. Dunărea pustie, adâncă, plină doar de peşti… Asta a descoperit genialul şef, Ştiuculiţă.

— Când m-aţi alarmat pe mine?…

— Descoperisem alt loc pustiu, de data asta undeva pe aproape, în susul râului. Ieri am prins şi descifrat toate emisiile „Fochistului44 şi ale altui domn, foarte calculat, care se numeşte „R 25”.

— Robotul, spune Mihăiţă.

— Robot, nerobot, acest individ are o memorie fenomenală. În orice caz, ieri a povestit în cod tot ce făcea dumnealui cu „invadatorii44. Te anunţ cu onoare că limba în care comunică este esperanto.

— În care *a comunicat*, subliniază Pictorul. Staţia ştiinţifică pirat a fost lichidată. „Fochistul44 a dispărut la bordul unui submarin de buzunar. Ai precizat locul de unde i s-a răspuns?

— Aceeaşi zonă navigabilă a Dunării, din faţa Brăilei… Gata, stavrizilor. Cafeaua este servită. Domnişoară rândunică, în frigider, pardon, în bufet, trebuie să fie nişte ceşcuţe… închide pliscul, cormoran răguşit… Pe scurt, am întrebat căpităniа care ne-a comunicat că în portul Brăila staţionează un cal go sub pavilion panamez şi un vas frigorific sub pavilion argentinian. Aşa că?…

— Aşa căne putem îmbarca peste două ore, după ce ai s-o modifici pe *Hai-Hui*…

— La ordin, surâde cu toată dantur ştiuculiţă, turnând cafeaua cu zeci de graţii în ceştile descoperite de

Mlădiţa într-un dulap de haine, fiecare exemplar aparţinând unui răposat serviciu de cafea. Primul gustă Pictorul. Ştiuculiţă îşi freacă mâinile fericit.

— A-ntâia, şapte şapte!

— Şapte şapte de draci, abia poate să spună Pictorul, ţâşnind pe uşă.

Impasibil, Şapcă-albastră îşi lasă braţul gol, păros, pe umărul bucătarului şef.

— Nenorocitule… De câte ori ţi-am spus să nu mai aduci gaz cu ibricul de cafea?

La orele 12, 30 Mihăiţă trage ultimul retuş cu vopsea albastră, emailată, punţii de placaj şi simulacrului de cabină, confecţionate în atelierul naval din spatele casei cu olane roşii. În mai puţin de treizeci de minute, între orele 12 şi 12, 27 Pictorul şi Şapcă-albastră au transbordat tot echipamentul de pe *Hai-Hui* pe *Delfinul* unde a fost aranjat de Mlădiţa şi Florin. Cei doi au fost surprinşi de ordinea exemplară ce domnea la bordul

Delfinului spre deosebire de casa cu olanele roşii, înconjurată de bolţi din viţă de vie, pline de struguri mari, algerieni. Semipuntată, vopsită, *Hai-Hui* şi-a schimbat cu totul înfăţişarea. Pictorul o amarează cu o parâmă la pupa şalupei. Şapcă-albastră controlează împrejurimile casei, încuie uşa, zăvorând-o cu un lacăt uriaş. Ştiuculiţă dispare în măruntaiele şalupei, în cabina motorului, cu Coco pe umăr, urmat de Mihăiţă care înainte de a dispărea pe scăriţa metalică îi şopteşte lui Florin:

— Ne ştiuculiţă este mecanic pentru şapte şapte de ingineri. Mi-a zis că mă ia ucenic. Salve şi fii atent…

Ai o poliţă de plătit.

— Ne cheamă şeful, Mihăiţă… Trap…

Iată ce se întâmplă pe puntea *Delfinului* la orele 12, 47

de minute. Şapcă-albastră intră în cabina de comandă, unde Pictorul îi face semn lui Floi în să-l urmeze pe timonier.

— Mihăiţă, la parâmă… Mlădiţa, deocamdată fii atentă. S-ar putea să avem nevoie de tine.

Glasul lui Şapcă-albastră în portavoce:

Ţ-Haide! Balansează maşina, ştiucan răpănos!

Zgomotul motorului pornit la cheie. Dintr-odată *Delfinul* prinde viaţă. Puntea metalică înregistrează un trepidaj uşor. Mihăiţă desprinde parâma, sare la prova şi *Delfinul* porneşte să alunece lin pe apele golfului

miniatural, trăgând-o la remorcă pe *Hai-Hui*, strălucitoare în noua ei vopsea albastră.

— Vă veţi specializa la bordul *Delfinului* după cum urmează, spune Pictorul. Florin la timonă, Mihăiţă la motor şi toată partea tehnică, iar tu Mlădiţa la postul de radar şi telegraf. Acum haidem să facem cunoştinţă cu *Delfinul*.

— O clipă, unchiule Ra… Să admirăm intrarea în Dunăre.

Pictorul îşi stăpâneşte zâmbetul. Îi place această aplecare a Mlădiţei spre contemplaţie. Îi place cu atât mai mult cu cât se manifestă şi în momente grele. *Delfinul* intră în Dunăre, sporindu-şi viteza. Soarele ridicat la zenit se reflectă pe apele fluviului, poleindu-le cu argint lichid. Îi învăluie aromele din ce în ce mai familiare ale fluviului: apă, peşte, mâl, frunzeturi de salcie, vânt şi soare.

— Minunat, traduce Mlădiţa sentimentele tuturor.

Se aude un „hum, hum” şi echipajul vede apărând pe portierele ridicate ale motorului sombreroul de pai şi sub el mutra fericită a mecanicului şe ştiuculiţă.

La semnul Pictorului, cei trei îl urmează pe scăriţa de metal, abruptă, care coboară la cabină.

— *Delfinul* este rodul experienţei noastre comune de marinari, îşi începe prezentarea Pictorul. A fost construit după planurile noastre, de mâinile noastre şi am investit în el toate economiile de-o viaţă.

— De ce? întreabă Mlădiţa, vădit impresionată.

— Avem un vis pe care sperăm să-l realizăm. Ocolul pământului pe o navă de plăcere, construită de constructori amatori. Dar să trecem. Ne aflăm în „careu”. Adică în cabina propriu-zisă. Masa şi scaunele sunt giroscopice.

Adică…

— În orice poziţie ar sta vasul din pricina valurilor, ele ar rămâne la orizontală.

— Exact, Mihăiţă. Iată cele patru cuşete. Aceste două banchete şi aceste două paturi rabatabile. Aici sunt chesoanele, adică…

— Dulapurile, spune Florin.

Cu fiecare pas făcut, Mhăiţă şi Florin, ei înşişi constructori de nave, îşi dau seama că pe *Delfin* spaţiul a fost exploatat la maximum. Fiecare centimetru înseamnă un spaţiu util. Alături de „careu” se găseşte cabina postului de radio care este înzestrat cu un aparat puternic de radio recepţie-emisie în fonie şi anexele T.S.F. În postul prova se găsesc cambuza şi frigiderul. În tribord şi ha.

bord, rezervoarele de combustibil. Mai există o cuşetă între cambuză şi postul de radio, pe care Pictorul o pune la dispoziţia Mlădiţei. După ce se memorează perfect dispoziţia cabinelor. Pictorul îi conduce în careu.

— Acum, stimabililor, vom vedea ceea ce constituie secretul *Delfinului*. Fiţi atenţi. Toată lumea în tribord.

Urmăriţi-mă cu atenţie… Stop… înainte de toate, vreau să am cuvântul vostru de onoare că nimic din ceea ce veţi vedea acum nu veţi spune niciodată şi nimănui… Mlădiţa!

— Îmi dau cuvântul de onoare, căpitane.

— Florine!

— Aveţi cuvântul meu de onoare, căpitane.

— Mihăiţă!

— Vă dau cuvântul de onoare…

Cei trei îşi stăpânesc emoţia.

— Urmăriţi-mă cu atenţie… Al cincilea nit de pe tăblia asta albastră. Apăs…

Se aude un zgomot sec, metalic. Masa giroscopică se ridică împinsă de un resort. Execută o mişcare de rotaţie spre babord, pivotând pe un ax.

— Urmaţi-mă!

Sub picioarele lor se deschide un tunel de oţel. Coboară toţi într-o galerie luminată puternic, întărită cu nervuri metalice. Stau unul în spatele celuilalt. Pictorul merge aplecat mult înainte. Florin, care-l urmează, a numărat zece trepte metalice. Galeria se închide pl într-un oblon de oţel.

— În stânga, tot nitul cinci numărat de sus în jos. Aţi înţeles?

— Înţeles, răspund cei trei în cor.

Acelaşi declic. Oblonul de oţel se deschide în afară.

Pictorul se strecoară într-o încăpere care are forma primei părţi din coca navei. Încăperea este scundă, prevăzută cu un blindaj gros din solzi de oţel. Tavanul este confecţionat dintr-o armătură puternică de securit, protejat la margini de cauciuc. În spatele geamului de securit se găsesc tuburi de aer, becuri electrice puternice, pâlnii de microfoane, variometre, batimetre, un compas electric, trei rânduri de monometre.

— Ne aflăm în habitaclul navei, sub linia de plutire, la prova. Ascultaţi.

Se aude un murmur surd, foşnitor, în care toţi recunosc zgomotul pe care-l face etrava spintecând apa.

— Acest habitaclu serveşte la cercetarea mării prin hublouri şi la părăsirea navei pe sub apă, în costume de scafandru autonom Cousteaux-Gagnan. Atenţie. Totul este comandat de la timonă şi în cazuri speciale, poate fi comandat de scafandrul rămas în afara navei. Vom face un exerciţiu, când va fi cazul. Deocamdată să vedem cum arată Dunărea la cele aproape 25 de noduri cu care navigam…

Pictorul îşi ridică obrazul spre geamul etanş de securit.

— Alo, comanda… Mă auzi?

— Perfect, răsună în tot habitaclul glasul dogit al lui Şapcă-albastră.

— Orizont 1, cu flash electronic.

— Orizont 1, cu flash electronic.

Fără niciun zgomot, două din panourile de oţel culisează, descoperind două hublouri dincolo de care se vede un zid lichid înspumat şi tulbure. Se aude un mecanism de orologerie. Florin numără până la zece. Două jeturi puternice de lumină spintecă apele tulburi ale Dunării, în care cei trei „văda emulsia de nisip şi, fulgerător, o cegă cu botul căscat.

Marţi 21 iulie, la orele şase dimineaţa.

„Delfinul” este ancorat între şalupele şi barcazurile

întreprinderilor piscicole şi agricole din portul B., astfel încât să poată pleca în cinci minute, cu tribordul liber spre

Dunăre. *Hai-Hui* este amarată lângă un şlep-dormitor al

„Navrom”-ului, ancorat la chei. De pe şlep trece pasarela pe mal o fată cu părul auriu, legat cu o fundă albastră, care duce pe braţ un paner plin cu lalele albe şi garoafe albe, dintr-un soi neîntâlnit în florăriile şi pieţele din B.

Fata poartă o rochie albastră din stambă, şorţ alb şi sandale albe. Trece grăbită strada portului. Se îndreaptă spre cartierul vechi al foştilor armatori şi engrosişti care domină Dunărea de pe faleză, acolo unde se mai văd încă urmele vechii cetăţi. Străzile pietruite cu piatra de râu, casele cârmacilor pensionari, cu grădini pline de liliac şi zarzări, cu garduri vopsite verde, ori din fier forjat; apoi casele mari ale foştilor bogătaşi, cu marchize şi peroane, cu colonade şi basoreliefuri înfăţişând peşti fantastici, ori amoraşi bucălaţi din ghips, aerul proaspăt, gospodinele ieşite cu stropitorile să stropească caldarâmul, lumea grăbită care pleacă la slujbă, toate astea la un loc şi fiecare în parte o încântă pe Mlădiţa. Aproape o fac să uite că este în „misiune”... La colţul străzii Ghiocei cu strada

Nufărului, exact la cişmea se găseşte un măturător de stradă cu cutia lui pe două roţi. Fredonează „Cucuie, pasăre sură” şi Mlădiţei îi trebuie câteva secunde să se convingă că este unchiul Ra, travestit atât de bine, încât probabil nici el însuşi nu s-ar recunoaşte, dacă s-ar privi în oglindă. Măturătorul îşi strânge sculele şi Mlădiţa îl aude venind după ea cu căruciorul lui, în care bate din când în când cu coada măturii. Fata încearcă un sentiment de uşurare. După trei minute de la această întâlnire ajunge în faţa bisericii Sf. Nicolae unde la o tonetă cu răcoritoare oficiază mutra bărboasă a lui Şapcă-albastră.

O bufneşte râsul văzându-l cât de serios şterge paharele şi le aliniază şi cât de caraghios este în halatul alb, cu bonetă de bucătar. Îşi spune că trebuie să fie mai mult decât serioasă şi, mai mult decât atentă. Îşi instalează

coşul pe o bancă din scuarul cu platani bătrâni şi umbroşi, chiar lângă treptele bisericii… Aseară, pe bordul *Delfinului*, în habitaclu, a avut loc un nou „consiliu de război44, după ce Pictorul s-a întors din oraş, unde plecase îmbrăcat într-un costum de marinar din marina comercială. Pictorul, Şapcă-albastră ş ştiuculiţă au înşirat pe o fişă tot ce şi-au amintit despre „Fochist44. Pentru că, singurul fir pe care-l aveau în mână, şi care putea să-i călăuzească spre „Rechinul pelerin44 era „Fochistul44.

— Ce flori frumoase, fetiţa mea, spune o doamnă în vârstă, îmbrăcată în negru, cu părul argintiu, aşezându-se alături… Şi ce frumoasă eşti tu. Cum te cheamă, odorul meu?

— Mariana, şopteşte Mlădiţa, îmbujorându-se ia gândul că este silită să mintă.

— Mariana, Mariana, oftează doamna bătrână… Am avut şi eu o nepoţică. O chema Ileana… A murit… Oh, a murit de mult, în război, într-un bombardament…

Bătrâna deschide poşeta. Scoate o batistă foarte albă şi îşi şterge ochii albaştri. Din poşeta deschisă iese o aromă ciudată, parcă familiară. Mlădiţa aranjează câteva lalele…

— Nu te-am mai văzut pe aici, odorule?

— Nu, doamnă. Am vândut flori în centru.

— Şi de unde eşti tu, fetiţă frumoasă?

— Din Brăiliţa, doamnă.

— Din Brăiliţa… Cunosc foarte multă lume din Brăiliţa. Of, şi preotul ăsta, totdeauna întârzie la utrenie… Ia uite că l-au schimbat pe turc, pe bragagiu, cu nespălatul ăsta… Mi s-a făcut dintr-odată sete… Nu vrei să bei un sirop?

— Nu, mulţumesc, doamnă. N-am vândut încă nimic…

— Oh, oh… Dacă ştiam că în Brăiliţa noastră se cultivă lalele olandeze şi garoafe de Codlea, mă duceam mai des pe la… cum zici că-l cheamă pe tatăl tău?… Ah, afurisiţilor… Derbedeilor… Aici v-aţi găsit să bateţi mingea, păgânilor?

Mihăiţă şi Florin, în pantaloni scurţi, cu cămăşile pe dinafară desfăcute, ţâşnesc dintre arbori şi desfăşoară un joc îndrăcit. O bombă trasă de Mihăiţă zguduie din temelii toneta din care apare chipul de drac bărbos al lui

Şapcă-albastră.

— Mă împieliţaţilor, strigă… Vă jupoi…

După care dispare în dosul ziarului pe care-l citeşte cu atenţie şi cu o pereche de ochelari cocoţaţi pe vârful nasului.

— Iată-l şi pe părintele Nicodim, spune doamna bătrână. Am să-ţi fac eu salteaua, fetiţă frumoasă… Cum ziceai că te cheamă?

— Mariana Ştefănescu, într-a zecea, doamnă

— Cât ceri pe fir?

— Cinci lei, doamnă…

— Cam scump… Scump loc, fetiţa mea.

— Tata munceşte mult, doamnă… E pensionar de boală, da' tot mai munceşte că suntem trei copii.

Din scuar se arată un preot foarte tânăr, proaspăt, bărbierit, urmat de un dascăl şchiop, care-i duce servieta.

Bătrâna îi întinde Mlădiţei trei hârtii de câte cinci lei.

Răscoleşte tot coşul până când alege trei flori frumoase, bătute. Mlădiţa îi vede unghiile lungi, manichiurate, zgâriind fundul coşului.

— Iarăşi ai întârziat, părinte, spune bătrâna pe ton ascuţit.

— Pace, madam Lafazanis… Pace… Te-ai sculat matali prea de dimineaţă…

Doamna în negru se duce la tonetă. Cere un sirop pe care Şapcă-albastră i-l serveşte cu gesturi largi, de cabaleros. Mlădiţa ascultă glasul clopotului, zgomotul surd al oraşului, vinde flori unui ofiţer de marină, care cumpără şapte lalele, unei doamne foarte tinere şi frumoase cinci garoafe, un bărbat chel, în haine albe, gras şi asudat o face speculantă când aude preţul lalelelor, o furcă îi spune că mai bine s-ar duce să muncească decât să stoarcă buzunarele fanţilor, un şmecher îi ia o garoafă, o ciupeşte de obraz şi fără să plătească, pleacă fluierând şi se opreşte

la tonetă, de unde-l aude spunând tare:

— Băi, guştere, un sirop la domnul.

Ştie că trebuie să rabde orice. Că trebuie să fie cu ochii în patru. O obsedează aroma ciudată emanată de poşeta doamnei Lafazanis. Probabil o grecoaică. Ţipătul de durere al şmecherului îi distrage atenţia.

— Plăteşte, spune Barbă-albastră, care-i ţine mâna de la încheietură. Şi siropul şi floarea fetiţei… Plăteşte, că altfel te snopesc, derbedeule.

Pe uşa bisericii iese doamna Lafazanis. Se întoarce spre altar. Face trei cruci largi.

— Mâine vii, scumpa mea?

— Da, doamnă.

— Tot cu garoafe de Codlea?

— Da, doamnă. Mai avem trei sute de fire.

— La revedere, îngeraşule.

— Sărut mâna, doamnă.

Fără să ştie de ce, îndemnată de o presimţire fulgerătoare, Mlădiţa ridică din coş trei lalele, pe care le stropeşte cu apa din pulverizator. Este semnalul pentru urmărire. Mihăiţă şi el la tonetă, îşi soarbe siropul, şi când doamna Lafazanis iese din scuar, se ia după ea, păstrând distanţa convenabilă. Dincolo de scuar apare unchiul Ra, cu căruciorul lui de măturător. Slujba de la biserică s-a terminat. Mlădiţa ia coşul pe braţ şi se duce la tonetă să bea un sirop.

— De ce ai dat alarma? întreabă Şapcă – albastră, spălând un pahar.

— Mi s-a părut suspect felul cum mi-a răscolit coşul… Şi…

— Şi?…

— Întrebările pe care mi le-a pus… Pe urmă…

— Bea siropul încet… Pe urmă?

— Mireasma aceea ciudată… Mireasma aceea pe care sunt sigură că am întâlnit-o cândva…

— Întoarce-te în port. Spune-i lu’ ştiuculiţă să noteze orice ambarcaţie ar părăsi cheiurile. Să filmeze toate plecările bacurilor spre M şi toţi pasagerii vaselor care fac

naveta pe Dunăre…

— Şi eu?

— Rămâi pe recepţie la fiecare zece minute, începând cu ora plină.

— Cât costă siropul?

Un leu, fetiţo… A fost bun?

— Putea fi mai bun… Bună ziua!…

— Bine că te-am găsit, fetiţă frumoasă, spune doamna

Lafazanis, aruncându-i o privire cercetătoare lui Şapcă – albastră.

Este asudată. Gâfâie uşor, ca şi când ar fi fugit. Cere o oranjadă. Între-două sorbituri spune:

— Haide cu mine. Ţi-am găsit un cumpărător pentru toate florile rămase… Are nevoie urgent pentru un eveniment de familie.

— Ce noroc, doamnă.

— Şi pentru tine şi pentru el.

Când bătrâna deschide poşeta să plătească oranjada.

Mlădiţa simte din nou aroma aceea stranie şi cunoscută.

După ce-i mai aruncă o privire cercetătoare „bragagiului”, doamna Lafazanis porneşte repede spre centru, aproape târând-o pe Mlădiţa după ea.

Şapcă-albastră iese din tonetă. Se uită în scuar. Şterge tejgheaua cu o cârpă. Constată că scuarul este pustiu.

Intră la loc. Scoate din tejghea un aparat de radio emisie-recepţie, ca cel folosit de agenţii de circulaţie. Apasă pe butonul emisiei.

— Aici postul O. Ce face *Xingu*?

— Încarcă utilaj petrolier.

— Filmează!

— Bine!

— *Pereira*?

— Ridică ancora!

— Filmează!

După această convorbire, Şapcă-albastră îşi dezbracă

halatul, închide toneta şi o ia încet, fluierând, spre port.

Mlădiţa abia poate să se ţină după doamna

Lafazanis care o conduce în centrul oraşului, zâmbindu-i din când în când cu multă blândeţe. Ajung pe bulevard.

Doamna Lafazanis intră la „Foto-Lux-Laborator şi foto la minut – Nicu Marinarul" cum scrie pe firmă cu litere aurite. Atelierul pare pustiu.

— Alo, domnu' Nicu!... Domnu' Nicu!... Am venit cu florile, ţipă ea cu glas ascuţit.

— Aud, doamnă, vă aud, nu este nevoie să vă obosiţi...

Se deschide o uşă laterală bine mascată cu o draperie de pluş roşu. Mlădiţa vede camera obscură şi un bărbat pipernicit, cu un cioc roşu ca o flacără care-i arde pe bărbie, în halat albastra, ţinând în mână un film proaspăt developat...

— Oh ce flori frumoase, ce flori frumoase... Lică va fi încântată... Le cumpăr pe toate, micuţă florăreasă... Pe toate... Mulţumesc mult, madam Lafazanis... Mult, mult de tot...

Mlădiţei i se pare că a auzit ţăcănitul unui aparat de fotografiat. Şi că din camera obscură s-a strecurat aceeaşi aromă stranie, de care nu-şi poate aduce aminte nici cum se cheamă, nici unde-a întâlnit-o şi când. Are senzaţia că este foarte uşoară şi foarte veselă. Fotograful cu bărbiţă roşie îi numără atent douăsprezece hârtii de câte zece lei, preţul florilor rămase. Se trezeşte în bulevardul larg, plin de lume şi însorit, neştiind încotro s-o ia.

Fotograful cu bărbiţa roşie developează febril filmul pe care un aparat fotografic, cu celulă fotoeiectrică, ascuns în draperie l-a făcut Mlădiţei. Bătrâna doamnă Lafazanis s-a aşezat în singurul fotoliu din atelier.

— Am bănuit că este ceva necurat, din clipa în care nu l-am văzut pe turc la tonetă. Tipul ăla bărbos are o privire de cobra... Pe urmă florăreasa asta...

— Exact după semnalmentele date de şef, madam X.

— Ai terminat?

— Într-o clipă… Pofteşte aici.

Bătrâna intră în camera obscură. Fotograful aprinde urî bec roşu, foarte palid. Se aude un bâzâit. Apare un ecran de televizor liliputan. Pe ecran se derulează filmul intrării echipajului de pe *Hai-Hui* în peştera vechiului bastion.

— Opreşte, spune madam Lafazanis, ori madam X, cu glas tăios.

Pe ecran încremeneşte imaginea Mlădiţei în clipa în care îşi scoate ochelarii de scafandru autonom.

— Ea este, şopteşte madam X… Repede Fă să dispară orice ar putea duce la o urmă… Executaţi totul după instrucţiunile, „Alarmă11… Dispari… Şi… bagă de seamă.

„Omido”… La cea mai mică indiscreţie, eşti un om mort.

Haide, ieşi!

Fotograful cu bărbiţă roşie, de ţap, bolboroseşte ceva neînţeles, ieşind din camera obscură de-a-ndărătelea. Rămasă singură, madam X, ori madam Lafazanis îşi scoate rochia neagră, de bătrână şi peruca albă, îmbrăcând un pantalon sport, o bluză de mătase cu mâneci lungi şi îşi potriveşte o perucă de femeie tânără şi foarte blondă. împachetează rochia şi peruca într-o sacoşă, deschide uşa din spatele camerei obscure, iese pe coridorul care leagă apartamentele din curtea interioară şi de acolo pe bulevard, unde-şi pune cu un gest cochet ochelarii mari, negri, de soare.

Mlădiţa stă în faţa vitrinei unei cofetării încărcată cu prăjituri proaspete şi cutii colorate de şocolată. Numără până la zece. Apoi numără invers, de la zece la unu. Parcă şi-a pierdut memoria. Face câteva exerciţii.

— Căderea Constantinopolului 1453; prima trecere a ecuatorului, portughezii în 1471; bătălia de la Nicopole: 1396.

Când şopteşte 1396, se gândeşte la Mircea cel Bătrân aşa cum stă în fresca de la muzeu, în chip de cavaler, îl vede pe Mihăiţă aruncând o pungă în căruciorul măturătorului de stradă şi, se pare, spunându-i ceva cu

mare mirare. În aceeaşi clipă aude ţăcănitul familiar al unei poşete şi simte aroma care o nelinişteşte de azi dimineaţă. Prin spatele ei trece o femeie blondă, în bluejeans, care-şi pune ochelarii de soare. Îşi simte inima chircindu-i-se de o emoţie stranie, pe care nu şi-o poate explica. Şi tot ca azi dimineaţă, dintr-un impuls secret, face un alt semn de urmărire, adică îşi dezleagă funda, fluturând-o pe urma blondei necunoscute şi totuşi… atât de cunoscută. Mihăiţă se pune în mişcare, în vreme ce măturătorul de stradă a dispărut parcă intrat în pământ. Mihăiţă trece pe lângă ea. Se apleacă şi îi ridică funda pe care o „scăpase14 din mână.

— Blonda? o întreabă.

— Da.

— Du-te pe *Delfin*, îi mai şopteşte.

Rămasă singură, Mlădiţa se îndreaptă spre port. Când ajunge la intersecţia bulevardului cu strada Portului şi vrea să traverseze, se opreşte lângă ea o maşină albastră.

— Hei, fetiţo, nu ştii care este drumul spre port?

Se întoarce şi răspunde. În clipa aceea – portiera din spate se deschide brusc. Înainte de a putea ţipa, este smucită în maşina albastră, care porneşte cu viteză. îl vede ca prin pâclă pe fotograful cu bărbiţă de ţap apăsându-i o batistă pe obraz, o batistă care emană puternic aroma aceea ciudată, apoi îşi pierde cunoştinţa.

— Afurisita asta este mai vicleană deelt mă aşteptam, Mihăiţă, spune Pictorul, care şi-a dat jos salopeta de măturător în gangul din faţa atelierului fotografic, rămânând în pantalon şi cămaşă.

— De ce?

— Alege străzile cele mai puţin umblate, să vadă dacă este urmărită.

— Ce facem?

— Predăm ştafeta. Dacă bănuielile mele se confirmă, înseamnă că vulpoaica trage spre port… Lasă să-ţi scape ceva din buzunar. După câţiva paşi te întorci să-ţi ridici obiectul… Ce ai prin buzunare?

— Un briceag.

— Perfect. Are să ţi-l găsească cineva. Va veni la tine cu briceagul şi te va întreba: Cine?… Răspunzi: blonda cu blue jeans… Eu intru în frizeria asta. Diavoliţa e abilă cât trei. S-a oprit la mercerie. Se uită în vitrină. Acum este momentulr

Pictorul intră în frizerie în vreme ce Mihăiţă, ţupăind, se întoarce să-şi găsească briceagul. Rămâne foarte mirat când i-l dă o fată tânără, înaltă şi sportivă, care îi spune parola surâzându-i îngereşte.

— Blonda cu blue jeans, abia bâlbâie.

— Păstrează-ţi calmul, tinere… Pe curând.

Fata poartă un costum alb, pantalon şi bluză, un aparat foto agăţat de umăr şi în mină ţine un ghid al oraşului.

Mihăiţă intră în frizerie fără să se mai uite în direcţia unde bănuieşte că se găseşte femeia blondă.

Orele 15, 30 pe bordul *Delfinului*, în careu.

Pe ecranul improvizat rulează un film îngust, destul de prost developat, în care se văd casele de bilete ale agenţiei „Navrom”, debarcaderele şi pasărelele vapoarelor fluviale la orele plecărilor în cursă.

— Stop! răsună glasul Pictorului.

Imaginea încremeneşte. Pe ecran se proiectează un grup de pasageri urcând pasarela vasului „Abrud”. Se vede umbra unei rigle încercuind chipul unui bărbat ars de soare, cu o şapcă de pescar, îmbrăcat în salopetă şi purtând pe umăr o traistă.

— Ce cursă? întreabă Pictorul.

— Ora 07, 15 – Perfect. Mai departe… Stop!

Apare din nou acelaşi chip. De data asta omul este îmbrăcat ultraelegant, poartă pălărie de panama şi, de gât, un binoclu.

— Cursa de 07, 45, spune glasul lu’ ştiuculiţă.

Chipul bărbatului ars de soare apare încă la patru vapoare. Cel de 08, 10, cel de 09,00, cel de 10, 20 şi cel de 10, 50.

— Este a doua greşeală şi cea mai mare pe care-au

făcut-o oamenii „Rechinului pelerin14, în afara răpirii bravei noastre prietene Mlădiţa Anghel, spune Pictorul, când se aprinde lumina.

Mihăiţă şi Florin constată că în careu se află pe lângă

Ştiuculiţă şi Şapcă-albastră o foarte tânără şi frumoasă fată, înaltă şi sportivă care-l priveşte cu mult interes pe

Pictor.

— A fost identificat acest om cu atâtea feţe?

— Nu încă, răspunde fata înaltă. şi sportivă.

— Îşi are sediul pe undeva, foarte aproape de port, spune timid Florin. Altfel…

— Altfel nu s-ar putea schimba atât de repede şi n-ar putea fi prezent la toate plecările vapoarelor. Un raţionament excelent, Florine.

— Hum! Hum!… Dacă nu greşesc, sau dacă-mi aduc bine aminte, am pe undeva, pe aici, un film care ne poate interesa. Hum! Hum!

Cu mişcăi-i repez ştiuculiţă se caţără lângă aparatul de proiecţie, întinzându-i Pictorului o cutie metalică pentru păstrat filmele.

— Cedează-mi locul, maestre, şi pe toţi dracii, ai să vezi ce n-ai văzut…

În doi timpi şi trei mişcări scoate filmul şi îl aranjează în casetă.

— Lumina! ordonă cu glas de stentor. Lumina, îngeraşilor şi căscaţi ochii! A doua oară nu mai stric bunătate de film pe nişte ageamii notorii.

Când se stinge lumina, Florin se întreabă cu nelinişte ce i s-a întâmplat Mlădiţei şi cum poate fi Ra-Buffalo Bill atât de calm, când viaţa fetei este în pericol de moarte?

Pe ecran se proiectează un port foarte alb, cu clădiri ciudate, cubice, cupole şi minarete, cu bărci pline de negri, cu veliere ciudate având, drept marinari, arabi în burnuzuri. Imaginea se fixează pe o barcă automobil, roşie, amarată la pupa unui vas oceanic. Cineva coboară în barca-automobil pe o scară de pisică. Când omul îmbrăcat în costum tropical se răsuceşte spre operator, în

careu se stârneşte rumoare.

— El este, îi şopteşte Florin lui Mihăiţă.

Bărbatul în costum tropical porneşte motorul. Pe ecran apar câteva imagini neclare. Apoi, obiectivul urmăreşte omul într-o ceainărie, pe terasa unui hotel de lux, la o piscină şi în bazar.

— Hm! Hm! Aţi văzut crocodilul la Mombassa… Habar n-aveţi de meserie, cocoşeilor! Vă plimbă nenea pe la

Cannes şi Monte-Carlo şi la Impera şi la Istanbul, de vă plângeţi singuri de milă.

— Opreşte râşniţa, spuse Şapcă-albastră… „Fochistul”.

nu mai ştie să joace şah.

— Este limpede… El a răpit-o pe Mlădiţa, spuse Pictorul. Destul de lipsit de imaginaţie. „Pereira” aşteaptă maşina cu care o transportă la G.

— O pot ucide şi arunca în Dunăre, abia şopteşte

Florin.

— Niciodată. „Rechinul Pelerin” are propriile lui legi…

Nu ucide în apele teritoriale ale unui stat, decât atunci când i se descoperă staţiile spion. Abia atunci R. 25 îşi ucide victimele, apoi se „sinucide”, aruncând totul în aer.

În cazul Mlădiţei Anghel, are nevoie de informaţii. Speră să le obţină drogând-o!

— Deci?

— Cu toată viteza, spre G.

— Şi eu, întrebă fata înaltă şi sportivă?

— Dumneata, Anca, primeşte mulţumirile noastre pentru ajutorul dat aici. Regulamentul *Delfinului* interzice prezenţa femeilor la bord.

— Nu insist!… Vă rog să mă scuzaţi… Nu ştiam că

Delfinul este o mănăstire plutitoare… Pentru că maestrul a uitat să mă prezinte: reporterul special Anca Gheorghiu, de la revista „Petrolul”, specializată în probleme mondiale ale combustibilului. Inginer chimist…

Sunt obosită… Nu vă deranjaţi… Cunosc drumul spre ponton!

Bună seara!

Fata iese precipitat. Şapcă-albastră tuşeşte în bărboiul luxuriant.

— La drum! spune Pictorul, cu glas sec…

Peste zece minute *Delfinul* se desprinde de la ponton, face rondoul şi punând prova în aval, goneşte cu toată viteza spre Galaţi. Peste douăsprezece minute Fox începe să execute salturi mortale, spre stupefacţia echipajului şi panica lu' ştiuculiţă extras din cabina motorului.

— O mie de ancore ruginite, se întâmplă o catastrofă.

În adevăr. De la bucătăria navei se strecoară o aromă plăcută de cafea neagră. Fox face cea mai ispăşită mutră pe care-o poate face un foxterier, prea inteligent ca să ia toate lucrurile în serios.

— Fox, mârâie Pictorul!… Derbedeule!

— Derbedeule! Derbedeule!… cârâie Coco.

Fox execută unul din salturile lui spectaculoase, care-l cocoaţă în braţele Pictorului. Aroma de cafea devine tulburătoare.

— Pe toţi dracii, hârâie Şapcă-albastră de la timonă.

— Fox, trădătorule, spune Pictorul.

În clipa aceea portiera se deschide şi spre iiluirea echipajului, în careu apare chipul surâzător al reporterului special, inginerul chimist Anca Gheorghiu, care aduce o tavă cu ceştile de cafea aburinde.

Şapcă-albastră îşi scapă pipa dintre dinţi.

— Sfinte Sisoe, Fox netrebnicule, spune el hârâit. De ce-ai lăsat-o în cabină, nemernicule?

Anca Gheorghiu aşează tava pe măsuţa giroscopică.

— Iată-mă instalată în mănăstirea plutitoare, fără voia stareţului (face o reverenţă spre Pictor); dar, cu aprobarea paznicului. Eu şi Fox suntem prieteni vechi…

Ştiuculiţă dă ochii peste cap. Pictorul ridică privirea în tavanul cabinei. Şopteşte:

— Mântuieşte-mă, Dumnezeule, de ispită. Apoi, cu glasul dintr-odată aspru:

— Ar trebui să faci zece zile de arest…

— La bordul *Delfinului*… Cu plăcere, maestre!

Mihăiţă izbucneşte în râs. Florin râde şi el. Râd ştiuculiţă. Râde Coco. Râde Şapcă-albastră, de parcă ar pisa sticlă… Până la urmă râde şi Pictorul.

— Ai câştigat partida, reportere!… Şi acum, iată olanul nostru de acţiune.

La orele 23, 45 peste Dunăre se aşterne o ceaţă groasă şi umedă. Echipajul *Delfinului* se află la posturile de drum. Ştiuculiţă închis în cabina motorului.

Şapcă-albastră la comandă. Pictorul, Mihăiţă, Florin şi

Anca Gheorghiu în habitaclul navei, iluminat foarte vag de o lampă albăstruie.

— Ce vezi? întreabă Pictorul în ecranul audiofonic.

— Nimic deosebit pe *Xingu*.

— Nu mă interesează *Xingu*, balenă bătrână… Mă interesează linia lui de plutire din bordul liber…

— Nimic deosebit pe linia de plutire.

De cum s-a lăsat noaptea, aceeaşi convorbire stereotipă: – nimic deosebit pe *Xingu*. Pictorul a devenit posac şi taciturn. Toţi au feţe de spectru în lumina difuză, de acvarium.

— Orizont 1, 2 şi 3, ordonă Pictorul, cercetând pentru a suta oară ecranul iocatorului de bord, instalat în unghiul dinspre prova al habitaclului.

Obloanele de oţel, care fac siguranţa vizoarelor, culisează descoperind, dincolo de securitul hublourilor, apele miloase ale fluviului.

— Ştii să foloseşti un costum de scafandru autonom, reportere?

— Pot spune că sunt un fel de as al scufundărilor autonome.

— Mă rog… Încântat de… specialitate… Am o rugăminte!

— Poate fi şi un ordin, maestre.

— Te implor… Nu-mi mai spune „maestre”… Nu ştiu de ce, mă faci să mă simt chel, borţos, cu proteză dentară,

calic de talent, orgolios, şef de clan… Iartă-mă.

— Căpitane… locatorul, şopteşte Mihăiţă… Locatorul!

În habitaclu se înstăpâneşte o linişte atât de profundă, încât Florin aude respiraţia uşoară a fetei reporter. Atât de încordată e liniştea, încât îşi aude teama şi grija şi neliniştea care-l încearcă de când a fost răpită Mlădiţa. Se stăpâneşte, aţintindu-şi privirea pe ecranul fluorescent al locatorului pe care alunecă tăcută o pată alungită de lumină.

— Un submarin de buzunar, şopteşte Pictorul. Iată, linia asta indică suprafaţa fluviului. Submarinul navigă la trei metri adâncime, cu periscopul afară.

— Vi se verifică ipotezele, căpitane.

— Mi se confirmă certitudinile, Mihăiţă…

Apoi, în ecranul audiofonic.

— Ce se întâmplă pe *Xingu*?

— Nimic.

— Dunărea?

— Nicio mişcare.

— *Xingu*?

— La dracu'… Am spus… Nimic!… Stop, maşina… S-a aprins o lumină albastră la unul din hublourile de lângă linia de plutire.

— Perfect. Conectez antena prova babord. Peste cinci minute părăsesc nava. Mihăiţă rămâne operator la centrală.

Pregătiţi-vă să părăsim cheiul fără să fim văzuţi. Conectează toate mijloacele de ascultare.

Brusc, habitaclul este inundat de foşnetele fluviului.

Se aud apele frecând carena navelor ancorate în port. Izbindu-se de cheiurile de piatră. Apoi se aude Un semnal stereotip, un fel de „ti, la, la, ti", repetat la intervale de microsecundă, în grupe de câte trei.

— Un semnal pentru radio compas, spune Florin.

— Exact. Emis de *Xingu*, pentru a călăuzi submarinul. Lumina albastră îi indică probabil că are bordul liber.

Este timpul să acţionăm. „Rechinul" şi-a dotat flota

cu ultimele cuceriri ale ştiinţei. Treceţi dincolo. Părăsesc nava.

Tot ce aveţi de făcut, este să mă urmăriţi cu flash-ul electronic. Sper să fiu mai abil decât cei de pe *Xingu*... Comanda.

— Ascult, răsună glasul lui Şapcă-albastră.

— Când abordez, lansează camuflajul numărul unu.

— S-a făcut. Fii atent la protecţia lor sonoră.

Mihăiţă deschide portiera grea, de oţel, apăsând pe butonul ştiut.

— Îmi pare rău că nu mă ia şi pe mine, spune Anca Gheorghiu, strecurându-se prin deschizătura îngustă, în tunelul de aşteptare.

Florin cronometrează timpul în care Pictorul se echipează cu scafandrul autonom şi inundă habitaclul. Trei minute şi patruzeci şi şapte de secunde. Cei trei aud apa năvălind în habitaclu. Apoi zgomotul aerului comprimat care o evacuează. Deasupra portierei unde s-a aprins becul roşu semnalizând „habitaclul inundat", se aprinde becul albastru de avertizare, apoi cel verde de

„Habitaclu evacuat". Mihăiţă apasă cel de al cincilea nit.

Portiera de oţel se deschide. În habitaclu miroase puternic a apă, cu toate că pe jos, ori pe cocă, n-a rămas nici măcar un strop. Toate aparatele funcţionează normal.

Aceeaşi lumină de acvarium scaldă interiorul.

— Trebuie să recunosc că tehnica ultramodernă mă handicapează. După câte-am înţeles, voi doi o stăpâni-ţi foarte bine... Ce facem? 1

— Urmărim, locatorul, spune Mihăiţă. Iată-l p

căpitan.

— Unde naiba îl vezi, tinere domn?

— Pata asta de lumină, care se pierde în stânga locato

rului... Iată şi submarinul... Face un rondou larg în afara portului, să poată veni la abordaj împotriva curentului.

— Nu ştiu de ce, spune Anca Gheorghiu, de când am

aflat ce se întâmplă şi el mi-a cerut ajutorul, sunt permanent îngrijorată. Îmi face impresia că maestrul – $. spun aşa când nu este de faţă şi vă mărturisesc un secrU, îmi plac la nebunie tablourile lui, marinele lui, pentru că *ăla* am văzut eu marea în copilărie şi-n adolescenţă, plină de nelinişti şi tristeţi grele şi puternică şi nemiloasă şi nestatornică – ei bine, îmi face impresia că se aventurează prea uşor acolo unde alţii…

Nu-şi mai continuă monologul.

— Iată, a apărut o nouă pată de lumină pe ecran. (*e* poate fi asta?!

— Camuflajul numărul unu, se aude glasul lui ŞapcM albastră.

— Ai ascultat tot ce-am spus?

— Habitaclul este indiscret.

— Promite-mi că nu mă spui căpitanului.

— S-a făcut. Am aceeaşi părere despre tablourile lui.

Şi despre felul cum se aruncă în primejdie, de parcă numai primejdia i-ar putea măsura viaţa…

…Pictorul şi-a îmbrăcat de fapt costumul de cauciuc, labele de raţă şi în locul scafandrului autonom Cousteaux-Gagnan, cu circuit deschis, care dă drumul bioxidului de carbon în apă, făcând zgomot şi demascând locul scafandrului; un scafandru autonom cu circuit închis, folosit în marina militară a tuturor ţărilor, cu deosebirea că acesta a fost perfecţionat de inginerii români, care i-au mărit securitatea şi autonomia. Ieşit în Dunăre, s-a aclimatizat repede cu temperatura apei intrată în costum, ca o peliculă termostatică. Iată-l în sfârşit la capătul incertitudinilor. La verificarea exactă a ipotezelor. De când Florin a descoperit în chip aproape tragic intrarea în vechiul bastion, a înţeles că apa este elementul esenţial din combinaţiile

„Rechinului pelerin”. Relatarea presei mondiale – mereu peşteri submarine – i-a confirmat ipoteza că Fochistul a părăsit staţia pirat, la bordul unui submarin special adaptat cursurilor de apă mari şi mijlocii. Acum înoată tăcut spre locul unde este ancorat *Xingu*. Ştie precis

că pe coca vasului sunt instalate avertizoare, care semnalează vizita pe sub apă a musafirilor nedoriţi şi nepoftiţi. La vederea submarinului, venit exact din direcţia canalului Bratiştea, şi-a făcut un plan pe cât de simplu, pe atât de eficace.

Iese la suprafaţă. Rămâne cu masca la nivelul fluviului.

Pâcla densă, care se prelinge peste ape, îi este aliată. Vede silueta uriaşă a cargobotului *Xingu* desprinzându-se din neguri. Vede luminile de poziţie de pe *Delfinul*. Numai dacă Şapcă-albastră n-ar lansa prea devreme camuflajul, care nu este decât o bucată nefasonată de lemn, lansată la apă, pe care scafandrul o loveşte de bordul vasului ţintă, după care îi dă drumul, el rămânând prins de cocă. Văzând buturuga, garda vasului ar putea fi înşelată în două cazuri din trei.

Iată, lumina albastră are o sclipire. Două. Înseamnă că submarinul este foarte aproape. „Se întoarce împotriva curentului. Nu! Bătrânul caşalot este prea experimentat să greşească într-o asemenea situaţie”. Prevăzut ici, colo cu materie reflectorizantă şi pete minuscule de fosfor, camuflajul alunecă pe apele fluviului, îndreptându-se spre

Xingu. Din două mişcări de craul prinde capătul butucului. Se prelinge în lungul lui. Cu mişcări uşoare de picioare, îl dirijează exact spre lumina albastră, care semnalizează scurt, apoi se stinge brusc.

I se pare că negurile Dunării i s-au lipit de mască. Şi că, foarte aproape, aude zgomotul înfundat al unui motor electric.

— Ai pus o doză prea mare. Să n-o fi omorât.

— Respiră destul de regulat.

— Nu-mi place lupta asta cu copiii.

— El este de vină. De ce foloseşte copiii împotriva noastră?

— Poate tocmai de asta mi-e frică. Că aceşti copii, nici măcar adolescenţi, îşi dau seama că facem o treabă murdară, Roşcatule.

Mlădiţa înregistrează convorbirea, mirându-se de

claritatea cu care reţine fiecare nuanţă, fiecare intonaţie deosebită. Îi place glasul bine timbrat al tânărului, care, într-un fel se acuză pentru treaba pe care-o face. Este foarte calmă şi conştientă că-şi revine din leşin, ori din narcoză, îşi aminteşte cu lux de amănunte fiecare mişcare din această dimineaţă. În toate cărţile de aventuri, unul din trucurile cele mai uzitate de victimele unei agresiuni, este acela de a se preface că nu şi-au revenit din leşinul pricinuit de lovitura agresorului şi Mlădiţa îşi spune că nu poate contraveni regulilor jocului. Încearcă al doilea truc, acela de a spiona printre gene. Vrea să deschidă pleoapele. O spaimă paralizantă pune stăpânire pe ea. Pleoapele nu vor să asculte. Zac grele, de plumb. Încearcă să ridice un picior. Piciorul n-o ascultă. Încearcă să-şi mişte mâna. Acelaşi rezultat. Încearcă să strige. Nu aude nici măcar un sunet. O groază cumplită o zdrobeşte. Îşi dă seama că a inhalat un narcotic cu efecte paralizante, un narcotic care i-a scos din circuit centrele locomotorii, poate acelaşi narcotic care i-a paralizat în subteranele bastionului. Ştie că se află într-un automobil. Ştie că „Rechinul pelerin” este posesorul unor droguri care acţionează asupra oamenilor şi animalelor, modificându-le reacţiile, că este neputincioasă şi groaza i se transformă în ură. Se gândeşte la unchiul Ra, acest bărbat, despre care mama spune că nu cunoaşte cuvântul imposibil. Se calmează atunci când îşi dă seama că gândeşte perfect logic. Că este stăpână pe raţiune. Pe memorie. Îşi spune că se găseşte sub scutul legii. Că drogul îşi va înceta influenţa mai devreme sau mai târziu. Şi că cel mai bun lucru pe care îl are de făcut este să asculte. Se pare că cei doi răpitori nu se înţeleg.

— Ţi-am spus să nu mai foloseşti scârnăvia asta de X 15, aude glasul acela bine timbrat.

— Nu primesc ordine de la tine, mânzule!

— Mi se pare că suntem urmăriţi.

— Ai halucinaţii. Este o biată utilitară, care rămâne în urmă. Ai depăşit-o de două minute.

— De ce dracu’ nu mişcă fetiţa?

— Vezi-ţi de volan. Nu vreau să mă faci afiş.

— În orice caz, eu unul, nu mă îmbarc pe *Pereira*.

— Faci cum ţi se ordonă.

— Nu sunt sciav.

— Eşti mai rău decât un sclav… Mânzule, potoleşte-te.

Iştia nu ne scapă din gheare decât morţi. Şi nici atunci.

Ştim prea multe secrete…

— Nu ştiu nimic, decât că tu eşti un fir. Atât.

— Destul ca să *dai* un fir…

— Roşcatule.

— Spune.

— Dacă…

„Taci. N-auzi?… Taci… Nici noaptea, în vis, să nu visezi aşa ceva. Auzi?… Eu unul m-aş fi descotorosit de copila asta… De ce-o avea nevoie Păianjenul de ea, nu ştiu… Ne riscăm capul.

— Fii atent… Miliţia.

— Stăpâneşte-te… Este controlul circulaţiei. Redu viteza! Aşa. Ce faci?

Strigătul o pătrunde pe Mlădiţa, răscolind-o. Aude scârţâitul puternic al frânelor. Se simte zvârlită de pe banchetă. Aude zgomotul unei lupte, sirena maşinii de miliţie, o somaţie, două focuri de pistol, apoi un al treilea foc şi alt glas, parcă cunoscut: Mai trăieşte vreunul? Iată şi o fată! Dumnezeule… Parcă este moartă.

Mlădiţa se simte ridicată pe braţe puternice.

— Moartă… îngi ozitor… Moartă…

Simte dintr-odată aerul fierbinte, plin de mireasma porumbiştilor, simte lumina puternică a soarelui scăldându-i obrazul, încearcă să deschidă ochii, dar pleoapele rămân grele, inerte, cum inert îi este întregul trup.

— Zboară cu ea la spital, locotenente. Cere prin radio să vină şeful. Rămân aici. Transmite imediat la…

Înainte de a auzi sfârşitul frazei, Mlădiţa leşină.

Cu mâna stângă Pictorul împinge puternic butucul în coca vasului *Xingu*. În aceeaşi clipă dispare sub apă,

aproape pe verticală. Îşi spune că oricât de automatizată ar fi manevra de abordaj, ultima ei fază se face totuşi de către cârmaciul submarinului, după nişte repere

luminoase. În momentul în care aude bufnitura făcută de butuc, se lipeşte de carena vasului, la prova, agăţându-se cu amândouă mâinile de etravă. Curentul puternic Tal Dunării îl lipeşte cu pieptul de muchia metalică. Manevra a fost aproape perfectă. Se află la doi metri sub apă, lipit de etravă, perfect pe verticală. Previziunile lui se confirmă integral. Pe carena lui *Xineju* se aprinde un şir de luminii verzui. Şirul se află aşezat pe orizontală, spre pupa, aşa că el nu vede luminile propriu-zise, ci numai reflexul lor îits

apa de smoală. De undeva din bordul liber vede sclipirea scurtă a unui proiector minuscul. Când proiectorul să i

stinge, distinge silueta subţire a submarinului. Face un efort puternic să se desprindă de etravă. Se lasă purtat de curent spre submarinul care alunecă silenţios, aproape paralel cu carena lui *Xingu*. Cu mişcări precaute se apropie de prova acestuia, iiuminată slab de o lumină verde, difuză, care pare emanată de însăşi masa submarinului.

Acum. Întinde mâinile bătând apa cu labele de raţă… Rămâne perplex când simte în palme, în loc de atingerea metalului, ca în cazul lui *Xingu*, atingerea unei mase de cauciuc, ori altă materie, de aceeaşi consistenţă. Ancorat de etravă cu mâinile, îşi lasă trupul în voia curentului, care-l lipeşte de coca submarinului. Ceea ce a făcut de atâtea ori părăsind habitaclul de pe *Delfin* şi revenind în el prin imersiune, face odată cu submarinul de buzunar, care abordează nava „mamă” cu o mişcare elastică. Îşi dă seama că în carena lui *Xingu* s-au desfăcut oişte obloane.

Că submarinul a fost imobilizat şi că acum este „absorbit.

În habitaclul lui, odată cu apa Dunării. După o clipă de ezitare, se hotărăşte să pătrundă în interiorul navei mamă, odată cu submarinul. Vede marginea superioară a

unei deschizături. Aude vâjâitul apei năvălind în încăperea de oţel. Se lasă antrenat de mişcarea lină cu care submersibilul misterios pătrunde în adăpostul lui blindat. Când vede lumina puternică a unor proiectoare sfredelind apa tulbure şi obloanele laterale închizându-se, îşi dă seama că cel mai cuminte lucru este să dispară undeva sub chila submarinului. Se desprinde de etravă. În aceeaşi clipă simte cum scade nivelul apei, fără să audă zgomotul obişnuit al motopompelor, ori al compresoarelor care introduc

Îerul supracomprimat menit să evacueze apa. Plonjează pe verticală. Se strecoară între două nervuri masive, deasupra cărora se odihneşte o parte din chila submarinului. Abia se aciuieşte, având grijă să nu lovească nimic cu buteliile de oxigen şi îşi dă seama că apa a fost evacuată până aproape de chilă. Aude zgomotul unei trape, nişte paşi trecând o punte metalică (zgomotele se amplifică în apa mică şi în camera aceea de rezonanţă, zgâriindu-i timpanele) apoi alţi paşi, uşori, undeva deasupra şi parcă H-I cărui strălucitor al unui aparat de sudat, care aruncă pe fundul adăpostului jerbe de scântei.

Îşi dă seama că se repară ceva la bordul submarinului.

Cu mişcări uşoare, dibace, îşi scoate labele de raţă. Îşi spune că nu strică o excursie în interiorul acestui adăpost, excursie care va descoperi, poate, unul din procedeele secrete ale „Rechinului pelerin14. Ascultă atent zgomotele celor de deasupra. Din nou paşi. Alte două aparate de sudură intră în acţiune la prova şi pupa submersibilului. Lucrul, cronometrat pe ceasul etanş, durează 15 minute.

„Mai am mimai 10 minute de oxigen” îşi spune Pictorul, în clipa în care aparatele îşi încetează activitatea, ca la un semnal. Iarăşi paşi. Zgomotul unui oblon masiv care se închide. Şi liniştea. Atât de profundă, încât produce spaimă. Pictorul mai aşteaptă câteva secunde. Proiectoarele se sting, lăsând să se înstăpânească o lumină albăstruie, difuză. Cu mişcări precaute, Pictorul iese de

sub chila submarinului, ridicându-se în picioare, în apa care-i ajunge până la gât. Opreşte circuitul oxigenului. Îşi ridică masca.

H „Economie” îşi spune, legându-şi labele de raţă la centura cu lest. Constată dintr-o privire că „hangarul” de sub linia de plutire a vasului *Xingu* poate adăposti comod trei submarine la fel cu cel care se află acolo. Submarinul are o lungime de cel mult şase metri, este înalt de doi metri şi este acoperit cu un fel de carapace solzoasă, pe care au crescut tot felul de alge marine. Atinge una din ele. Nu.

Algele nu sunt marine. Sunt nişte excelente alge de cauciuc colorat. Ţinându-se în umbra bordului, Pictorul ocoleşte

ciudata navă pe la pupa. Acelaşi ingenios sistem de camuflaj. Ajuns la cârmă, şi ea camuflată în plăci care imit.

mâlul, vede turnul submarinului cu chepengul deschis, pasarela uşoară de aluminium conducând la o portieră practicată în peretele hangarului, iar pe carena submarinului, o foarte ingenioasă scară, treptele fiind săpate în carenă, iar mânerele laterale închipuind cele mai diverse vegetaţii submestre. Cu o mişcare hotărâtă, Pictorul escaladează coca, se caţără în turn şi se lasă să alunece în interiorul submarinului.

În microsecunda în care îşi lasă piciorul pe cea dintâi treaptă a turnului, gândeşte la toate măsurile de siguranţă cu care a fost dotată staţia pirat des” Pe „bă un cent. Este practic imposibil ca submarin.

sistem de alarmă asemănător. Orice impr pe tavă inamicilor. Pentru că, aceşti oameni, aparţinând declasaţilor din atâtea ţări, care şi-au vândut conştiinţele, care s-au pus în slujba „Rechinului pelerin” pentru bani, transfugi, trădători şi spioni sunt cei mai periculoşi inamici, lop

vând totdeauna din umbră şi pe la spate.

Celula fotoelectrică nu poate fi decât în partea opusă scării, care coboară în interiorul submarinului. Şovăie. Un sentiment ciudat de prealarmă, pe care întotdeauna l-a

ascultat, îl face să renunţe la explorarea navei. Coboară rapid din turn. Se opreşte pe carenă. Vede algele de Dunăre, imitate în material plastic, lipite de „sudori” pe toată suprafaţa punţii. Turnul, perfect camuflat pare un buştean gros ori un trunchi de salcie doborât în apă. Face câteva fotografii cu aparatul special de imersiune, întotdeauna prins la centura cu lest. Undeva, în interiorul vasului, răsună o sonerie. Pictorul abia are vreme să-şi dea drumul peste bord, că se şi aude mecanismul de deschidere al oblonului. Înainte de a-şi pune labele de raţă, desprinde eu cuţitul de scafandru o algă, exact de la înălţimea încastră-irii bordului cu puntea, în dreptul turnului. Rapid, fotografiază şi cicatricea, de culoare verzui-maronie, rămasa acolo unde a operat cu lama de oţel. Se chirceşte lângă chilă. Aude cum culisează oblonul. Paşi. Apoi un glas see, metalic pe care-l recunoaşte şi care, cu toată stăpânirea de sine, îl pătrunde, răscolindu-i amintirile, paralizându-i gâns direa, stârnindu-i valuri de ură neagră, acidă. Omul vorbeşte în limba inventată de Zamenhof, în esperanto, dan un esperanto modificat de marinarii contrabandişti şi traficanţi de droguri.

— Este ultima şansă pe care ţi-o dau, Fochistule.

— Am înţeles, Stăpâne.

— Altfel plăteşti şi pentru Inginer şi pentru Claudia şi pentru…

— Ai să fii mulţumit de mine.

— Mi-ai mai spus-o.

— Nu ştiam că „el” mai trăieşte.

— Nici eu nu ştiam… Dar acum are să plătească. Totul. Auzi tu?… Totul!

— Totul, Stăpâne.

— Legătura pe care-o ştii. Aştept veşti.

— Să trăieşti, Stăpâne.

— Îţi dau o săptămână pentru formula combustibilului.

— Ţi-am mai spus că nu este doar un combustibil.

— Cu atât mai mult.

Paşii Fochistului pe pasarelă. Cum răsună în carnea

lui, dureros, zgomotul paşilor Fochistului. Îşi ucide amintirile. „Rechinul pelerin” l-a trimis aici pe Max, secundul, omul acela diabolic şi crud, al cărui glas i-a pătruns în toate fibrele torturate atunci cu şocuri electrice şi arse cu termoeauterul.

Fără să-şi dea seama, fără să audă un zgomot, simte fjpa urcându-i până la umeri. Îşi trage masca pe obraz, când apa îi ajunge la gură. Răsuceşte robinetul de oxigen.

Se lasă să plutească în flancul submarinului. Dacă Şapcă – albastră ar încălca ordinele şi s-ar hazarda să captureze submarinul cu ajutorul navelor militare, totul ar fi pierdut. Probabil submersibilul este dotat cu un sistem de sinucidere. Orice posibilitate de a găsi un „fir” care să-i ducă la „legătura” de care vorbea Max, ar fi practic anihilată. Toate luminile din hangar se sting. Lipit de coca din cauciuc, Pietonii simte alunecarea laterală a submarinului împins de cele două braţe metalice, dincolo de bordul lui *Xingu*, în apele miloase şi repezi ale Dunării.

Ascultând acelaşi sentiment de prealarmă, de cum simte curentul fluviului, Pictorul se desprinde de submarin şi se lasă purtat în aval, înotând lent între două ape. Aude bâzâitul uşor al motorului, îndepărtându-se. Iese la suprafaţă.

Se află la câţiva zeci de metri de pupa lui *Xingu*, pe care de abia o zăreşte înălţându-se mătăhălos în ceaţa deasă.

Foarte curând aude motorul *Delfinului*. Ordinele lui Şapcă albastră, care parcă al” fi comandat plecarea de la chei a unui transatlantic. Glasul lu’ ştiuculiţă. Îşi dă seama că prietenii lui fac cel mai inteligent lucru posibil. O plecare în linişte, detectată de locatoarele lui *Xingu*, ar fi dat alarma. Curând *Delfinul* bătând din clopotul de ceaţă, cu luminile de poziţie aprinse, se desprinde din negurile lăptoase. Pictorul intră în imersiune, în momentul în care

Delfinul, ajuns la câţiva metri de el, se pune travers pe curent, oferindu-i astfel bordul adăpostit.

Ora 01, 22 pe bordul *Delfinului*. În fa mi.

Pictorul se pleacă deasupra patului pe care zace

Mlădiţa adusă cu o maşină de la G., unde eforturile medicilor de a o scoate din starea de paralizie generală n-au dat niciun rezultat. Un mesaj al specialiştilor bucureşteni a lămurit situaţia. Drogul are un antidrog. Fata trebuie să stea în ambianţa tovarăşilor ei şi sub influenţa psihică a Pictorului. În timp ce el urmărea submarinul misterios.

Mlădiţa Anghel a fost transportată la bord în interiorul unei lăzi. Relatarea o face reporterul Anca Gheorghiu.

— Alte informaţii? întreabă Pictorul.

— Miliţia relatează că unul din ei, tehnicianul Ştefan

Aurel, element declasat, alcoolic şi jucător de cărţi, a făcut o criză de conştiinţă la vederea maşinii de patrulare.

A vrut să se predea. Celălalt ocupant, identificat în persoana fotografului unde a fost dusă Mlădiţa, l-a înjunghiat. Somat să se predea, individul a deschis focul asupra celor doi ofiţeri de miliţie. Blocat în maşină, şi-a tras un glonte în tâmplă.

— *Pereira*?

— Până la ora asta aşteaptă. Căpitanul a cerut loc la chei, spunând că are o avarie la maşină.

— Ce-a transmis laboratorul?

— Analizele specialiştilor confirmă că şarpele uriaş, un boa de menajerie, avea în creier o doză de lichid necunoscut. Analizele continuă.

— Unde ne găsim, Şapcă-albastră? întreabă Pictorul în portavoce.

— Pe canalul Raţei gulerate. Ţinta a dispărut. Ce facem?

— Continuă drumul la Crăpişteanca. Acostăm şi ne odihnim. Haide, Mihăiţă. Florin. La culcare. La culcare, reportere. De Mlădiţa mă ocup eu. Auzi, Mlădiţa? Uite]

băieţii îţi spun noapte bună. Fii liniştită. Totul merge strună.

— Noapte bună, Mlădiţa, şopteşte Mihăiţă.

E ciufulit, pistruii parcă îi ard obrajii şi are ochii plini de lacrimi. Nemişcată, palidă, cu pleoapele închise, Mlăi

diţa pare în agonie. Respiraţia abia fâlfâindă accentuează impresia de agonie lentă. Fără să poată spune o vorbă.

Florin îi ia mâna mică, cu unghii tăiate şcolăreşte, cu degete lungi şi fine, şi i-o sărută gingaş. Abia în clipa aceea simte ce-a-nsemnat pentru el în anii din urmă, în aceşti doi ani din urmă, prezenţa Mlădiţei Anghel… Voioşie şi exuberanţă, poezie şi ambiţie, demnitatea de a fi primul din clasă şi constructorul *Neînvinsului*. Şi altceva mult mai subtil; serile de primăvară când înfloreau salcâmii şi când, plimbându-se în lunca înmiresmată, vorbeau despre călătorii miraculoase în lumile fabuloase ale orientului, despre prezent, dar mai ales despre viitor. Mlădiţa voia să se facă medic, aşa cum medic era mama ei.

Pe mâna Mlădiţei cad lacrimi fierbinţi. Pictorul şi Anca

Gheorghiu îşi fac de lucru la masa giroscopică.

— După câte am înţeles, mama Mlădiţei vă este soră, spune Anca Gheorghiu.

— Da! Şi-a pierdut soţul într-un accident de avion.

Era pilot… N-o are decât pe Mlădiţa.

Cu o mişcare scurtă, Pictorul o ridică pe Mlădiţa în braţe.

— Curaj, băieţi! Mâine, prietena noastră îşi va ocupa locul în echipaj. Haide, draga mea, să ne culcăm. Eşti obosită. Ai să dormi adânc. Eşti pe *Delfinul*, cu noi toţi aici. îl auzi pe Fox? Dar pe Coco?…

Trupul inert al fetii, paloarea şi nemişcarea obrazului îl umplu de groază. Grijuliu, o duce în cuşeta ei, unde o aşază uşor, ca şi când ea ar dormi, iar el, Pictorul, omul care a brăzdat oceanele, care luptă de ani cu „Rechinul pelerin”, n-ar vrea s-o trezească, pentru că s-a întors târziu de pe mare şi a găsit-o acasă, frântă de aşteptări lungi, şi-n casă n-ar fi decât somnul uşor al Mlădiţei, aşteptările şi noaptea.

Din clipa în care a auzit glasul unchiului

Ra, Mlădiţa a simţit cum o linişte binefăcătoare îi cuprinde fiinţa. Starea de nemişcare fizică, imposibilitatea de a-şi stăpâni trupul i-a ascuţit ciudat toate simţurile. Îşi

dă seama că percepe fiecare zgomot din marea de zgomote a ciclului diurn şi că ştie exact care este sursa sonoră:

un val izbind o piatră desprinsă din chei are alt sunet, decât un val izbind pontonul debarcaderului şi acesta cu totul alt sunet decât apa Dunării izbind provele vaselor amarate la cheiuri. Acelaşi fenomen straniu se întâmplă cu mirosul. Simte fiecare nuanţă a puzderiei de mirosuri, miresme şi arome, care o înconjoară ca o lume aparte, pe care a ignorat-o. Acum, spre exemplu, aşezată în cuşeta ei, distinge mirosul acid, de „Perlan" al cearşafului, cel de emailită al lacului cu care sunt vopsiţi pereţii, cel de piele sintetică al tapiţeriei, aroma de tutun de pipă pe care-o degajă unchiul Ea şi un alt miros, uşor, pigmentat cu levănţică, miros de soare şi de aer şi de vânt, al femeii care-i stă la căpătâi. Cine-ar crede-o dacă ar spune că şi-a descoperit facultatea de „a-i mirosi44 pe oamenii răi, ca şi pe cei buni? Că, în starea în care se află, este surprinsă singură de ritmul vertiginos în care gândeşte, ritm care-l depăşeşte pe cel al unchiului Ra de pildă. Că ea ştie cu exactitate matematică că secretul pe care l-au păstrat în ei cei doi răpitori, atunci când s-a apropiat maşina miliţiei a lucrat în adâncurile lor, stimulând secreţiile fricii şi că aceste secreţii au un miros deosebit, fetid şi că ea, urmărind aproape inconştient intensitatea acestor mirosuri, a ştiut cu o frântură de secundă înaintea Roşcatului că tânărul va lua o hotărâre disperată. Tot aşa, la spital.

A ştiut exact care din doctori a fost lovit adânc de starea ei şi care, vai, a rămas de iască, pentru că, ea ştie acum că fiecare mişcare interioară a sentimentelor declanşează un joc al secreţiilor şi acest joc degajă acele mirosuri imperceptibile pentru om, dar de atâtea ori perceptibile pentru animale. Altfel cum de simte câinele, de exemplu, dacă stăpânul lui este vesel sau trist, bucuros sau mânios?

Preocupată, aproape subjugată de acest nou univers în care pătrundea, acest univers al ultrasunetelor şi al ultramirosurilor, adică al sunetelor şi mirosurilor în starea

lor naturală, nepervertite de incapacitatea omului de a le sesiza, timpul n-a mai avut nicio valoare pentru ea. Când l-a auzit pe unchiul Ra spunând „mâine44, a pufnit-o râsul.

Nu s-a auzit râzând, asta a întristat-o, dar ea ştie că „mâine44

este o invenţie şi că de fapt nu există decât „astăzi". O

atrage în mod deosebit ceea ce este aparte în glasul femeii care-i stă la căpătâi. Probabil aceeaşi frecvenţă ca a glasului unchiului Ra. Nu! Nu este numai atât. Cele două glasuri sunt îmbibate de ceva strălucitor şi dur, au un mare conţinut de limpiditate şi transparenţă, şi pe ea n-o interesează frazele femeii aceleia, care povesteşte cum a copilărit fără părinţi la Constanţa, tatăl ei, docher, murind într-un accident de muncă, pe când încărca, acum zece ani, vasul *Pereirci*, accident care s-a dovedit ulterior a fi o crimă. Cum îi murise mama când avea doi ani. Nu aceste întâmplări triste o interesează, ci adevărul şi convingerea cu care sunt spuse. Apoi îl aude pe unchiul Ra, repetând mereu, cu o forţă care-o copleşeşte:

— Dormi, Mlădiţa! Dormi! Iată, sunt lângă tine, te apăr de sunete şi te apăr de esenţa sunetelor şi te apăr de emanaţiile materiei, eşti uşoară şi fără gânduri, eşti uşoară şi fără gânduri, acum dormi, dormi adânc, adânc…

Spre surprinderea ei, parcă o mână nevăzută a vârât într-un sac de vată toate sunetele. Apoi dispar mirosurile. Apoi se şterg gândurile. Pluteşte fericită într-o lumină legănătoare. Adoarme.

— 1 Administrându-i Mlădiţei drogul acesta

deconectant, bandiţii şi-au semnat actul de deces, spune

Pictorul… Toată lumea la posturi. Mihăiţă, unde sunt fotografiile submarinului?

— Aici, căpitane.

I – întinde-le pe pupitrul de comandă, în ordinea numerotării făcute de mine.

Am înţeles.

— Florine. O supraveghezi pe Mlădiţa. La cea mai

mică tresărire, la cel mai mic semn, mă avertizezi. Dumneata, Anca?

— Eu nu mai înţeleg nimic. Iertaţi-mă, dar nu mi se pare demn de mine să stau închisă în carcera asta de oţel. În vreme ce bandiţii pun la cale cine ştie ce altă mârşăvie. Vă rog să vă explicaţi, maestre... Pardon. Retractez... Comandante, în loc de maestre.

Fără să-i răspundă, Pictorul întreabă în ecranul audiofonic.

— Gata de drum?

— Gata de drum, răspunde la comandă, Şapcă-albastră.

— Armele unde sunt?

— Sub prelate!

— Foarte bine. Nu vreau cadavre. Ai auzit morsă încăpăţânată? Nu vreau cadavre, cu toate răfuielile pe care le ai cu Fochistul.

De la comandă se aude un fel de mormăit, care nu înseamnă nici da, nici ba. Apoi se aude maşina *Delfinului*, habitaclul începe să vibreze şi toţi ocupanţii îşi dau seama că nava s-a pus în mişcare.

— Începi cu toate canalele din faţa Insulei Mari.

— Am înţeles, căpitane.

— Orizont 1, 2 şi 3.

Obloanele de oţel ale hublourilor culisează. Apele tulburi ale Dunării devin, brusc, transparente.

— Nu riscăm să fim descoperiţi, înainte de a descoperi submarinul? întreabă Anca Gheorghiu.

— Vom avea un avans de câteva minute, presupunând că submarinul este dotat cu aparatură de alarmă împotriva radioundelor şi flash-ului electronic, şi acum, iată care sunt concluziile mele. Şi iată răspunsul la întrebarea dumitale, reportere!... Dar pentru asta este nevoie de un tur de orizont mai larg. În 1961 trei marinari români de pe mineralierul *Reşiţa* au fost răpiţi pe când se întorceau la nava ancorată în portul Casablanca.

Au fost transportaţi undeva, într-o grădină luxuriantă din oraş, unde au fost trataţi cu o politeţe desăvârşită,

spunându-li-se mereu că a fost o eroare regretabilă, că nu ei urmau să fie răpiţi, ci nişte marinari britanici de pe un vas radio-reclamă pirat. Că vor fi imediat eliberaţi. Că s-a luat legătura cu mineralierul prin radio şi că la prima escală a acestuia, la Alger, vor fi reîmbarcaţi. Im acelaşi timp erau trataţi cu „memostop” pe care-l inhalau noaptea, în somn.

În habitaclul *Delfinului* nu se mai aude decât vibraţia puternică a maşinii şi apa despicată de etravă. Prin hublouri se văd când apele Dunării, când rizomii vegetaţiei submestre. Pe ecranul fluorescent al locatorului apar numai petele care, din când în când, indică impurităţile purtate de fluviu. Ocupanţii ascultă uluiţi aventura celor trei marinari români (nu este greu de ghicit cine erau, cu toate că Şapcă-albastră ş ştiuculiţă se re-s comandaseră specialişti în navigaţia fluvială) care datorită unui medic indian, şi el prizonier, au reuşit printr-un tratament yoghinic şi antidroguri preparate de acel medic din ierburi necunoscute lor, să-şi păstreze intact controlul memoriei şi al tuturor facultăţilor intelectuale.

— Am fost îmbarcaţi, dar nu pe *Reşiţa*, spune Pictorul, ci pe vasul *Heereveen*, care naviga sub pavilion olandez… Am reuşit să jucăm teatru până când, într-o noapte… Pe toţi dracii… Stop, maşina… Joacă teatru acolo sus… Rapid.

De pe punte se aud paşi. Strigăte. Şapcă-albastră înjură şi bleastămă motoarele afurisite care-ţi fac pocinogul când ţi-e lumea mai dragă. Pictorul se apropie de hubloul din prova tribord, smulgând una din fotografiile de pe pupitrul de comandă.

— Nu văd nimic decât alge şi trestii, şopteşte Anca Gheorghiu.

— Flash-ul, stop, spune Pictorul. Continuă drumul cu viteză redusă. Vin la comandă. Orizont 1, 2, 3 stop…

Se întoarce spre cei doi din habitaclu şi Florin se sperie de paloarea lui cadaverică; de ura cumplită mocnită în priviri.

— Fochistul este aici. Rămâneţi ascunşi până la noi oi

dine. Începe dansul, reportere şi sper să nu-ţi fi pierdut timpul de pomană… Iată că vei avea ocazia să acţionezi, mai devreme decât te aşteptai… Şapcă-albastră are un nas imbatabil… Fox şi Coco rămân consemnaţi în habitaclu… N-am ce vă face… pe curând.

Când oblonul greu, de oţel, se închide pe urma Pictorului, Mihăiţă, Florin şi Anca Gheorghiu se privesc consternaţi.

— Credeam că… şopteşte Florin.

— Răbdare, răspunde tot în şoaptă fata reporter…

Ordinele comandantului sunt sfinte.

— Ce insulă este asta, prietene Şapcă – albastră!?

— Habar n-am!… N-am văzut-o niciodată. O fi un plaur mai mare, care s-a consolidat în ultimii ani.

— Fochistul este vârât în încâlcitura de rogoz şi trestie din dreptul lăstărişului de salcie.

— Pictore… Nu ţi se pare suspectă vegetaţia asta stranie?!

— Prea multă iederă.

— Ştiuculiţă?

— Ordin, se aude în portavoce glasul mecanicului şef.

— Scoate-ţi periscopul atât cât să vezi în tribord…

Pe tambuchiul de la motor apare sombrero-ul lu’ ştiuculiţă. Dispare după o clipă.

— Pe legea mea, când s-a puiat şi insula asta?

Delfinul lunecă uşor pe un canal îngust tăiat între două perdele de trestie. Canalul este acoperit cu vegetaţie submestră.

— A trecut o barcă pe-aici, mormăie Şapcă-albastră…

— Văd. Ţine-te de „urma11 ei…

În babord se zăresc câteva sălcii bătrâne pe un grind, dincolo de care se ridică coamele erodate ale munţilor, în tribord insula stranie, acoperită de vegetaţie luxuriantă, trestie; mereu trestie şi peste tot iederă şi mărăcinişul acela de mlaştină, impenetrabil. În mijloc, dominând tot peisajul, o salcie gigantică, trăsnită. Mai exact, ciotul unei sălcii gigantice implorând cerul cu ramurile-i uscate.

— Drace…

La exclamaţia lui Şapcă-albastră, Pictorul se răsuceşte spre prova care alunecă uşor într-un fel de golf, în mijlocul golfului o lotcă în care cineva pescuieşte.

După echipament pare un turist străin. Dincolo de lotcă, apă limpede şi un debarcader solid, făcut din grinzi, la care sunt amarate alte trei lotci şi un fel de mahună veche, cu motor. Pe puntea *Delfinului*, Pictorul ia probe de apă.

— Stop, maşina, spune.

— Ziceam să acostăm lângă mahună.

— Nu-mi place lotca… N-ai văzut nimic?

— De data asta nu!

— N-am chef să se ştie cât calcă *Delfinul*… Pe-o mie de brice, trebuie să te bărbiereşti, bragagiule.

Şapcă-albastră îşi rostogoleşte ochii în găvane, fript parcă cu fierul roşu.

— Nici împăiat.

— Şterge-o jos şi-n doi timpi şi trei mişcări să reapari ferchezuit…

După acest ordin fără posibilitate de comentariu, Pictorul spune în portavoce.

— Funda ancora bătrâne.

Se aude zornăitul lanţului. Ancora *Delfinului* se lasă în apa liniştită a golfului. Pictorul urmăreşte pe secundai

lungimea de lanţ derulată pe nara navei.

— Cincisprezece metri… Cam mult pentru asemenea locuri, îşi spune. Strigă: – Hei, lotca!… Vino aproape.

Vreau să ajung pe mal.

— Nu sunt de închiriat, răspunde omul din lotcă, strânge firul lansetei pe mulinetă şi după ce aranjează tacticos undiţa ultramodernă pe fundul lotcii, apucă ramele şi vâsleşte încet spre debarcader.

— După câte am băgat de seamă, ai nevoie de barcă, spun ştiuculiţă din cabina motorului. O clipă şi domnul este servit… Ce zici de tip?

— Mai flegmatic decât un lord.

Pictorul scoate husa care acoperă barca pneumatică

În lăcaşul ei de la pupa. Se aude vâjâitul aerului

comprimat. Barca „creşte” vertiginos din lăcaş. Pictorul o deconectează de la conducta de aer comprimat. Îi pune căpăcelul cu filet. Transportoarele automate o scot pe ste bord, apoi pliindu-se o lasă la apă.

— Este nevoie de vreunul din noi, acolo, întreabă Ştiuculiţă.

— Nu strică… Prevăd că voi avea neapărată nevoie de un inginer.

— Şi încă unul şef!… Prezent!

Ştiuculiţă îşi părăseşte vizuina metalică. Încalecă copastia, dându-şi drumul în pneumatică. Fără o vorbă, scoate vâslele din tocul lor de pânză, le potriveşte în inele şi rămând egal şi puternic străbate golful în apele căruia

Pictorul priveşte, cuprins de reverie, nu fără să vadă însă firul de nylon aşezat sub apă paralel cu debarcaderul, la nici 15 metri de locul unde este ancorat *Delfinul*.

O potecă largă, tăiată în stuf. Pictorul constată că este perfect bătucită şi că solul, împotriva tuturor aşteptărilor nu este umed. Dimpotrivă. Are ceva din consistenţa luturilor dobrogene. Poteca conduce vizibil în direcţia sălciei gigantice trăsnite, pe care Pictorul o cercetează în treacăt, amintindu-şi cu lux de amănunte de cealaltă salcie uscată, de pe malul râului, unde a fost atacat de şarpele boa, unul din vechile trucuri ale echipei de specialişti în „camuflaj44 ai bandei „Rechinului pelerin14. Pe bordul lui *Heereveen* eră instalată o adevărată menajerie, cu reptile şi fiare de pe toate cele cinci continente. Abundau reptilele uriaşe, ele fiind monştrii care predomină în folclorul mai tuturor popoarelor. Biologii trustului le tratau vreme de trei luni, administrându-le droguri direct în creier. După perioada de „docilizare”, erau predate dresorilor, care le obişnuiau să acţioneze la comenzi transmise prin unde de mare frecvenţă, ori la ordinele omului care răspundea de siguranţa unei staţii pirat. Acelaşi tratament cu droguri era aplicat şi specialiştilor de care „Rechinul pelerin14 avea rfevoie şi care nu se lăsau cumpăraţi, ori terorizaţi.

O cotitură bruscă a potecii îl smulge din gânduri.

Pictorul priveşte stupefiat gardul de trestie, barăcile şi arcada suplă a portalului sub care atârnă o plancardă cu următoarea inscripţie:

I.M.N.T. Baza de cercetări biologice. Mila 178.

Intrarea persoanelor străine strict interzisă.

În faţa barăcilor, un umbrar împletit din trestie, sub care se află o masă pliantă cu patru scaune, ocupate de trei bărbaţi în şort şi o femeie brună, în halat alb. Femeia mânuie butoanele unui aparat de radio portativ. Se aude muzică de jazz, un glas fonfăit, apoi femeia se întoarce spre ei şi, făcându-le semn cu mâna, strigă:

— Poftiţi!... Poftiţi... Avem oaspeţi neaşteptaţi, domnii mei!

— A vorbit exact în microfonul aparatului de radio, şopteşt ştiuculiţă.

— Am văzut. Să fim calmi şi atenţi.

Pictorul poartă şort, sandale romane, o bluză de mătase viu colorată, ia ştiuculiţă este în slip, cu papuci de baie din plastic în picioare şi pe cap cu sombreroul lui gigant, ornamentat cu modele colorate în roşu. Unul dintre bărbaţi, uşor cărunt, îmbrăcat în haine de drill, se ridică greoi. Le vine în întâmpinare.

— Bine că mai văd şi alte figuri, spune cu un glas obosit, fără intonaţie, glas la care Pictorul tresare, pentru că, oricum, glasul ăsta l-a mai auzit undeva. Şi dacă n-a auzit glasul, a auzit tonul. A auzit ceea ce glasul conţine dincolo de cuvintele articulate.

— Poftiţi, domnilor. Fiţi bine veniţi în colonia asta penitenciară de biologi exilaţi aici pe viaţă. Doctor în ştiinţe biologice Grigoriu. Colegul meu, biologul Puşcariu.

Susţine că este nepot al marelui Sextil Puşcariu, dar nu-l cred. Doamna Drăgulescu, medicul nostru. Domnul Drăgulescu, şeful administrativ al Bazei... Cu ce vă putem fi de folos, domnii mei?

— Căpitanul Paraschivescu detaşat cu nava *Delfinul* pentru prospectarea cursului Dunării. Inginerul Petrescu, specialist în hidroameliorаţii, face prezentările Pictorul.

— Încântat.

— Am venit să vă cerem adăpost pentru câteva zile.

domnule doctor Grigoriu. Explorăm toată porţiunea aceasta de fluviu şi vrem să ne stabilim un loc de tabără în care să adăpostim instrumentarul.

— Domnul doctor Grigoriu este cel mai amabil dintre oameni, spune femeia, privindu-l intens pe Pictor. Dar…

stăm noi înşine ca scrumbiile… Numai dacă aveţi corturile dumneavoastră…

Femeia este înaltă, are un corp perfect, poate prea musculos, ca de înotătoare, pielea aproape arămie, buzele nefardate bine conturate şi, ceea ce-l impresionează puternic pe Pictor, are ochi albaştri, melancolici, plini de-o stranie lumină.

— Vă asigur că nu vă vom incomoda cu nimic, doctore Drăgulescu… De altfel, plecăm în zori şi ne întoarcem seara târziu.

Omul numit Drăgulescu, care stătuse până atunci prăbuşit în scaun, se întoarce lent spre grupul format la marginea umbrarului.

— S-ar putea să am şi eu o vorbă de spus în afacerea asta? Ce zici, Grigoriule?

Se lasă o linişte penibilă. Omul are o mutră grosolană, buza de jos sfârtecată, este neras şi sub arcadele proeminente, spâne, rostogoleşte ochi mici şi injectaţi.

— Scuzaţi-l, spune medicul Bazei… De obicei la ora asta, este treaz… Nu! Nu… Nu este soţul meu. O identitate de nume. Atât…

Îl ia de braţ pe Pictor cu o familiaritate degajată şi-i spune scoţându-l de sub umbrar:

— Nu te supăra, căpitane…

— Paraschivescu… Paraschivescu Ştefan.

— Paraschivescu… N-am să mai uit… Trăind de atâta timp în pustietăţile astea, oamenii se sălbăticesc. Probabil vrei să-ţi alegi un loc pentru corturi… Haide să-ţi arăt tabăra… Până atunci, inginerul…

— Petrescu, doamnă.

— Inginerul Petrescu se va întreţine cu biologii, care

sântoameni de ştiinţă admirabili, dar care nu mai ştiu nimic în afara avifaunei, ori a ihtyofaunei…

„Doamna doctor”, cum îi spun oamenii întâlniţi în vizita aproape demonstrativă, este volubilă şi cuceritoare. Are glas profund, cu vibraţii calde, ÎI conduce în atelierul de naturalizare, unde doi tehnicieni în halate albe, cu unghiile mâncate de acizi, naturalizează pescăruşi şi egrete, raţe sălbatice şi peşti de Dunăre. Pe poliţe stau înşirate exemplarele cele mai rarisime ale avifaunei din bălţile Dunării. În borcane speciale cu spirt, sunt conservaţi şerpi de apă şi de uscat. Tabăra este dotată cu un laborator, unde lucrează cei doi cercetători ştiinţifici, cu o baracă compusă din apartamentele expediţiei, fiecare membru având la dispoziţie două camere şi un fel de living-room. Doctoriţa i-l arată în treacăt pe al ei, cochet şi intim, trece pe lângă o baracă disproporţionat de mare cu restul taberei, căreia îi spune cu dispreţ „magazia lui Drăgulescu”, apoi îl scoate în spatele barăcilor, unde se află bucătăria şi, dincolo de ea, imensitatea de stuf şi mărăcini.

— Asta este tot, căpitane Săndulescu…

— Paraschivescu, doamnă.

— Scuză-mă… Diseară este rândul meu să mă duc în oraş după cumpărături şi cum rândul ăsta depinde de capriciul savanţilor, n-am mai văzut oraşul de-un secol.

De aici, neatenţia mea. Apropo, eşti brăilean?

— Nu! Sunt arădan.

— Ce straniu. De pe Mureş, pe Dunăre.

— Pardon… Pe mare… *Delfinul* este un vas de mare cu portul de reşedinţă, Constanţa.

— Deci… Suntem concetăţeni… Ce părere ai, căpitane…

— Paraschivescu.

— N-am uitat… Ce părere ai despre tabăra noastră?

— Exemplară tabără… N-am văzut oamenii care dorm în dormitorul comun.

— Sunt vânători şi pescari angajaţi sezonier, pentru recoltarea pieselor. Acum, nu avem decât cinci. Sunt

plecaţi în baltă. Ne întoarcem?

— Nu înainte de a ne fixa locul pentru corturi.

— Câte corturi?

— Două… Doar două…

— Te supără dacă vreau să-ţi întorc vizita? îţi mărturisesc că mi-e dor să văd o navă de mare…

— Cu plăcere, doctore…

— Drăgulescu… Pentru dumneata, căpitane, „constănţean” de-al meu, mai simplu… Cecilia…

— Nu mă pot lăuda cu spiritul meu de orientare… Pe unde ne întoarcem, doctore?

Râzând, medicul Cecilia Drăgulescu îşi aruncă pe spate părul lung. negru cu reflexe albăstrii. Spune.

— N-ai spirit de orientare pe pământ, căpitane… Dar pe mare?

În timp ce femeia îl conduce spre ieşirea din tabără.

Pictorul îşi întipăreşte în minte toate detaliile aşezării. A

văzut culoarea deosebită a trestiilor aflate în spatele bucătăriei. A văzut că baraca de materiale se sfârşeşte exact acolo de unde începe păpurişul, iar capătul dinspre tabără se află nu departe de ieşirea barăcii personalului ştiinţific. Nu i-a scăpat volubilitatea doctoriţei şi felul autoritar în care a preluat rolul de ghid, ca şi abilitatea cu care l-a trecut pe lângă magazia de materiale, fără să se oprească în preajma ei. Tresare când simte, pe braţ, mâna fierbinte a femeii.

— O clipă, căpitane?! Să-mi las halatul… Savanţii văd c-au dispărut. Probabil s-au întors la fişele lor. Inginerul se cam plictiseşte… Mă întorc într-o secundă.

Dispare în baracă şi Pictorul se străduieşte să asocieze mersul elastic al femeii brune, cu cel lasciv şi unduios al blondei pe care-a urmărit-o pe străzile din B. Are tentaţia să se aşeze pe unul din scaunele goale. Căldura zăpuşitoare l-a deshidratat.

— Mergem? întreab ştiuculiţă, făcându-i din privire un semn abia perceptibil.

— O aşteptăm pe doctoră… Vrea să viziteze vasul.

— Perfect…

Ştiuculiţă cască plictisit şi, cu paşi leneşi iese de sub umbrar, venindu-i în întâmpinare.

— Au microfoane, acolo, spune şoptit… Apoi, înclinându-se galant, îşi scoate pălăria de pai şi-salută cu un gest larg, de cabaleros.

— Doamnă, sunteţi cea mai tulburătoare doctoră de pe tot cursul Dunării…

Pictorul se întoarce pe călcâie. Doctora Cecilia Drăgulescu a îmbrăcat o rochie de un roşu violent, cu flori mari galbene, mulată pe trup, şi-a pus un colier de chihlimbar, ochelari de soare cu rame groase de baga, iar în mână ţine o poşetă minusculă, din piele roşie.

— Ca să-ţi calmezi entuziasmul, dragă inginere, rămâi aici până ne întoarcem, spune Pictorul… Ce să-ţi fac?… Pneumatica n-ar suporta temperatura complimentelor tale… La dispoziţie, doctore.

Când trece pe sub portalul cu plancarda lui solemnă, i se pare că de pe una din ramurile uscate ale sălciei trăsnite s-a prelins o flamă albastră, de culoarea cerului boltit deasupra insulei acesteia stranii, a cărei topografie şi-a săpat-o adânc în memorie.

Încă înainte de a ajunge la debarcader, cei doi aud zgomote ciudate şi puternice, de apă vânzolită.

— Parcă s-ar scălda o turmă de elefanţi, spune doctoriţa.

— Sau una de… cârmaci, mormăie Pictorul, jucând perfect rolul unui căpitan ursuz, agasat de şotiile echipajului.

Spectacolul pe care-l dă Şapcă-albastră este de-a dreptul scandalos. Tocmai îşi face vânt de pe puntea *Delfinului*, plonjând în apă, pe spate, cu o minge mare, roşie, în braţe. Dispare ca apoi, din străfundurile golfului, să ţâşnească un fel de arătare, în care foarte târziu Pictorul recunoaşte ceva ce aduce cu vajnicul Şapcă-albastră. Ras pe obraz, ras pe cap, fără mustăţi, din moaca bravului timonier n-a mai rămas decât un craniu în muchii, strălucind în lumina puternică a zilei. La vederea femeii în

roşu, Şapcă-albastră scoate un fel de sughiţ plin de-o nemărginită mirare. Înainte ca cei doi să se aşeze în pneumatică, înotătorul abandonează mingea repezindu-se asupra debarcaderului.

— Căpitane! Vrăjitorule! Făcătorule de minuni! O

Insulă fermecată. Ascunzătoarea Albei ca Zăpada. Mai curând a Negrei ca tăciunele.

Şapcă-albastră împinge pneumatica spre *Delfinul*. Se zbenguie pe lângă ea, râde, strigă şi este vădit că doctoriţa se amuză, flatată de acest carusel acvatic înjghebat în onoarea ei. Şapcă-albastră se arată cel mai înfocat adorator de pe tot cursul Dunării. Înoată excelent pe sub apă, unde cei doi văd pata albă a craniului trecând pe sub barcă, ca să iasă la scara metalică a *Delfinului*.

Ajunşi pe punte, se fac prezentările. Pictorul îl muştruluieşte pe „cârmaci”, spunându-i să pregătească corturile şi instrumentarul, pentru că „haimanalele de hidrologi, unde dracului umblă, dom’le44, vor dormi la noapte pe insulă, la care Şapcă-albastră răspunde cu hip, hip, ura! Doctoriţa Cecilia Drăgulescu pare încântată de felul cum a fost primită, de navă, dar mai ales de echipaj. Vrea să vadă lăcaşul bărcii pneumatice, apoi se duce la prova şi Pictorul îşi dă seama că măsoară cu pasul lungimea navei. Apoi vrea să coboare în cabină. Înainte de a coborî pe urmele doctoriţei. Pictorul îi şopteşte în treacăt lui

Şapcă-albastră:

— Poze!

În careu este sufocant, cu toate că ventilatorul bâzâie îndârjit. Şapcă-albastră încearcă să facă oficiile de gazdă.

Intră şi iese pe culuarul cabinei postului de radio emisie-recepţie, dincolo de care zace Mlădiţa în memişcarea ei cataleptică. Aduce o tavă cu pahare şi întreabă cu glas pierit dacă frumoasa doamnă vrea să guste din oranjada

„Delfinul44, cea mai bună oranjadă care se poate bea în careul unui vas, socotind toate vasele din lume în stare de plutire la această oră. Pictorul înţelege din grimasele

lui Şapcă-albastră că acesta are să-i comunice o ştire care nu suferă întârziere.

— Probabil că acolo este bucătăria, spune neglijent doctoriţa, aşezându-şi poşeta roşie, minusculă, pe masa giroscopică.

— Bucătăria şi cambuza şi staţia de radio… Nu uitaţi, pe mare, suntem şi vas sondă meteo.

Când doctoriţa şi-a aşezat poşeta pe masă, Pictorul a auzit un sunet metal, ic, atât de slab încât numai simţurile lui suprasensibilizate prin tratamentul medicului indian

Bodhabhikshu l-ar fi putut percepe. În clipa în care doctoriţa se ridică, spunând că vasul este o bijuterie lucrată de o minte inteligentă, Pictorul ştie că această femeie frumoasă are bănuieli şi că, într-un fel sau altul, este implicată în reţeaua „Rechinului pelerin. Mai ştie că va trebui, printr-o manevră dibace, să intre în posesia poşetei roşii.

Când ies pe punte, sunt primiţi de Şapcă-albastră, în bluejeans şi cămaşă cadrilată, care o roagă pe doctoriţă să se fotografieze cu echipajul de pe *Delfin*. Doctoriţa coboară scara metalică la barca pneumatică. Pictorul îi întinde mâna. Cu o mişcare dibace face ca barca să se îndepărteze de bordul *Delfinului*. Doctoriţa îşi pierde echilibrul. Pictorul o prinde în braţe. Se aude un strigăt:

— Poşeta!… Dumnezeule, poşeta mea!

Poşeta roşie şi ochelarii mari de soare dispar în adâncul golfului. Aşa îmbrăcat, Pictorul sare în apă. Se cufundă pe verticală, lăsând deasupra lui o coloană de spumă şi bule de aer.

La pupa *Delfinului* s-a întins tenda şi sub tendă au fost aşezate, cap la cap, două mese pliabile.

Ştiuculiţă face oficiile de bucătar şef şi ospătar şef. Pictorul stă sub tendă, într-un scaun pliant. Răsfoieşte un

„Paris Matehu, pe paginile căruia sunt lipite o parte din fotografiile indivizilor bănuiţi de ei a fi implicaţi în organizaţia „Rechinului pelerin” care acţionează în România.

S-a aşezat cu spatele spre golf, astfel ca niciun ochi

indiscret, chiar folosind un binoclu puternic, să nu distingă fotografiile. În schimb îi oferă celui care-l spionează din păpuriş – a văzut lucind acolo pentru o clipă lentila unui binoclu – pagina întâi şi ultima a revistei.

— Eşti aşteptat jos, şefule, îi spune Şapcă albastră, ieşind din comandă. Îl arde buza p ştiuculiţă.

Pictorul mormăie, răsfoieşte revista, o aşază sub o farfurie şi coboară leneş în careu.

Apoi, din câţiva paşi de lup, este lângă Mlădiţa.

— A deschis ochii, şopteşt ştiuculiţă… Haide repede, că s-a developat filmul. Reportera aia afurisită se jură că nu mai stă prizonieră în habitaclu. Fox şi-a făcut treburile pe unde-a apucat. Coco a înnebunit şi el. Unde naiba-i ţinem pe toţi? Ai transformat nava asta într-un balamuc. Într-o menajerie.

— În care tu eşti cel mai rarisim exemplar, băieţel…

Ai preparat masca?…

— Te implor, cu grijă… Fetiţa asta…

Stau amândoi lângă Mlădiţa, care priveşte fix tavanul cuşetei. La lumina zilei pare mai albă decât azi-noapte.

Un alb străveziu, lăsând să i se vadă ţesuturile fine ale vaselor cu sânge. Ştiuculiţă îi întinde Pictorului o mască din tifon şi vată. Îi spune că a recepţionat un mesaj pe care l-a descifrat cu cheia cunoscută. Postul emiţător este foarte aproape.

— Bineînţeles! mormăie Pictorul. În salcie… Ce spune?

— Trei cuvinte… „Staţi sub presiune”…

— Fochistul este în alarmă… Asta-l va face să greşească. Gata. Nu mai există nimic, decât Mlădiţa… Când a deschis ochii?

— Când a auzit-o pe doctoriţă ţipând: poşeta!… Dumnezeule, poşeta mea!

Da! Poşeta pe care-a recuperat-o înotând pe verticală, până la limita de rezistenţă a plămânilor. Întâi a prins din urmă ochelarii. I-a smuls când doctoriţa şi-a pierdut echilibrul. Poşeta a recuperat-o în primii metri de scufundare.

Ca să pună ambele obiecte la adăpost în buzunarele pantalonilor, a trebuit să prospecteze adâncimea golfului…

Ochelarii cu ramă groasă de baga sunt prevăzuţi cu un sensibilizator şi amplificator de sunet, punându-l pe posesor în situaţia de a distinge orice conversaţie şoptită care se face până la o depărtare de zece paşi. Cât despre poşetă, conţinea un aparat de fotografiat minuscul, cu obiectivul ascuns abil în pliuri şi două flacoane de parfum, pe etichetele cărora era imprimată celebra marcă a lui „*Johann*

Maria Farina et Co. zum St. Pantaleon" din Köln. „Rechinul pelerin 1 nu şi-a schimbat prea mult metodele în ultimii ani. Cel mult şi le-a readaptat ultimelor mijloace tehnice. Unul din flacoane conţine „memostopul44. Celălalt, antidotul. Ţine în podul palmei una din cele mai teribile arme ale „Rechinului44. Cea mai mică greşeală îi poate fi fatală Mlădiţei. O supradrogare cu „memostop41 îi poate distruge pe vecie centrul memoriei şi pe cei locomotori.

Să aştepte până la lichidarea bandei ar putea fi la fel de periculos. Doza inhalată, probabil foarte puternică, trebuie tratată cu antidotul respectiv, de acum aproape 18

ore. Există o singură soluţie. Experienţa. Dintr-odată obrazul Pictorului se luminează.

— Ştiuculiţă! Venerabile!… Coco!… Limbutul şi zurbagiul de Coco!

Fără să spună o vorbă, Ştiuculiţă dispare în careu.

Pictorul se concentrează. Ştie de la doctorul indian Bodhabhikshu că o pregătire psihologică înainte de administrarea antidrogului, uşurează procesul de revenire al victimei. Un bombardament de psihounde.

— Trezeşte-te, Mlădiţa!… Trezeşte-te! Iată sunt lângă tine, te apăr de tot ce te face să nu umbli, te apăr de emanaţiile drogului, iată, eşti liberă, eşti foarte liberă, poţi să te mişti, Mlădiţa… Poţi să te mişti…

Concentrat, alb, scăldat în suaoar e, Pictorul îndreaptă spre ochii puri ai Mlădiţei fluxul acela de forţă interioară, conştient că există în el, conştient că-l poate

stăpâni şi dirija. Fără să se întoarcă, îi dă flacoanele lu' ştiuculiţă.

Nu vede când acesta, cu mina unui om căruia i se scot măselele fără anestezie, trece unul din flacoane pe sub pliscul lui Coco. Nici nu-l aude măcar pe Coco, cârâind supărat:

— Derbedeule!… Derbedeule!

Nici nu-l aude zburând în careu de unde-l împroaşcă p ştiuculiţă cu cele mai pitoreşti ocări, auzite cine ştie când pe cheiurile porturilor.

— Asta este! spun ştiuculiţă… Evrika! Evrika!

Pictorul ia masca de tifon şi vată. Picură câţiva stropi din flaconul pe care i-l întind ştiuculiţă. Simte un miros puternic de vegetale. De clorofilă şi ozon. Da. Şi-l aminteşte. Îşi aminteşte cu o neobişnuită claritate tot ce-a trăit atunci la Casablanca, pe bordul lui *Heereveen*, apoi evadarea senzaţională de la Cannes. Apropie masca de nările împietrite ale Mlădiţei, şoptind:

— Trezeşte-te, Mlădiţa! întoarce-te la tine, cea dintotdeauna… Aminteşte-ţi de tine cea care ştie să vorbească, să râdă, să umble… Haide, Mlădiţa… Te aştept!

Câteva clipe, cât secolele. Un suspin adânc, mai mult un scâncet, un abur de viaţă în obrajii palizi ai Mlădiţei, un clipăt de geană. Ochii albaştri ai fetii se însufleţesc.

Din străfundul fiinţei i se ridică pe retina pustie sclipirea aceea care nu poate fi numită altfel decât conştiinţa existenţei. Un surâs. Un oftat.

— Iată-mă, unchiule Ra, şopteşte Mlădiţa, întinzând spre Pictor braţele bronzate.

Cu toată stăpânirea de sine, Pictorului îi dau lacrimile, îşi culcă fruntea pe perna unde zace capul Mlădiţei. În deschizătura culuarului stă, palidă, Anca Gheorghiu.

Lângă ea Florin şi Mihăiţă, nemişcaţi, sfâşiaţi de emoţie, în careu Coco îl capitonează pe Fox cu complimente viu colorate şi puternic pipărate.

— Aici nu este vorba numai de a da lovitura nimicitoare bazei „Rechinului pelerin44 din România,

spune Pictorul, când întregul echipaj este adunat la masă în careu… Trebuie să capturăm întreaga bandă, până la ultimul om. Până la ultima „legătură44. Dar în acelaşi timp, trebuie să-i salvăm pe cei căzuţi în ghearele Fochistului fără voia lor şi care, într-un fel sau altul îi servesc interesele… Care a fost răspunsul instituţiei vizate la radiograma noastră?… Iată-l aici, descifrat de do ştiuculiţă…

Pictorul îi face semn mecanicului şef, care-i aduce

„Buletinul hidrologic al Dunării44, un volum tras la şapirograf, pentru uzul navigatorilor. Pe prima pagină este lipită o foaie scrisă neglijent cu creionul.

„Expediţia reală. Plecarea din Bucureşti, 7 februarie.

Membri: Prof. dr. biol. Grigoriu Ştefan. Biolog Aron Puşcariu. Neituralizatori: Ionescu Gheorghe, Petraşincu Dionisie. Administrator Drăgulescu Petre. Completări, vânători, pescari, localnici Nici o ambarcaţie proprie. În două ore aveţi fotografiile cerute. Scrisorile prof. dr. Grigoriu adresate surorii lui, semne vădite de ramolisment. Idem biolog Puşcariu. Drăgulescu încetat să scrie de trei luni.

Pictorul subliniază cu pixul. *„Drăgulescu încetat să scrie de trei luni”*. Îşi ridică privirea din „Buletin”.

— Nici vorbă de un medic al expediţiei, spun ştiuculiţă… Apropo, comandante. Doctoriţa m-a întrebat cum te cheamă. Nu mi-ai spus-o. O greşeală deci. Am bănuit că vrea să verifice. Ţi-am pictat un portret de Don Juan, pe cinste. I-am spus că la B. te cheamă Ionescu; la G. Popescu; La M. Petrescu; la Constanţa, în fiecare cartier altfel; iar în scripte şi buletin te cheamă Paul Bogdan…

Reţineţi cu toţii… Paul Bogdan.

— M-am prezentat Paraschivescu. Nu este rău ca cineva să mă strige – căpitane Bogdan… Mulţumesc.

Ştiuculiţă. Într-un fel ai salvat aparenţele.

— Numai aparenţele?

— Da! Fochistul este în alarmă. I-a cerut lui *Xingu* să stea sub presiune. Înseamnă că vrea să se adăpostească acolo. N-o va face decât începând cu înserarea.

— Bănuieşti că va îmbarca materialul compromiţător?

— Da! Va trebui să acţionăm imediat. Să-i blocăm pe cei de pe insulă, protejându-i pe biologi.

— Ai uitat de şeful administrativ.

— N-am uitat. Cel care n-a scris acasă de trei luni.

Este mai mult decât limpede.

— Bănuieşti o substituire?

Pictorul îşi soarbe cafeaua adusă d ştiuculiţă. Face brusc mină de om căruia i-a explodat ceva în stomac. Se repede pe punte. Scuipă în apa golfului amestecul de cafea cu ingrediente necunoscute, dintre care unul este sigur lubrifiantul pentru motor „S.R. 414”. În clipa în care se pleacă peste copastie, întrezăreşte o pată întunecată a cărei formă nu-i dă niciun dubiu, trecând în lungul carenei *Delfinului*, de la prova la pupa. Debordează cu zgomot.

Urmăreşte scafandrul autonom cu coada echiului. Se aşază la masa de pe punte.

— Iar ai confundat ibricul de cafea, cu tinichelele în care-ţi ţii uleiurile, do ştiuculiţă, spune tare…

Apoi, desfăcând revista „Paris Match”.

Şapcă-albastră, spune-i prin portavoce reporterului Gheorghiu să-şi pună scafandrul şi să cerceteze ce-a fixat onorabilul pe carena *Delfinului*. Mai curând, la pupa, la cârmă… Mihăiţă, să-i dea drumul din habitaclu. Tu caută la comandă o hartă şi vino cu ea… Priviţi-l pe acest domn, fiţi calmi şi vă rog să vă ascundeţi armele tranchilizante astfel încât să le aveţi la îndemână în orice clipă.

— Prefer să acţionăm cu grenadele „somnifere –, spune

Şapcă-albastră, luând revista, asupra căreia se pleacă.

Din pagină îi priveşte fioros şeful administrativ al expediţiei. Sub fotografia lipită lângă alte fotografii scrie citeţ, cu tuş roşu r „*Cristea Sinilă, zis Peşte-fiert, zis Crematoriu, zis Cleşte, zis Cuţitoaie – din Constanţa, fără domiciliu, spărgător de vapoare, condamnat pentru tâlhărie şi crimă, evadat din incinta tribunalului Babadag*

la

12.11.1970...”

Pictorul întoarce pagina. x\pare Brigitte Bardot, pe o plajă mediteraneană. Şapcă-albastră se duce leneş la comandă, purtându-şi demn, în lumina puternică a zilei, craniul ras, prevăzut cu protuberanţe lucii.

Pictorul coboară în careu, aşezându-se la masa giroscopică, în aşa fel încât să fie văzut prin hublouri. Trapa de coborâre în habitaclu este deschisă. Anca Gheorghiu stă aşezată pe prima treaptă a scării, astfel încât să nu poată fi auzită.

— Ce-ai descoperit, reportere? întreabă Pictorul.

— Între etambou şi cârmă, un apărat de emisie magnetic.

— Nu este de fapt o maşină infernală?

— Nu cred. Trebuie văzut de un specialist. Deocamdată emite grupe de sunete... L-am lăsat acolo.

— Perfect. Rămâi în costum, gata de imersiune. Ştiuculiţă, genialule, care este părerea ta?

— O acţiune dublă, pe uscat şi pe apă, să imobilizăm submarinul de buzunar şi oamenii lui Peşte-fiert.

— Cred că baza principală nu este totuşi insula, spune

Pictorul. Aici nu poate fi decât o bază de alimentare şi aprovizionare. Am putea să ne tăiem singuri craca de sub picioare.

— Atunci?

— Să acţionăm de mână forte, dar să ne „scape44 printre degete, doi dintre membrii bandei.

— Cine?

— Peşte fiert şi doctoriţa.

— De ce tocmai ei?

— Pentru că, numai ei ne pot conduce la „creierul”.

organizaţiei.

— Ideea mi se pare excelentă. Cine-i va urmări?

— Pe doctoriţă, domnişoara Gheorghiu cu juniorii mei. Şi aşa s-au plictisit de moarte. Pe Peşte-fiert, tu în carne şi oase. Judo, Karate, te priveşte. Nu vreau pocnete

pe insulă.

— Cum ne vom conjuga mişcările?

— Prin radio şi în clar, botezând însă toate obiectivele de pe insulă. Iată, să facem o schiţă în dublu exemplar.

Pictorul ia un blocnotes de pe poliţă şi, cu mişcări repezi, desenează pe prima foaie „insula piraţilor44, cu tabăra biologilor, amplasamentul barăcilor, îngroşând în mod deosebit baraca magazie şi salcia trăsnită, pe care le uneşte printr-o linie punctată.

— Între ele trebuie să fie un tunel, spune… Acest tunel se ramifică spre debarcader, undeva prin sălciile din marginea golfului, pe unde ne-a venit scafandrul şi dincolo, în spatele bucătăriei, pe direcţia unde este ancorat submarinul. Atenţie deci. Salcia observator şi post de emisie-recepţie este „Raţa gulerată”. Baraca magazie este…

— „Călifarul44, spune Anca Gheorghiu.

În câteva clipe sunt botezate: submarinul de buzunar: „Ţestoasa44, baraca de locuit: „Trestia44; lui Peşte-fiert.

Ştiuculiţă îi dă sibilinul nume de „Licuriciul44; doctoriţa este botezată de Pictor „Greierele44. Ştiuculiţă îşi copie harta. Scrie pe margine indicativele cu nişte semne cabalistice, pe care le explică a fi un alfabet inventat de el însuşi pentru uz personal şi secret.

— Armele? întreabă Pictorul.

— Fără nicio grijă!

Ştiuculiţă îşi desface bluza de vânt pe care a îmbrăcat-o. Pictorul vede patul metalic al pistolului liliputan cu tranchilizante ieşit din teaca pe care marinarul o poartă sub braţul stâng, legată peste umeri cu o bretea.

— Semnalul la care începem şi ora?

— Ora, atunci când o dictează evenimentele. Semnalul? Prin radio propoziţia: „A început să bată vântul”.

— Perfect. De data asta sperăm să nu ne mai scape, spun ştiuculiţă şi se ridică. Pictorul se întinde, cască şi vădit se pregăteşte să-şi facă somnul de după masă. îl

conduce p ştiuculiţă sus. Şapcă-albastră, numai în slip, îşi face lectura întins în faţa cabinei de comandă.

— Hai, don inginer! Du-te la biologi, aranjează-ţi tabăra până vine şalupa cu hidrologii şi pe curând…

— Nu-ţi prea plac musafirii la bord, căpitane Bogdan, răspund ştiuculiţă…

Pictorul ştie că sunt supravegheaţi din păpuriş, c ştiuculiţă l-a dibăcit pe spion şi că totul la bordul *Delfinului* este pregătit pentru acţiune. Se mai întinde o dată de-i trosnesc oasele şi după ce barca c ştiuculiţă se îndepărtează de vas, îi spune lui Şapcă-albastră:

— Bine că, în sfârşit, avem linişte la bord… Mă duc să mă odihnesc. Trezeşte-mă la orele 16, 30. Salut.

— Salut, căpitane, mârâie Şapcă-albastră cufundat în lectura aceleiaşi reviste „Paris Match”.

După ce trage perdeluţele la hublouri, asigurându-se că nicio privire indiscretă nu poate prospecta interiorul careului, Pictorul coboară rapid treptele habitaclului. Este îngrijorat că n-a văzut-o pe Mlădiţa. Este îngrijorat de aparatul fixat pe etambou. Dacă totuşi este o maşină infernală, cu sistem de orologiere, care o să-i trimită pe fundul golfului, înainte de a putea s-o facă nevătămătoare?! Deocamdată a reuşit să aibă superioritate netă faţă de inamic, ascunzând „juniorii11 şi pe Anca

Gheorghiu. Îl ia pe Fox în braţe şi-l expediază în careu, ordonându-i să se culce, ceea ce Fox face cu vădită rea voinţă. Iată un aliat în plus, necunoscut de inamic. Când intră în habitaclu, Mlădiţa îi sare de gât.

— Mă simt excelent, unchiule Ra… Excelent… Şi te rog să nu mă scoţi în rezervă. În aceste zile am învăţat cât într-o viaţă de om şi pentru o viaţă de om. Mă-nţelegi?

— Te înţeleg perfect, draga mea. Nu poate fi vorba de nicio scoatere în rezervă… Dimpotrivă. Cui pe cui se scoate.

— Probabil nu ţi-a ajuns lecţia lui R. 25?!

— Cui serveşte o lecţie învăţată şi nefolosită, întreabă Florin.

— O clipă de răbdare, jtmiori. Peste cel mult o

jumătate de oră, vom avea un musafir la bord. Pregătiţi-vă să-i faceţi onorurile casei. Florine caută „brăţările” în chesonul doi. Reportere... te poftesc la o plimbare submarină.

Atenţie, comanda. După ce ieşim, nu mai închizi trapele.

Pictorul îşi desprinde costumul de scafandru. Florin se întoarce cu două perechi de cătuşe fine, din oţel.

— Răbdare, juniori, spune Pictorul. Ora voastră începe odată cu întunericul. Mihăiţă, atent la aparatură.

Gata. Ne pregătim de imersiune. Daţi-i drumul reporterului la ordinul meu. Comanda?

— Gata de acţiune, se aude în habitaclu glasul lui Şapcă-albastră.

Oblonul de oţel se închide după ce Anca Gheorghiu părăseşte habitaclul. Ajunsă în culoar, fata o îmbrăţişează brusc pe Mlădiţa.

— Eşti curajoasă, perspicace şi demnă, îi spune. Vreau mult, mult de tot să fii prietena mea... Sunt atât de singură.

— Gata, reportere, se aude glasul Pictorului, prin sistemul audiofonic al vasului.

Mihăiţă deschide oblonul, Anca Gheorghiu trece în habitaclul în care o aşteaptă Pictorul echipat cu scafandru autonom. Mihăiţă dă comanda de închidere şi zăvorâre a oblonului. Când placa de durai se încastrează la locul ei, cei doi rămân dintr-odată singuri, pentru întâia oară singuri de la începutul acestei călătorii neobişnuite.

— Ce facem, comandante? întrebă Anca Gheorghiu, în vreme ce apa pătrunde în habitaclu.

— Vom demonta puţintel maşinăria. Dacă este un simplu aparat de emisie, fixat pe navă ca să poată fi urmărită comod de pe insulă ou aparatura de ascultare, ori de pe submarin, să fie avertizat de sosirea noastră, deci

Fochistul să-şi verifice ipoteza cea mai periculoasă: a fost descoperit; atunci o să-i fac o drăguţă de pană de emisie şi peştişorul vine înapoi s-o repare. Asta este tot, conchide Pictorul. Dacă avem de-a face cu o maşinărie

infernală, regretăm. Stricăm plăcerea Fochistului. Nu-l cred totuşi atât de neîndemânatec… Masca.

Apa le ajunge la bărbie. Într-o secundă habitaclul se inundă total. Se deschid obloanele. Pictorul se orizontalizează uşor. Cu mişcări lente cei doi scafandri autonomi ies din habitaclu, filând carena navei pe care Pictorul o reverifică pe ambele borduri, de la prova la pupa. Anca Gheorghiu îl aşteaptă ţinându-se de cârmă. Apa este surprinzător de limpede pentru un canal al Dunării. Umbra navei cade în babord. De jur-împrejur lumina difuză a soarelui şi cohorte de peşti înotând nestingheriţi în tăcerea aceea înşelătoare a adâncului, punctată doar de sunetele uniforme emise de carcasa din plastic lipită de etambou printr-o ventuză.

Pictorul regretă că nu se află aici într-o vacanţă, cu micii lui prieteni pe care i-a îndrăgit, ba chiar cu această fată care-i dă mereu o senzaţie acidă, ca şi când i-ar cenzura ironic toate planurile. Să înoate în şir indian, dezvăluindu-i tainele pline de farmec ale acestor golfuri cu vegetaţie luxuriantă, populate din belşug cu peşti.

Rememorează scena văzută de pe punte. Scafandrul se prelingea de la prova spre pupa, fără a avea aerul că bâjbâie. Este foarte probabil să fi ieşit de sub debarcader, deci din prova *Delfinului*. Atunci de ce-a plecat direct spre larg? încotro s-a dus şi unde-a putut să iasă la mal?… Va trebui să nu se pripească. Desprinde capsula din plastic cu ajutorul unei şurubelniţe. Îi scoate capacul printr-o simplă apăsare. Scoate al doilea capac, întrerupe un circuit, se vâră sub carenă, pune capacul de etanşeitate, îşi scoate furtunul de oxigen din gură, potriveşte muştiucul pe marginea capsulei şi goneşte apa de sub capac printr-un jet de oxigen ale cărui bule se lovesc de chilă. Când lipeşte aparatul la locul lui, acesta nu mai emite niciun fel de sunet. Se răsuceşte şi, înotând uşor, se cufundă la opt metri după batimetru, în locul umbrit de proiecţia navei pe fundul golfului. Cu mişcări lente se culcă pe spate, astfel încât să poată supraveghea comod tot ce se întâmplă deasupra. La semnul lui, Anca Gheorghiu face acelaşi

lucru, în partea opusă Pictorului, astfel încât toate cele 360 de grade ale orizontului să fie supravegheate în sectoare de câte 180 de grade… Legănat lin de curentul de fund, văzând chila *Delfinului* deasupra şi o parte din suprafaţa umbrită a apei, Pictorul îşi spune că Fochistul nu putea descoperi un loc mai ideal pentru urzelile lui criminale. Că acest golf este totuşi o minune a naturii, dacă nu cumva a fost creat artificial şi că, probabil, în nopţile când transportă materiale de la *Xingu* la insulă, ori viceversa, submarinul de buzunar se află aici ca în sânul lui Avram.

Îşi consultă cronograful etanş, cu un gest mecanic. Au trecut doar şapte minute de când a redus aparatul la tăcere. Îşi aranjează busola-brăţară şi, fulgerător, îşi dă seama că a făcut cea mai mare prostie posibilă. Dacă scafandrul vine să controleze aparatul după ce li se termină lor oxigenul? Ori, dacă venind travers pe navă, vede obloanele deschise şi dă alarma? Are toată dreptatea reportera asta afurisită să-l privească ironic, ca pe un

Sherlock Holmes improvizat ce se află. Un semnal în talpă. Se răsuceşte spre pupa. Exact în axul longitudinal al navei, condus parcă de un radio-compas, apare, numai la doi metri mai sus decât sunt ei, un scafandru îmbrăcat într-un costum verde albăstrui, imitând, văzut de jos, coloritul unei broaşte ţestoase. Pictorul îşi stăpâneşte gestul de a se verticaliza. Rămâne nemişcat, urmărind cum scafandrul desprinde capsula emiţătoare, cum o înlocuieşte cu alta şi cum, răsucindu-se elegant de 180 de grade, porneşte într-un craul lent, pe direcţia de unde venise. În aceeaşi clipă, Pictorul execută o ranversare şi, cufundându-se cu un metru mai adânc, începe urmărirea, ţinându-se mereu în unghiul de vedere mort al scafandrului care înoată din ce în ce mai rapid pe direcţia de 75 de grade. Pictorul cronometrează durata traseului. Trei minute. Brusc, scafandrul face o întoarcere de 90 de grade.

După alte două minute de înot, Pictorul vede fundul care urcă în pantă abruptă. Scafandrul încetineşte ritmul.

Se verticalizează, astfel că Pictorul îi vede labele de raţă bătând apa la o jumătate de metru deasupra. Omul parcă ar căuta ceva. I se pare că distinge un semnal sonor. Când scafandrul bate apa viguros, luând-o spre stânga, Pictorul ţâşneşte cu putere, într-o detentă de start. Îl ajunge pe scafandru, abordându-l din spate şi pieziş, pe dedesubt. Îi înlănţuie braţele, răsucindu-l pe spate, în vreme ce Ance

Gheorghiu îi imobilizează picioarele… Ah, fata asta, care s-a poftit singură la bord, este brici de deşteaptă. Se prelinge pe lângă prizonier, fixându-i muştiucul în gură. Omul ar fi putut face un gest disperat, scuipându-l şi preferând să moară înecat, decât să cadă prizonier. I-ar fi obligat să-l scoată la suprafaţă. Sau, dacă-l ţineau să se înece, jetul de oxigen ţâşnit din furtun, i-ar fi demascat. Vâslind amândoi numai cu labele de raţă, se depărtează rapid de mai, cu toate zvârcolirile disperate ale scafandrului. Pictorul navigă aproximativ. După cele cinci minute de înot zăreşte încă foarte departe umbra *Delfinului*. Sporeşte viteza. Individul zvâcneşte din când în când. Se luptă să zvârle muştiucul din gură. Încearcă să-şi strângă picioarele şi s-o izbească pe reporteră în mască. Cu toată împotrivirea, este remorcat până în interiorul habitaclului. Înainte de a se închide obloanele, Pictorul îi face semn Ancăi să anihileze şi a doua capsulă semnalizatoare. Fata se lansează printre cele două obloane care culisează pe şarnierele lor. Apa se evacuează cu repeziciune. Prizonierul înţelege că nu mai are nicio şansă. Când habitaclul se evacuează, se deschide oblonul spre interior şi cei trei juniori îşi arată figurile curioase.

— Haide, neonorabile, scoate-ţi masca, spune Pictorul… Pentru tine, aventura s-a sfârşit.

Omul ridică din umeri, fără să facă nicio mişcare.

Pictorul îi scoate masca. Spre surprinderea tuturor, de sub masca de scafandru îşi face apariţia un om foarte tânăr, care spune într-o românească ciripită şi aproximativă:

— Student!… Io student!

— Regret, amice, replică Pictorul în esperanto… Până

când vedem ce fel de student eşti, ai să beneficiezi de brăţări şi de butoi… Aha! Văd că înţelegi exact ce înseamnă şi brăţările şi butoiul… Nicio mişcare, altfel eşti mort. Acum câteva întrebări:

— Nu răspund.

— Vrei să te tratez cu o picătură de „M. S.”?!

Prizonierul nu-şi stăpâneşte o mişcare de spaimă… Pictorul îi spune să-şi dezbrace costumul de scafandru. În vreme ce se dezechipează sub privirea atentă a Pictorului.

Anca Gheorghiu îndreaptă spre el ţeava minusculă a unui pistolet cu tranchilizante.

Prevăzut cu cătuşe la mâini şi la picioare, prizonierul este vârât în „butoi”, recte într-unul din chesoanele vasului, amenajat, se pare, în acest scop. Bine capitonat să excludă sinuciderea prin strivirea ţestei, ca şi zgomotele şi ţipetele, chesonul din durai, cu aerisire prin filtre, este practic o celulă perfectă.

— După ce plec, spune Pictorul îmbrăcând costumul prizonierului, aranjează capsula să emită regulat.

— Nu este prevăzător să pleci singur.

— Şapcă-albastră are dreptate.

— Ia-mă pe mine, comandante, se oferă Florin.

— Deocamdată, nu. Trebuie să descopăr pe unde a intrat în apă scafandrul şi unde conduce intrarea respectivă.

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Pentru că poate da o schemă falsă, care executată să-l alarmeze de-a binelea pe Fochist, domnişoară. Şi…

pentru că n-am o clipă de pierdut… Cei de la sol s-ar putea alarma… Scoate-ţi costumul şi încearcă prin esperanto-ul lui Şapcă-albastră să-i smulgi prizonierului date despre insulă… Mihăiţă. Pistolul cu aer comprimat.

Teaca… Perfect… Mlădiţa. Încă două ceasuri de răbdare…

— Mi-o promiţi, unchile Ra?

— Cu mâna pe inimă… Gata… Evacuaţi habitaclul.

Pictorul nu surprinde semnul pe care reportera i-l face lui Mihăiţă şi Mlădiţei. Nici răspunsul complice al

acestora. Îşi fixează masca străină. Se apleacă să-şi lege la gambă cuţitul de scafandru. În clipa aceea, Anca Gheorghiu se prelinge în spatele pupitrului de comandă. Mihăiţă iese din habitaclu, făcând mai mult zgomot decât este necesar deplasamentului pe care-l are. Se etanşează habitaclul. La ordinul Pictorului se inundă. După ce iese din navă, Pictorul se orientează pe 75 de grade, ceea ce, în starea de nemişcare a *Delfinului* înseamnă exact prelungirea axului longitudinal. Înoată în ritm accelerat cele trei minute, după care virează de 90 de grade şi înoată în ritm egal distanţa de încă două minute, fără să observe umbra care se ţine la mică adâncime sub el în unghiul mort de vedere.

Stopează în faţa malului abrupt. Este limpede că aici a intervenit mâna omului. Trunchiuri de sălcii înfipte în mâl, între care s-au împletit garduri de răchită. Ici, colo, bolovani. Ce muncă, ce bani s-au investit aici, ce diabolică perseverenţă… Pentru ce? Pentru formula unui combustibil nou?! Oare numai pentru atât?! Câţiva metri la stânga. Mai mult. Parcă aici. Rămâne nemişcat. Distinge clar emisiunea capsulei fixată pe etamboul *Delfinului*… în clar obscurul malului ridicat vertical în faţa lui, întrezăreşte o pată de culoare mai deschisă. Înoată precaut. Gura unui canal. Fără să ezite, se avântă în interior. Canalul are pereţii verticali, căptuşiţi cu trestie. Este adânc de trei metri şi după exact trei minute de înot în ritm potrivit, se bifurcă în unghi de aproximativ 90 de grade. Pictorul rămâne surprins, plutind între două ape. Revede fulgerător schema acţiunii submestre. Oricum, insula nu poate fi decât în dreapta. În stânga este probabil canalul navigabil care-o leagă de fluviu. Se întăreşte în această convingere, constatând că apa de pe canalul din stânga este miloasă, gălbuie şi densă. Porneşte pe ramificaţia din dreapta. Numai după câteva mişcări, ocolind un mănunchi des de trestie, se găseşte într-un fel de bazin rotund, cu circomferinţa de aproximativ doi metri, întunecos, în apele căruia aude un clipocit ca de izvor. Se verticalizează şi, uşor, cu mâinile întinse, începe să pipăie pereţii, care, aşa

cum se aştepta, au aceeaşi constituţie cu ai submarinului de buzunar. Brusc, undeva în dreapta, se aprinde o lumină albastră. Îşi aminteşte de sistemul de semnalizare de pe

Xingu. Înoată puternic, direct spre lumină. Întâlneşte barele unei scări din plastic. Se agaţă de cea dintâi. Îşi scoate labele de raţă. Le agaţă la centură. Urcă hotărât, forţându-şi ochii să se aclimatizeze cu întunericul palid de sub acoperişul care maschează gura aceea de puţ. Iese din apă.

Se saltă pe deasupra ultimei trepte. Întrezăreşte un fel de hală plină de baloturi şi, direct în faţă, o pârtie de lumină venită de la o uşă deschisă. Face câţiva paşi, simulând că nu-şi poate desface bretelele scafandrului. Aude o lovitură icnită. Un strigăt înăbuşit, de femeie. Bufnitura unui trup.

Se răsuceşte fulgerător. Vede o matahală îngenuncheată lângă trupul nemişcat al unui scafandru autonom, în care o recunoaşte stupefiat pe Anca Gheorghiu.

— Cambo, cimpanzeu afurisit, spune matahala în esperanto, cu accentul care-l trădează pe irlandez de la o poştă… N-ai simţit nimic, animalule… Pentru prostia asta meriţi să fii lichidat, dobitocule.

Pictorul revine rapid. Îşi ridică masca.

— Cine dracu’ este? mormăie tot în esperanto.

În clipa în care cel îngenuncheat lângă trupul nemişcat al reporterului Anca Gheorghiu vrea să se ridice, oferindu-i ceafa, Pictorul îi dă o lovitură scurtă cu muchia palmei. Namila are o clipă de nesiguranţă. Înainte de a se prăbuşi, Pictorul apucă omul de subţiori şi îl trage, opintindu-se, în spatele unor baloţi. Se întoarce şi procedează în acelaşi fel cu trupul inert al fetei, pe care-o garniseşte în gând cu complimente nu prea măgulitoare. În clipa în care o aşază pe pământul bătătorit, de după uşa întredeschisă ţâşneşte un strigăt de durere, neomenesc.

— Nu vi se pare că unchiul Ra ne-a transformat în simple obiecte de muzeu?… Florine, pe vremuri, aveai mai multă personalitate… Şi tu, Mihăiţă!

— Pe vremuri! Pe vremuri! mormăie Mihăiţă, acoperind membrana portavocii cu perne.

— Iată-ne conspirând, Mlădiţa!

— Ei da! Conspirăm. împotriva tiraniei unchiului

Ra, care ne vrea scoşi din acest joc. împotriva destinului de păpuşi, mânuite de acelaşi unchi Ra. Atotputernicul, atoateştiutorul, atoatefăcătorul unchi Ra.

Mlădiţa îşi trece degetele de şcolăriţă plin părul arămiu, tuns scurt. Se plimbă prin careu, cu mâinile la spate. Băieţii o privesc miraţi.

— Dacă nu eram noi, adio Fochist... Adio „Rechin pelerin4. Am dreptate?

— Aproximativ.

— Integral, Mihăiţă. Constat cu părere de rău că ţi-a cam pierit entuziasmul.

— Iar eu constat, tot cu părere de rău, că al tău s-a transformat într-un fel de...

— Totdeauna ai stat mediocru la limba română, pufneşte Mlădiţa... Vreau să vă spun că povestea asta poliţistă a plecat pe o pistă greşită.

— Uite unde era să fie comisarul Maigret, mormăie

Mihăiţă.

— Cred că într-un fel Mlădiţa are dreptate! S-o ascultăm până la capăt. De acord?

— Dacă zici, s-o ascultăm.

— Unchiul Ra este un prost... Nicio vorbă... Uitaţi-vă la Fox, care-l cunoaşte de cel puţin trei ani. Mă aprobă.

Florin îşi stăpâneşte zâmbetul, cu toate că afurisitul de

Fox, cocoţat pe canapeaua rabatabilă se gudură auzindu-şi numele şi o priveşte pe Mlădiţa cu ochii lui negri, plini de ironie.

— Este un prost, pentru că nu înţelege două lucruri şi anume: a) doctoriţa aceea care a fost aici, este un *om bun*. Nu ştiu prin ce mister este în banda „Rechinului44.

Dar nu pe ea am urmărit-o la B. Nu ea m-a dus la Roşcat.

Nu ea este madam Lafazanis... Şi b) Anca, prietena

mea este în stare să-şi dea viaţa pentru el.

— Se pare că vrei să ne întorci la epoca matriarhatului, domnişoară. Până acum n-a fost vorba aici, decât de voi trei, cele trei…

— Nici la mitologie nu eşti prea tare, Mihăiţă… Trei graţii, don Şurubelniţă.

Mihăiţă dă ochii peste cap. Fiorin se întreabă dacă prietena lui nu se află încă sub influenţa drogurilor. Se pare că Mlădiţa a dobândit harul de a ghici gândurile, pentru că îl ameninţă cu degetul şi-i spune că, în general, creierul este dat bipezilor spre a fi folosit şi de raţiune, nu numai ca magazie pentru datele istorice pe care le pretinde moş Alexandru Machidon, prof-ul de istorie.

— Doresc să ştiu un singur lucru, băieţi. Vreţi sau nu vreţi să-l ajutăm pe acest unchi îngâmfat, fără să folosim pistoale şi scafandri autonomi şi toată tehnica asta care i-a zaharisit pe unii dintre noi?! Nicio vorbă, Mihăiţă…

Da sau ba?

— M-a pugilat sub linia de centură… Tu ce zici.

Florine?

— Ne luăm nişte răspunderi, Mlădiţa. Ăsta nu este un joc. Dacă întâmplarea ne-a făcut să picăm în plasa ţesută de acest monstru…

— Tot ea, întâmplarea, ne-a scos-o în cale pe doctoriţă. Simt, ştiu, înţeleg că totul porneşte de aici. Orice clipă pierdută, poate fi un risc pentru ai noştri.

— Ce vrei să faci?

— Cel mai simplu lucru din lume. Să-i vorbesc.

— Şi dacă ne trădează?

— Accept un risc de unu la mie.

— Şi dacă totuşi…

— Atunci, suntem trei contra unu!… Acceptat?

În careu se înstăpâneşte o linişte gravă, în care Florin îşi aude gândurile. Îşi reaminteşte aventura lor din subteranele bastionului. Îşi reaminteşte de calmul şi perspicacitatea lui Mihăiţă în lupta „psihologicăcu robotul criminal. De ce naiba o fi avut „Rechinul” nevoie acolo de un robot criminal şi de toată gama de aparate

supratehnice, când totul putea fi păzit cu mult mai puţină risipă de imaginaţie? O aude vag pe Mlădiţa întrebând încă o dată:

— Acceptat?

— Cu condiţia ca eu să fiu cercetaşul, spune Mihăiţă…

Eu şi… trusa mea de şurubelniţe.

Mlădiţa bate din palme. îl sărută pe Mihăiţă pe amin-

*

doi obrajii.

— Asta înseamnă nesupunere la bord, comentează acid, Florin.

Mlădiţa îi întinde mâna.

— Ştiam, spune privindu-l în ochi.

— Cu o condiţie!…

— Care?

— Să-i lăsăm o scrisoare foarte clară, astfel încât să-şi poată conjuga acţiunea, cu acţiunea noastră.

— Foarte bine. Iată un gând raţional. Cine scrie scrisoarea?

— Tu! spun băieţii în cor.

— Eu, pentru că, într-un fel sunt responsabilă de această călătorie.

— Ai înţeles greşit, Mlădiţa, spune Florin… Tu, pentru că eşti cea mai apropiată de comandant!

Mlădiţa se instalează la masa giroscopică. Mihăiţă îi găseşte blocnotesul şi pixul. Fox sare de pe locul consemnului şi, ridicându-se în două picioare, execută o gamă de salturi acrobatice, vrând astfel să-şi demonstreze totala lui adeziune la aventura pe care-o adulmecă plutind în aer.

„*Unchiule Rei*”, scrie Mlădiţa cu repeziciune.

„*Întotdeauna mi-ai spus că un om merită acest titlu de noblețe, în măsura în care este capabil să ia hotărâri în folosul unei idei generoase, pe care să le ducă la capăt cu perseverenţă, răspundere şi dispreţ faţă de primejdie. Noi trei am luat o asemenea hotărâre.*

Vrem să-l facem nevătămător pe Fochist, prin

*doctoriţă, care are un suflet de aur. O ştiu. Mihăiţă va găsi mijlocul să anunţe „*Delfinul*” unde ne aflăm. îl luăm cu noi şi pe Fox. Nu-l certa pe nea Şapcă albastră, în doliu după podoaba lui capilară, pentru lipsa lui de vigilenţă. Doar tu mi-ai spus de atâtea ori că oamenii mari nu sunt în fond decât nişte copii.*

Te salutăm cu salutul nostru pionieresc: „Tot m-a –, inte”.

Mlădiţa, Florin, Mihăiţă, iar pentru Fox, care nu ştie carte, semnez tot eu: Mlădiţa!”

Aplecaţi peste umărul prietenei lor, Florin şi Mihăiţă citesc fiecare cuvânt rămas în urma pixului. După ce semnează şi pentru Fox, Mlădiţa pune scrisoarea în picioare, pe poliţa de la căpătâiul canapelei din dreapta, astfel încât să fie văzută de cel care iese prin tunelul habitaclului.

— Acum, băieţi, nu ne rămâne decât să ajungem vii şi nevătămaţi la mal, spune ea radiind de mulţumire.

— Aşa ai fost întotdeauna, conchide Mihăiţă scărpinându-şi ciuful… Ai lansat idei, şi noi doi am fost ăia care am sărit în apă să ţi le pescuim…

De pe punte se aud paşi îndreptându-se spre tambuchiu.

— Toată lumea doarme, şopteşte Mlădiţa…

Cei trei se lungesc pe canapele. Florin cu Mihăiţă în stânga careulu. Mlădiţa în dreapta, ascunzând scrisoarea sub pernă. Dintr-un salt, Fox se culcuşeşte la picioarele ei.

În clipa în care Şapcă-albastră îşi arată picioarele păroase.

Coco trezit din somn cârâie supărat:

— Derbedeule!… Derbedeule!

— Ssst! Tacă-ţi pliscul, dihanie neghioabă…

— Ha! Ha! Ha! Derbedeule!… Derbedeule!

Şapcă-albastră dispare pe unde-a venit, sâsâindu-l şi ocărându-l pe „animalul înaripat pe care el însuşi o să-l împăieze de viu şi o să-l spânzure de vârful catargului44.

Mihăiţă eliberează microfonul porta-vocii.

— Dorm ca nişte îngeraşi, mormăie Şapcă-albastră…

Numai să nu-i trezească moara aia hodorogită de Coco!

— Papagal ţi-a trebuit. Papagal ai, răspund ştiuculiţă întors misterios la bord. Ce naiba de nu se mai întoarce

Pictorul?

— Şi reportera!

— Cum… şi reportera!

— Bine! Adică… şi reportera. Altă dată să fii vigilent şi să nu te mai hlizeşti la doctoriţe brunete în timpul misiunii!

— Taci, că trezeşti copiii. Ce-ai căutat acolo jos?

— Să-l văd pe Ceankaişist.

— E pus la naftalină… Te fac o tablă?

— Eşti pe recepţie?

— Sunt.

— Ai cuplat toate mijloacele?

— Tu nu vezi?… Joci, ori ba!

Când se aud zarurile ţăcănind pe cutia de table.

Mihăiţă deşurubează cu repeziciune unul din hublourile din babordul careului. Ajutată de cei doi băieţi, Mlădiţa care între timp a făcut trei baloturi minuscule din hainele lor, iese prin hublou. Ţinându-se de margine, atinge apa cu tălpile picioarelor. Florin îi prinde mâinile, lăsând-o să lunece uşor în lungul bordajului fierbinte al navei. Îi trece legătura, cu rochiţa şi sandalele, pe care Mlădiţa şi-o cumpăneşte pe cap. Apoi Mihăiţă părăseşte nava în acelaşi chip, primindu-l în braţe pe Fox, căruia îi dă drumul în apă, fără zgomot. Ultimul iese Florin şi nu se poate spune că remuşcarea de a nu-l fi ascultat până la capăt pe

Ra-Bufallo Bill nu este mai mică, infinit mai mică decât plăcerea de a lua pe cont propriu o astfel de întreprindere.

Pictorul îşi blesteamă în gând momentul de slăbiciune în care a primit-o la bord pe fata mai mult moartă decât vie. Îi scoate ochelarii. Cu eforturi disperate îi introduce între dinţii strânşi muştiucul tubului de oxigen. Ştie că ce face, poate să-i redea conştiinţa; ori tot atât de

bine o poate ucide. Se pleacă mult deasupra ei, să-i simtă respiraţia. În clipa în care i se pare că inspiră, răsuceşte puternic robinetul de oxigen. De dincolo, pe uşa întredeschisă, se aude acelaşi strigăt neomenesc şi un glas dogit, pe care parcă îl recunoaşte, spunând răguşit, în româneşte:

— Repetă după mine, nenorocitule… Nu sunt nimic…

Sunt o cârpă în mâna stăpânului meu… Sunt robul voinţei lui. Sunt zdreanţa care-i curăţă praful de pe încălţăminte…

Şi alt glas, foarte calm.

— Ai greşit formula, dobitocule. Asta se foloseşte pentru cei din orient. Pentru mahomedani, mai ales. Ţi-a tradus-o cineva greşit… Ăştia, savanţii, au altă formulă…

Dă-mi abecedarul…

Namila prăbuşită alături scoale un geamăt. Întredeschide ochii. Înainte de a-şi aminti ce i s-a întâmplat, Pictorul îi dă un pum în tâmplă. I-l dă cu sete şi convingere, astfel încât uriaşul leşină din nou. Cu tot calmul pe care vrea să şi-l impună, Pictorul simte cum renaşte în el ura neagră, coclită, împotriva acestei bande de tâlhari, care folosind murdar mijloacele ştiinţei, au distrus personalitatea atâtor oameni, făcându-şi-i sclavi. Pe toţi dracii!

Fata începe să dea semne de viaţă. Încă un şoc cu oxigen.

O zbatere a genelor lungi. O tresărire a obrazului. Pictorul o ridică uşor, sprijinindu-i spatele de genunchii lui.

După o secundă de incertitudine, fata îşi revine total.

— Iartă-mă! este cel dintâi cuvânt pe care-l spune…

Voiam să te apăr.

— Văd, mârâie Pictorul… Repede… Scoate-ţi scafandrul. Şi fă rost de sfoară groasă, de sârmă, de nişte cârpe ori de hârtie.

Alt strigăt neomenesc, plin de durere, îi electrocutează pe cei doi. Dintr-un salt, Anca este în picioare. Ajutată de

Pictor îşi scoate scafandrul autonom, pe care acesta

îl aşază cu grijă în spatele baloţilor. Dispare printre aceştia. Pietonii aude lama cuţitului de scafandru tăind sfoara – probabil de ambalaj – şi, mai apoi, spintecând hârtia.

— De câte ori ţi-am spus, animalule, că intensitatea şocului nu trebuie să fie maximă, spune acelaşi glas calm, având ceva pedant, de dascăl, în felul cum pronunţă cuvintele… La intensitatea asta, pacientul simte doar durerea, brută ce eşti. Nu mai poate conjuga efectele psihoordinului, cu efectele durerii.

— Ce-i aia: conjuga? Mie să-mi vorbeşti omeneşte.

Profesore, nu păsăreşte, că…

Răsună o pereche de palme. O lovitură înfundată.

— Că ce, brută sinistră?…

Un geamăt. Al celui cu glasul dogit, de beţiv.

Pictorul îi face semn reporterei să se grăbească. Fata vine cu un braţ de sfoară groasă, de ambalaj şi câteva fâşii de hârtie creponată. Cu o agilitate surprinzătoare pentru un om abia trezit din leşin, se apucă să lege picioarele uriaşului. Dintr-o singură ochire Pictorul îşi dă seama că fata execută o lucrare perfectă… Parcă ar matisi o parâmă ruptă", îşi spune, legând strâns pe lângă trup, mâinile goriloiae ale celui leşinat. După ce-l transformă într-un balot.

Pictorul îi pune un căluş de hârtie pe care i-l fixează tot cu sfoară şi-l leagă la ochi cu propria lui batistă. Ştie că un om legat burduf, cu căluş în gură, dar cu ochii liberi, este un om pe jumătate liber. Pe când legat la ochi este un om pe jumătate mort. Când îşi isprăveşte opera, se ridică în picioare.

— Încă o dată iartă-mă, îi şopteşte fata.

— Mulţumesc pentru intenţie, mormăie… Şi acum să vedem ce se întâmplă dincolo.

Pictorul îşi scoate pistolul cu aer comprimat, folosit pentru imersiune. Strecurându-se abil, cei doi ajung în dreptul uşii întredeschise. Pictorul se lasă în genunchi, apropiindu-şi ochiul de una din crăpăturile uşii, făcută din scândură. Dincolo, pe un scaun ca de dentist, ori de

frizerie, zace leşinat doctorul în ştiinţe biologice Grigoriu.

Lângă el, în picioare, urmărind cronometrai, un tip înalt, cărunt, cu obrazul bronzat şi figură distinsă, de intelectual.

Cu spatele spre uşă, Peşte-fiert. Pictorul îi vede doar ceafa plină de cicatrici şi braţele goale acoperite de păr. Se ridică, făcându-i semn reporterei să-l urmeze. Cu o lovitură de picior, face uşa să zboare în lături.

— Haide, Peşte-fiert, spune, amenințându-i pe cei doi cu pistolul. Şi tu, Profesore… Sus mâinile! La cea mai mică mişcare, vă găuresc ţestele… scoate ştecărul din priză domnişoară!

Când Peşte-fiert se răsuceşte fulgerător, aruncându-se asupra Pictorului, se aude pocnetul uşor al aerului comprimat şi strigătul de durere al banditului care se prăbuşeşte cu rotula stingă zdrobită.

Florin preia conducerea înotătorilor. îl urmează Mlădiţa. Mihăiţă închide şirul indian, în vreme ce Fox evoluează când în faţă. când lateral, căutând parcă ceva. Cei câţiva zeci de metri până la mahuna legată la debarcader sunt străbătuţi rapid, fără ca cei doi bravi de pe bordul *Delfinului* să observe ceva. Ajuns la mahună, Florin înoată în lungul bordului mirosind puternic a catran şi a peşte, depăşeşte prova şi dispare sub podişca debarcaderului sprijinită pe piloni, fără să atingă fundul cu picioarele. Înoată pe loc, până când este ajuns de Mlădiţa şi Mihăiţă. Sub debarcader pluteşte o lumină difuză.

— Pe unde ieşim de aici, fără să fim văzuţi? şopteşte Mlădiţa.

— Se pare că Fox are o idee precisă, îi răspunde Mihăiţă… După el, băieţi.

Într-adevăr Fox are o idee, pentru că taie pieziş apa de sub debarcader şi dispare în colţul din dreapta. Toţi trei aud foarte limpede zgomotul caracteristic pe care-l face ieşind din apă şi scuturându-şi blana.

— Acum este rândul meu spune Mihăiţă, zvâcnind în direcţia unde dispăruse Fox.

După câteva mişcări precaute de bras, cei trei ajung

la gura unui fel de tunel săpat sub marginea debarcaderului, adânc până la piept. Se strecoară pe subultima scândură şi, spre surprinderea lor, se află într-un fel de golf minuscul, înconjurat din toate părţile de stuf des. În golful cu apa până la piept se găsesc două caiace pneumatice, a câte trei locuri. În capătul golfului, o potecă, şi în capătul potecii.

Fox care se ridică mereu pe picioarele dinapoi, ca şi când le-ar face semne.

— Ieşiţi la mal, şopteşte Mihăiţă… Eu rămân încă o secundă.

Florin cu Mlădiţa se execută imediat. Înoată spre capătul potecii. Când lovesc fundul cu genunchii, se ridică în picioare. Între timp Mihăiţă deşurubează ventilele caiacelor numai atât cât este necesar ca aerul să se evacueze uşor, pe neobservate şi în ritm încetinit. Când ajunge la capătul potecii, îi găseşte pe cei doi, echipaţi. Costumele de baie, ude, le-au şi pătat hainele. Fără o vorbă se echipează şi el, trăgându-şi la piept trusa de scule, care s-a udat foarte puţin. Cum Fox a şi luat-o pe potecă, Mihăiţă îl urmează, constatând că pământul tare de sub tălpile sandalelor are o consistenţă şi o elasticitate ciudate. Poteca este aproape rectilinie, mărginită de zidul de nepătruns al trestiişului. Ici, colo, în stânga şi dreapta lucesc ochiuri de apă. Dintr-odată, Fox care merge în faţă cu ciotul de coadă ridicat băţ, se culcă la pământ cu o mişcare atât de bruscă, încât Mihăiţă se împiedică de el. La câţiva metri poteca face un unghi de aproape 90 de grade. Cei trei se lungesc la pământ. Abia în clipa în care simte în nări mirosul de apă stătută, rizomi şi mâl, amestecat cu cel al trestiişului verde, Florin îşi dă seama cu exactitate că părăsind bordul ospitalier al *Delfinului*, s-au aruncat într-o aventură care i-a dus în această lume necunoscută şi misterioasă a insulei pierdută în fabulosul univers al Dună –, rii. Tresare când aude un glas sec, spunând:

— Se pare că în tabără s-a întâmplat ceva.

— Nu sunt sigură, George.

La acest glas de femeie Mlădiţa reacţionează aproape convulsiv. Fox ascultă cu urechile ciulite, ca şi când ar, înţelege fiecare cuvânt.

— În orice caz, ea merită o pedeapsă exemplară.

— Dintotdeauna nu a fost decât o imbecilă sentimentală. Mi s-a făcut scârbă de toată dramoleta pe care-o joacă acum.

— Fă-o să-şi uite remuşcările… Auzi tu!… Să şi le uite, până ajunge pe bord… Pe urmă, treaba ei şi-a Păian.

jenului.

— Nu se poate, George.

— Ba se poate foarte bine, draga mea… Am trimis-o

la staţie în clipa în care l-am văzut pe copoiul ăla deghi-l, zat în inginer, ridicându-şi cortul.

— J

— Eşti sigur că sunt copoi?

— Cum sunt sigur că tu ai ochii ăştia albaştri, care ştiu minţi atât de bine. Haide… Este timpul să-l anunţi pe şef. Ne întâlnim la Guvid, peste două zile. Ia-o şi du-o la şef. Fii tare şi mai ales nu te pripi. Tabăra este în mâna mea, o ştii. O simplă apăsare pe buton şi gata.

— Fii prudent, iubitule.

— Şi tu… Să văd analiza de astăzi şi gata… Peste trei zile suntem departe, bogaţi şi…

Glasul se frânge. Cu mişcări de şarpe Mihăiţă se târăşte pe potecă urmat de Fox. Îşi aduce aminte de felul cum se târau Winnetou şi Old Shatterhand ca să nu facă zgomot. Când ajunge aproape de colţul potecii, vede printre trestii silueta nemişcată a unei femei. Aude paşi elastici.

Işori, depărtându-se undeva în stânga, în spatele unei liziere de sălcii crescută parcă, miraculos, din acest peisaj dezolant. Tresai e când simte prelingându-se alături trupul felin al Mlădiţei. Şi se sperie de-a binelea când îi vede ochii şi expresia crudă a obrazului.

— Ea este, şopteşte cu buze livide Mlădiţa… Ea este.

Dumnezeule, ea!

În clipa în care Peşte-fiert se prăbuşeşte la pământ,

Anca Gheorghiu îşi fixează ţeava pistoletului în fruntea celui numit Profesorul. Pictorul cercetează interiorul dintr-o privire. Un fel de semilaborator şi magazie de efecte. Pe unul dintre pereţii din placaj, un dulap lung cu câteva uşi zăvorâte. Pe fiecare uşă, scris cu tuş roşu un număr de ordine. Peşte-fiert căzut pe pântec îşi prelinge mâna sub el. Cu o lovitură de picior aplicată în umăr.

Pictorul îl răstoarnă pe spate. Sub cămaşa individului se vede minerul lung al unui cuţit. Fixându-i ţeava pistolului în frunte, Pictorul scoate cuţitul enorm din teaca lui mascată de cusătura interioară a pantalonului.

— Îmi pare bine de întâlnire, administratoare… Noi doi, don profesor, ne cunoaştem mai de mult! Îţi mai aduci minte!?

— Sunteţi nişte bandiţi, replică aproape strigând cel numit Profesorul… Am să mă plâng miliţiei…

Are o faţă frumoasă de bărbat trecut de cincizeci de ani, ten măsliniu şi tâmple cărunte.

v – Sst! Vorbeşte încet dacă vrei să nu primeşti un pumn care să te adoarmă… Ori, mai elegant, un strop de „M.S”. Ce zici, Profesore?… Nicio mişcare. Anca scoate te rog priza ventilatorului. Aşa… S-a mai văzut.

Profesore. Ventilator cu difuzor şi receptor. Truc vechi la care Fochistul ţine văd şi astăzi, tot atât de mult cât ţinea şi pe vremuri… Vezi? Suntem cunoştinţe vechi.

Haide. Un strop de efort al memoriei, Profesore.

Vorbind şi ţinându-i pe cei doi sub ameninţarea pistolului, Pictorul deschide pe rând uşile numerotate ale dulapurilor.

— O la la!… Un adevărat arsenal, Profesore… Plânge-te miliţiei şi sunt sigur că te va felicita însuşi generalul…

În fiecare despărţitură se află un costum de scafandru autonom, o puşcă submarină cu detonator şi proiectile speciale vârâte într-o cartuşieră, un pistol cu surdină, o măciucă de cauciuc şi un cuţit de paraşutist cu teaca lui.

— Don Profesor şi-a pierdut memoria… Vai, vai…

Haide, Peşte-fiert. Treci pe scaun. Fără fasoane, că te

las şi fără celălalt picior.

Cu toate durerile atroce care pai să-l sfâşie, Peştefiert se târăşte până la unul din scaunele aflate în încăpere. Din scaunul de tortură biologul scoate un geamăt înăbuşit.

— Lăsaţi-mă să plec, monştrilor, spune cu glas atât de slăbit, încât Pictorul abia îl aude.

— Vine cineva, şopteşte Anca, ascunzându-se abil în spatele uşii.

— O singură vorbă, un singur gest şi ţi-am găurit scăfârlia, Profesore…

Din doi paşi Pictorul trece după colţul dulapului. Uşile deschise îl adăpostesc de minune. Abia se aşază la adăpost şi de undeva, de afară, se aude un glas plăcut cântând un vechi cântec pescăresc, pe care el îl ştie, şi al cărui refren se aude foarte limpede:

— *„El regele peştilor era aa şi pe bătrânul pescar mi-l dăruiaaa”*.

Omul trece cântând pe undeva, pe-aproape. Repetă mereu refrenul. Pictorul observă cum pe buzele Profesorului apare umbra unui zâmbet şi cum Peşte-fiert, cu obrazul torturat de suferinţă, face un gest necontrolat, ca şi când ar fi vrut să-i mulţumească celui de-afară.

— Cunoaştem cântecul, spune ieşind de după colţul dulapului. Haide, Profesore. Arată-mi drumul spre „cabina41 şefului… Este singura şansă care ţi-a mai rămas.

Înainte ca Pictorul să poată ridica pistolul, Profesorul execută un fel de catapultare de pe loc, izbind puternic uşa în spatele căreia se ascunsese Anca Gheorghiu.

Femeia blondă, toţi trei îi văd părul blond legat într-un coc imens ridicat în creştetul capului, rămâne nemişcată câteva secunde. Se întoarce pe călcâie şi se depărtează în partea opusă celei în care plecase bărbatul numit George.

— Florine. Ia-o pe Mlădiţa şi urmăriţi-o. Ea este. O cunosc dintr-o mie.

— Şi tu?

— Eu trebuie să-l conving pe *mister* George că

apăsatul pe buton nu este o faptă cuviincioasă.

— Este cea mai bună soluţie, şopteşte Mlădiţa. Şi Fox?

— Va alege singur… Să pornim!

J – îmi pare rău că ne despărţim, spune Florin.

— Trebuie.

Apăsând cu convingere pe acest *trebuie*, Mihăiţă vrea înainte de toate să se convingă pe sine însuşi. Se târăşte până la ramificarea potecii. Le face semn că drumul este liber şi porneşte hotărât spre stânga, fără să se uite înapoi.

Fox îi adulmecă pe urme. Face un salt înapoi şi, arborând o expresie plină de dispreţ pe mutra, lui păroasă, o ia la picior în direcţia pe care pornise femeia blondă. Florin şi Mlădiţa îl urmează în clipa în care Mihăiţă dispare la o cotitură a potecii.

— Nu te mai gândi la altceva în afară de această Lafazanis, spune Mlădiţa… Mihăiţă are acolo tot echipajul de pe *Delfinul*. Singuri suntem noi, nu el…

— La drum! răspunde Florin. În definitiv suntem trei.

— Suntem patru, Florine. Şi al patrulea este cel mai puternic dintre noi.

— Numindu-se: *Dreptatea*!

Urmărirea femeii blonde pare să se desfăşoare fără dificultăţi. După câţiva zeci de metri de curgere liniară, poteca atinge o lizieră de sălcii pitice. Deodată, ca şi când o minte diabolică ar fi construit un nou labirint, în zidul foşnitor de trestie se deschid zeci de poteci radiale, ramificându-se unele din altele după o logică ascunsă. Cu un gest brusc, Mlădiţa îngenunche şi-l ia pe Fox în braţe, îngropându-şi obrazul în blana lui sârmoasă.

— Fox, deşteptule! Fox, genialule!

Îl alintă, îl scărpină între urechi şi Fox se lasă alintat, privindu-l pe Florin cu un ochi negru, de păcură, plin de maliţie. După ce trece acest moment de efuziune.

Fox o apucă, sigur de el, pe una din potecile care se înfundă în zidul de stuf. Abia apucă să-l urmeze şi Fox execută o voltă prin aer, rupând-o la fugă înapoi. Florin şi

Mlădiţa îl urmează în pas gimnastic. Ajungând la liziera de sălcii.

— Aici, Mlădiţa, şopteşte Florin, apucând-o de mână.

Sub una din sălcii există un adăpost natural, un fel de împletitură de trestie cu iederă, ca o grotă vegetală.

Abia se ascund acolo şi Florin reface ţesătura de ramuri, când exact de pe poteca cu pricina apare femeia blondă.

Ţine în mâna dreaptă un pistol cu surdină. Cercetează atent când poteca, pe care o pipăie din când în când cu vârful degetelor, când pădurea de stuf, rămânând nemişcată.

Ajunge atât de aproape de ascunzătoare, încât Mlădiţa simte până la durere mirosul acela ciudat care emana din poşeta şi rochia „bătrânei doamne Lafazanis”. Femeia blondă. Îngenunche la un pas de ei. Pipăie poteca maşinal. Florin îi vede unghiile lăcuite violet. Blue jeans-ul are un buzunar lung pe cusătură, prins în ţinte de aramă, din care ies plăselele unui pumnal. Cu toată căldura zăpuşitoare (cei doi simt sudoarea curgându-le pe şira spinării) femeia blondă poartă o bluză de vânt, dintr-un material nisipiu… Este foarte frumoasă. O frumuseţe stranie.

Rece. Impenetrabilă. Închide ochii. Rămâne aşa, nemişcată, cu pistolul atârnând, cu buza de jos tremurând, apoi murmură ceva, îşi şterge fruntea cu mâneca, inventariază parcă fiecare din potecile labirintului şi rămâne perplexă la doi paşi de ei, întoarsă cu spatele. Cei doi o aud spunându-şi

— Nu este nimeni! Aem înnebunit!… Am înnebunit!…

Of, Doamne, am înnebunit de-a binelea.

Femeia îşi vâră pistolul în buzunarul din spate al pantalonilor. Instinctiv, Florin se arcuieşte, gata de salt. Simte pe umăr palma fierbinte şi fermă a Mlădiţei. După încă un tur de orizont, femeia blondă o apucă pe una din potecile opuse celei pe care plecase iniţial. Fox o priveşte pe Mlădiţa cu acelaşi zâmbet canin, plin de inteligenţă şi ironie, care parcă aispune: „se pare că fără un căţel ca

mine, treburile s-ar fi încurcat rău de tot”. Dă de câteva ori din coadă, adulmecă pe vânt şi ţâşneşte din adăpost, luând-o sfoară pe urmele femeii blonde.

Rămas singur, Mihăiţă îşi spune că orice plan preconceput ar fi o greşeală de neiertat. Omul pe care-l urmăreşte poartă o bluză de vânt de culoare nisipie, este atletic şi suplu şi are talentul deosebit de a folosi excelent pantofii cu talpă de pâslă cu care pare obişnuit.

Deocamdată nu-l vede decât la intervale rare, atunci când zidul de trestie se răreşte, sau când poteca face un dublu S, pentru că, pe măsură ce se simte mai bine vântul eu miros de Dunăre, poteca şerpuie din ce în ce mai des.

Mihăiţă îşi spune că se apropie momentul decisiv al acestei călătorii neobişnuite. Îşi dă seama că este foarte calm şi lucid. Că vrea neapărat să afle taina „ideoimaginatorului14. Mai precis procedeul tehnic prin care constructorul a reuşit să creeze acel aparat fantastic, capabil să se sensibilizeze la iradiaţiile psihice. Cu toate că-l urmăreşte pe „George” cu simţurile încordate, se întoarce în memorie, mereu şi mereu la aparatura din bastion, care-l pasionează şi pe care, ciudat, o leagă instinctiv de acest „George”. Este smuls din gânduri de ropotul unor paşi. De undeva, din faţă, vine un om în goana mare.

Abia are timp să desfacă grijuliu firele de trestie şi să se strecoare dincolo de ele, înfundându-se până la genunchi în mâlul fierbinte şi colcăitor, că de după bucla ultimului S apare „George”, care face exact acelaşi lucru pe care l-a făcut el, cu deosebirea că pitulându-se în trestie. Îşi trage dintr-un buzunar al pantalonului un stilet cu lama lungă, care sclipeşte o clipă în lumina puternică a soarelui. După alte câteva secunde se iveşte în goană un bărbat cărunt la tâmple, având întipărită pe obraz o expresie de teamă şi ură, atât de grăitoare încât Mihăiţă intuieşte că Pictorul ti intrat în joc, de data asta pe faţă.

Când omul ajunge în dreptul lui „George44, acesta ţâşneşte din stuf, punându-i piedică. Omul se datină pe picioare. „George44 îl apucă de braţ, restabilindu-i

echilibrul.

— Ce-ai, Profesore?! Parcă te mână din urmă o mie de copoi.

— O mie nu, dar doi, da… Sunt aici, George… P.seudoexpediţia aceea… Ei sunt.

— Haide. Trageţi sufletul… Respiră adânc. Gata. Spune-mi exact totul. Repede!

— Au apărut tocmai când îl tratam pe biolog.

— V-au auzit, nenorociţilor.

— Nici gând. Au venit prin tunel.

— Eşti nebun. Şi Irlandezul?

— Irlandezul? Niciun semn de viaţă… Ca şi Cambo…

Probabil l-au prins când umbla sub vasul lor blestemat.

— N-am nevoie de ipotezele tale. Sunt în tabără, deci?

— Da!

— Foarte bine. Excelent. Superbissim.

— Ai înnebunit.

— Deloc. O să le cadă în labe câţiva din plevuşcă. Să fie sănătoşi. Mai devreme sau mai târziu şi aşa trebuia să ne descotorosim de ăştia… Ştiau prea mult. Au ajuns la staţie?

— Nu cred.

— Ascultă aici. Profesore… Te duci la staţie, prin canal. Cuplezi tot sistemul de sinucidere. Cuplezi pe urmă reţeaua exterioară.

— Eşti nebun.

— Deloc. O găseşti la staţie pe Fecioara. O ajuţi să rezolve chestia cu Doctoriţa. Îi anunţaţi pe şef că veniţi.

— Şi tu?

— Nu-mi duce grija. Spune-i că lichidez eu afacerea asta. Să plece cu voi.

— Şi tu?

— Ce tot îi dai zor cu mine? Fii mulţumit că nu-ţi bagi iarăşi pielea în saramură.

— Şi tu, canalie? Tu îţi strângi blestematele tale de fişe, care dincolo fac o avere, un munte de aur; iar pe noi,

după ce ne-ai stors, ne trimiţi plocon „Fochistului44.

Ăsta ne dă pe mâna Păianjenului… Cine ştie în ce ape

„Internaţionale44 se va pescui cândva, dacă se va mai pescui, cadavrul unui necunoscut.

— Taci, nenorocitule!

— Am tăcut destul… N-ai să pleci nicăieri fără mine.

M-ai corupt, m-ai intoxicat cu planurile tale nebuneşti, mi-ai promis că-mi arunci la picioare toată lumea, vapoare de lux, călătorii pe cele cinci continente, automobile super, cabarete şi acum?… Acum?…

Cel numit „Profesor44 îşi înfige mâinile în gâtul lui

George. Mihăiţă îi vede obrazul congestionat. Ochii ieşiţi din orbite. Vinele de pe frunte zbătându-i-se.

— Acum mă arunci la gunoi, sceleratule!

Înainte ca Mihăiţă să poată face un gest, cuţitul fulgeră din nou în lumina crudă a zilei. Lama se înfige în spatele „Profesorului44. Încă două lovituri puternice şi

Profesorul se prăbuşeşte horcăind. „George44 se pleacă deasupra lui. îl întoarce cu piciorul. Şterge cuţitul de pantalonii muribundului, îl vârâ la loc în teacă şi, apucându-l de picioare pe Profesor, îl trage din potecă, în trestiiş.

Potriveşte abil cele câteva trestii îndoite, ori rupte. Fără să ţină seama că este plin de noroi pe picioare, o ia în pas alergător pe direcţia din care venise Profesorul.

Mihăiţă ascultă cuprins de groază horcăitul acestuia.

Vede trestiile zbătându-se. Apoi, o linişte de moarte se înstăpâneşte în jur. Iese din mâl şi spunându-şi că, în definitiv, Profesorul şi-a primit pedeapsa pentru mârşăviile lui, îngrozit de scena la care fusese martor, îşi reîncepe urmărirea, jurându-şi să anihileze la timp planul criminalului feroce care s-a arătat a fi cel urmărit.

Fox se dovedeşte un numai un excelent câine de urmărire, dar şi un foarte inteligent câine poliţist. Păstrează distanţa cea mai convenabilă faţă de femeia blondă care iuţeşte pasul din ce în ce, până când, stăpânită parcă de o panică până atunci ţinută în frâu, o ia la fugă, mărind vizibil distanţa dintre ei. Fără o vorbă Mlădiţa trece

la pas gimnastic. După câteva minute, în care au scăpat-o din vedere pe urmărită, Fox împietreşte în mijlocul potecii, barându-le drumul.

— Păcat că nu poate vorbi, şopteşte gâfâind Mlădiţa.

— Mă duc să văd pentru ce ne barează trecerea. Rămâi aici şi supraveghează împrejurimile.

— Dacă observ ceva, fluier ca mierla. Atunci te ascunzi în partea dreaptă a potecii, Florine.

Florin se trânteşte la pământ. Execută un mers târâş până lângă Fox, care se pare că-l aprobă, târându-se şi el spre cotitura potecii. Florin îşi scoate capul dincolo de un smoc de trestie verde crescut în buza potecii. Rămâne uluit de ceea ce vede. Îi face semn Mlădiţei, care vine lângă el cu acelaşi mers târâş. Văd amândoi o tabără, aşezată pe malul aceluiaşi golf, cu acelaşi debarcader, cu aceeaşi mahună amarată acolo, cu aceeaşi lotcă, şi cu deosebirea că pe apele golfului nu se găseşte nici urmă de

Delfin. Cele câteva barăci par pustii.

— Nu se poate să fie golful nostru, spune în şoaptă

Florin. Am mers doar tot timpul cu soarele în faţă. Deci, spre vest.

— Ai dreptate.

— Trebuie să fie o dublură.

— Făcută cu ce scop?

— Să inducă în eroare!…

— Ori să creeze halucinaţii, Florine.

— Sst… Atenţie!

De după colţul unei barăci acoperite cu stuf, apare furişându-se femeia blondă. Ascultă cu urechea lipită de peretele de scândură. Strigă sugrumat:

— Cecilia!… Cecilia, mă auzi? Sunt eu, Maria! Cecilia, mă auzi?

Femeia blondă pare tulburată. Se opreşte în dreptul uneia din intrările barăcii. Deschide uşa cu un gest brusc şi dispare în interior. În aceeaşi clipă Florin se ridică şi apucând-o pe Mlădiţa de mână o zbugheşte pe potecă. Din câţiva paşi ating marginea taberei. Se furişează în spatele barăcii aşezată pe liziera impenetrabilă a stufului. Uoa

12 i;

din ferestrele mate se face ţăndări. Florin şi Mlădiţa se trântesc fulgerător la pământ. Se aude glasul sec al femeii blonde:

— Cecilia, nu fi nebună… Viaţa noastră de abia acum începe!

— Nuu!… Nu mai vreau să aud niciun cuvânt. M-ai ameţit destul. Mi-ai stricat rosturile, m-ai corupt, m-ai imbecilizat, ai făcut din mine o nemernică, o trădătoare, o criminală. Nu mai vreau să te văd, diavol cu chip de om. Auzi? Nu mai vreau să te văd… Du-te acolo la monstrul acela ascuns în submarinul lui…

Glasul doctoriţei, pentru că amândoi îl recunosc, se frânge brusc. Se aude zgomotul unei lupte. Florin se prelinge în lungul barăcii. Se ridică şi priveşte prin fereastra cu unul din geamuri lipsă. O simte pe Mlădiţa venindu-i alături. Văd un laborator ultramodern sau poate un cabinet medical, în care femeia blondă şi o altă femeie brunetă, cu părul răvăşit, se învârtesc în jurul unei mese pe care s-au răsturnat câteva cărţi şi eprubete.

— Cecilia, nu fi nebună!… „Fochistul44 are să te ucidă în chinuri groaznice.

— Mai bine ucisă, decât sclava voastră.

— Copoii sunt pe insulă.

— Ştiu!

— Deci tu ne-ai trădat!?

— Nu! Nu v-am trădat din laşitate… Dar acum?

Acum am să alerg acolo şi am să strig şi am să le arăt acelor bărbaţi adevăraţi tot labirintul ăsta de cârtiţă, toate viziunile voastre de neoameni. Ah, am să-mi plătesc păcatele; dar pe urmă…

— Pentru tine nu mai există pe urmă, Cecilia.

Ajunsă cu spatele la fereastră, femeia blondă îşi smuceşte pistolul cu surdină. Cei doi îi văd mâna crispându-se pe patul din sidef alb.

— Monstrule, spune cea numită Cecilia.

— Pentru ultima dată, te somez să-ţi bagi minţile în cap.

— Ai călcat de la început pe urmele mamei, Maria.
— N-ai dreptul să-i pronunţi numele.
— Nu-mi face nicio plăcere să mi-l amintesc.
— Spune-mi ce-ai căutat la staţia de radio?
— Mă priveşte!
Când Maria, femeia blondă, ridică pistolul cu surdina.
Mlădiţa îl ia în braţe pe Fox şi-l aruncă în cameră prim ochiul de fereastră. În aceeaşi clipă Florin deschide cremonul şi escaladează pervazul. Femeia blondă se întoarce fulgerător. Atunci un ghemotoc de blană sârmoasă transformat în proiectil trece prin văzduh şi Fox îşi înfige colţii în braţul întins pentru tragere. Florin execută un plonjeu. Înainte ca femeia blondă să-şi revină, îi smulge pistolul cu surdină din mâna muşcată de Fox.
— Bună ziua, madam Lafazanis, spune Mlădiţa, e. scaladând la rândul ei pervazul ferestrei.
I
„George" aleargă pe potecă, cu paşi egali, ca de cros. Ajunge într-un fel de luminiş în care stă stingher un ciot de salcie, pe jumătate carbonizat, cu trunchiul crăpat în două. Mihăiţă, care-l ajunsese din urmă, îl vede îngenunchind lângă scorbură. Individul lucrează înfrigural.
Se aude clar un declic metalic. Pe deasupra luminişului *o* pereche de prigorii se joacă în lumina aurie a după-amiezâi, săgetând în zbor limpezimile văzduhului. Mihăiţă încearcă un sentiment de amărăciune. De ce este nevoie ca pe pământ să existe oameni ca „Rechinul pelerin44 şi ca sclavii lui de tipul acestui „George" care n-a şovăit să-şi ucidă complicele, după cât se vede fără nicio remuşcare, cu sângele rece cu care ai strivi o muscă? „Haida de îşi spune…
Să ne lăsăm moaca de filosof pentru altă dată…"
„George" aruncă în scorbură frunzele uscate pe care le-a scos câtă vreme a lucrat acolo. Fără să se uite înapoi, omul pleacă liniştit şi degajat în direcţia taberei ale cărei acoperişuri de stui se văd pe deasupra trestiişului. Mihăiţă îl lasă să se îndepărteze. Atitudinea de panică şi grabă dinaintea ajungerii la scorbură contrastează prea vizibil cu

aceea calmă şi aproape veselă de acum, ca schimbarea să nu se datoreze convingerii că „George” se crede stăpân pe situaţie. Îşi reaminteşte de memoratoarele sinucigaşe amplasate în galeriile subterane ale bastionului. După ce se convinge că „George” a dispărut, Mihăiţă aleargă la scorbură. Scoate cu mişcări stăpânite frunzişul galben proaspăt răvăşit. Atinge cu degetele o carcasă din plastic. În câteva secunde apare pe fundul scorburei un tablou de comandă identic celui aflat în laboratorul subteran, prevăzut ca şi acela cu un şaltăr voluminos, cu mâner de bachelită roşie, protejat cu o plasă rară din fire de oţel. Şaltărul este pus în poziţia în care minerul de bachelită indică spre un grup de trei litere A, imprimate pe o plăcuţă din plastic. Readuce şaltărul la poziţia zero. Scoate din trusă şurubelniţa cea mai potrivită şi, fără să ezite o clipă, începe să deşurubeze piuliţele de fixare a carcasei. Lucrează calm şi rapid. După ce scoate carcasa, deşurubează placa de fixare şi deconectează cele două circuite care dispar la rădăcina sălciei, prin două tuburi de material plastic, unul colorat în roşu, celălalt în verde. Când se convinge că este exclusă orice posibilitate de atingere a circuitelor, prinde carsaca pe suportul ei şi pune şaltărul în poziţia în care l-a lăsat

„George”. Când se ridică satisfăcut de ceea ce făcuse, aude zgomotul sec al unei împuşcături, apoi răpăitul unei salve de automat. O zbugheşte pe urmele lui „George”, mulţumindu-i în gând Mlădiţei pentru ideea ei fantastică, care i-a scos din anonimatul careului da pe *Delfinul* şi i-a zvârlit în miezul acestei aventuri. Aventură care de atâtea ori putea sfârşi tragic.

vl8

După cea dintâi clipă de uluire, femeia blondă face o mişcare bruscă spre uşă. Fox îi înfige colţii în pulpă. Florin dezasigură pistolul cu surdină. Doctoriţa, încă nedumerită, cu privirea rătăcită, caută parcă un punct de sprijin în această situaţie neverosimilă.

— Madam Lafazanis, ori Maria, ori cum te va fi ceemând în realitate, nu conta pe faptul că suntem doar

copii, spune Mlădiţa… După cum vezi Roşcatul nu şi-a îndeplinit misiunea. N-am ajuns pe *Pereira*…

— Nu m-am înşelat, şerpoaico, scrâşneşte femeia blondă, frecându-şi cu o schimă de durere, locul muşcat.

— Deloc… Voiaţi să treceţi de partea noastră, doamnă doctor… Puteţi s-o faceţi. Aici, prietenul meu Florin, eu care mă numesc Mlădiţa Angliei şi Fox reprezentăm legea şi… echipajul de pe *Delfinul*. De când v-am auzit glasul, când aţi vizitat nava, am ştiut că voi avea în Cecilia o prietenă.

Cu un gest brusc, plin de candoare, doctoriţa îngenunchează lângă Mlădiţa. O ia în braţe, îi răvăşeşte părul cu degetele, o sărută pe obraji şi izbucneşte în plâns.

— Ce scârbă mi-e de toată dramoleta asta, spune femeia blondă. Pot să mă aşez, vajnice detectiv, fără ca javra asta să mă sfâşie?

Înainte ca Florin să poată răspunde, Fox o face atât de semnificativ, încât femeia blondă rămâne nemişcată.

Se lasă o clipă de tăcere în care Doctoriţa pare să-şi revină. Se ridică. Îşi aranjează părul. Fără o vorbă, se îndreaptă spre o vitrină cu instrumentar medical.

— Cecilia, nebuno, nu! strigă blonda… Este ultima ta şansă!

— Vrei să zici, prima mea şansă… Fiţi atenţi, îngerii mei păzitori. Femeia asta, care din nenorocire mi-e soră, este un monstru capabil de o mie de tertipuri ucigaşe.

Mi-am revenit… Tinere, nu ezita să tragi la cea mai mică mişcare suspectă… La cel mai nesemnificativ gest…

Doctoriţa deschide vitrina. Fulgerător, blonda smulge din buzunarul bluzei de vânt o fiolă pe care nu ajunge decât s-o ridice la înălţimea umărului. Un al doilea plonjeu al lui Florin se conjugă cu cel al Doctoriţei, care apucă mâna surorii sale de sub încheietură. Cu o simplă apăsare a degetelor, Doctoriţa o face să scape fiola.

— Un super cloroformizant, spune Doctoriţa, acum foarte lucidă şi stăpână pe ea… Înainte de orice, trebuie s-o facem inofensivă pe scorpia asta…

Lovitura cu muchia palmei pe care i-o aplică blonda

la gât, o prăbuşeşte ca fulgerată. Cu altă lovitură de picior, blonda zboară pistolul din mâna lui Florin, care şovăie cu degetul pe trăgaci. Florin se catapultează cu capul în stomacul adversarei, făcând-o să-şi piardă echilibrul. În microsecunda cât blonda şi-l redobândeşte, Mlădiţa care prinsese din zbor fiola cu supercloroformizant îi deşurubează capacul şi-i zvârle conţinutul în obrazul femeii dezlănţuite. Blonda rămâne nemişcată, cu ochii plini de o groază inumană, execută câteva mişcări dezarticulate şi, brusc, se prăbuşeşte pe podea. În laborator se răspândeşte mirosul acela straniu, pe care Mlădiţa îl recunoaşte cu groază.

— Repede, Florine. S-o scoatem pe Doctoriţă de aici.

Repede. Repede…

Apucând-o de subţiori, cei doi o trag pe Doctoriţă afară din laborator, într-un fel de săliţă plină cu păsări naturalizate şi eşantioane de stuf. După câteva secunde, Doctoriţa îşi revine. Respiră de câteva ori adânc. Mlădiţa îi povesteşte ce s-a întâmplat, după ce-a fost lovită.

— În trei minute, supercloroformizantul îşi pierde efectul iradiant, spune Doctoriţa.

— Ce aveţi în vitrina cu instrumente?

— Un post de radio, prietena mea dragă…

— Perfect. Eu sunt radiotelegrafistul *Delfinului*. Să trecem la treabă.

— Cu condiţia ca Florin să vegheze. Îmi dai voie să-ţi spun pe nume, tinere?

— Da, doamnă.

— Spuneţi-mi Cecilia… Asta mă face să cred că nu mă dispreţuiţi… Repede, Mlădiţa. Repede de tot. În câteva minute Fochistul va fi aici.

Doctoriţa îşi regăseşte forţa. Intră toţi trei în laborator, urmaţi de Fox… Blonda zace pe duşumea, cu ochii întredeschişi, palidă, cu trăsăturile tăiate parcă în marmoră.

— Ce frumoasă femeie, nu-şi poate stăpâni Mlădiţa admiraţia.

— O minte infernală, servită de un chip de Madonă.

Ajutaţi-mă s-o întind pe canapea. i

Cei trei o ridică pe blondă şi o întind pe canapea, unde Doctoriţa o aranjează cât mai bine, ca şi când ar dormi. *1*

— Iată ce-am făcut eu, ca să-mi răscumpăr greşeala de a fi acceptat să slujesc ca medic acestei bande de sceleraţi… Nu vorbesc de ce-am făcut până astăzi. Asta o voi spune la timpul şi locul potrivit. În clipa în care mi-am dat seama că *Delfinul* este un vas cu o misiune specială

— Apropo – căpitanul bărbos a fost destul de inabil când a vrut să pună stăpânire pe poşeta mea, ei bine, de atunci am conceput un-plan foarte simplu…

— Vine cineva, şopteşte Florin, care-şi recuperase pistolul; dar care, ţinând patul de sidef în palmă, se simţea mai dezarmat decât dacă ar fi, ţinut în mână o nuieluşă.

— Ai dreptate… Cecilia, vine cineva… Uite-l pe Fox.

Fox execută câteva rotiri în cerc. Ciuleşte urechile.

Ţopăie pe loc.

— Dă-mi pistolul, spune Doctoriţa… Vârâţi-vă toţi trei sub canapea… Fochistul!

Într-o clipă Mlădiţa şi Florin se târăsc sub canapea, urmaţi de Fox. O aud pe Doctoriţă făcând ordine pe masa laboratorului. Aud ţăcănitul eprubetelor. Îi văd mâna culegând cioburile de pe jos. Mlădiţa se strânge lângă Florin.

— Dumnezeule, şopteşte, dacă o ucide… N-aş suporta…

— Să fim calmi… Vine.

De undeva, de afară, ori din săliţa cu păsări naturalizate, se aude un mers prelins, foşnitor, ca şi când s-ar târî un şarpe; ori mai curând un patruped enorm şi viclean care se opreşte să asculte, să-şi adulmece prada şi porneşte din nou, când este sigur că nu-l paşte nicio primejdie.

— Peste trei minute George este aici, se aude un glas sec, tăios, care pătrunde în laborator ca un suflu al morţii… Pregăteşte-te, doctoriţă nemernică. Aha! Ai reuşit s-o anulezi pe…

Un foc de pistol. Un strigăt. Alt foc de pistol… Apoi o rafală scurtă de automat. Ţipătul disperat al Doctoriţei.

Lângă canapea se prăbuşeşte un trup. Al Doctoriţei. Îşi îndreaptă obrazul chinuit de suferinţă spre ei.

— L-am lovit, şopteşte… Repede… Mlădiţa… Draga…

Încearcă să întindă mâna. Ochii plini de implorare i se umbresc. Un geamăt. Rămâne nemişcată cu obrazul destinzându-i-se ca şi când o mână binefăcătoare ar mântui-o de toate spaimele şi suferinţele.

De afară se aud paşi grei, târşâiţi, un horcăit, un geamăt, iarăşi paşi grei şi un strigăt frânt:

— Maria…

Florin se târăşte de sub canapea, urmat de Mlădiţa, care evită să privească trupul nemişcat al Doctoriţei. Când se ridică în picioare, Florin face o mişcare bruscă, acoperind-o pe Mlădiţa cu trupul lui. În uşa deschisă, rezemat de tocul ei, un bărbat uriaş, îmbrăcat într-un costum de scafandru argintiu, cu un craniu ca de mort în care sunt implântate adânc câteva cicatrice, ridică spre el ţeava fumegândă a unui automat. Omul are două găuri pline de sânge în costumul de scafandru, ambele în piept. Acelaşi gheomotoc de păr sârmos trece vâjâind pe lângă Florin şi, înainte ca Fochistul să apese pe trăgaci, Fox îi sare în beregată, doborându-l la pământ.

De undeva, din stuf, foarte aproape, răpăie sacadat câteva rafale de automat. Apoi se aude glasul acela bărbătesc, baritonal, plin de energie şi calm strigând:

— Haide, stimabile… Nu mai ai niciun cartuş în jucăria aia inutilă… Eşti înconjurat… Hei… Mlădiţa… Florin… Mă auziţi?… Mihăiţă, şterge-o şi caută-i pe împricinaţi… Aşa, drăguţule… Ridică mâinile sus şi nicio mişcare dacă vrei să nu te fac sită.

Mlădiţa şopteşte ceva nedesluşit şi se aruncă în braţele lui Florin, izbucnind în hohote de plâns.

Orele 17, 40 debarcaderul numărul doi, acolo unde a fost făcut prizonier „Fochistul44, aflat în stare gravă în urma rănilor provocate de Doctoriţă. Apele golfului tăiate de etrava *Delfinului* care soseşte ca o trombă. Pe

debarcader Mlădiţa, Florin, Mihăiţă, Pictorul, Anca Gheorghiu.

Soarele trecut spre orizont scaldă în pulberi albăstrii munţii. Pictorul îşi îmbracă scafandrul autonom. *Delfinul* execută un rondou caligrafiat cu spumă pe apa golfului.

De la comandă şi motor apar sincron capetele celor doi vajnici marinari: Ştiuculiţă şi Şapcă-albastră.

— Hum! Hum! strig ştiuculiţă. Mi se pare că sunteţi voi, afurisiţilor.

— Frumos! Pe-o balenă reumatică, foarte frumos din partea voastră, spune Şapcă-albastră. Pe onoarea mea, ăştia sunt copiii din ziua de astăzi… Să-ţi dai demisia, nu alta.

— Copiii din ziua de astăzi, adevărat, spune Pictorul. De multe ori ar cam trebui să-i imite şi cei pe care-i ştiu eu; dar mă feresc să le rostesc numele.

Ca la comandă, cele două capete, unul prevăzut cu sombrero de pai, celălalt ras şi plin de protuberanţe, dispar ca absorbite.

Orele 17, 45. Pictorul plonjează de pe debarcaderul lângă pilonii căruia se vede în apele albăstrii o adevărată pădure de alge. Anca Gheorghiu se apropie de Mlădiţa.

O apucă drăgăstos de umeri şi o strânge lângă ea.

— Aţi acţionat magistral, draga mea, îi şopteşte…

Dacă Mihăiţă nu deconecta staţia sinucigaşă, mulţi dintre noi nu ne mai revedeam în clipa asta.

Fiorin urmăreşte silueta Pictorului care dispare aproape pe verticală.

— Se pare că ai fost din nou salvatorul tuturor, îi

spune lui Mihăiţă.

— Doar… se pare, Florine… Mă gândesc tot timpul numai la nebunia acestor oameni, care – de când am venit noi – n-au făcut altceva decât să se omoare între ei!

— Legea necruţătoare a junglei, dragii mei, spune

Anca Gheorghiu, a lumii din afara legii… Pe toţi dracii…

Ce este asta?

Orele 17, 50. O parte din pădurea de alge se

desprinde de pe fundul golfului, urcând la suprafaţă pe vertical. Din adâncuri se conturează tot mai limpede silueta unui submarin de buzunar, acoperit cu un camuflaj de alge şi vegetaţie submestră. Apele golfului se sparg clăbucind. Submarinul execută un mers înainte. Un viraj strâns. Acostează pilotat de o mână dibace. Sus, în turn, se deschide chepengul şi, spre stupefacţia tuturor, apare un mulatru care priveşte mirat debarcaderul şi pe cei care la rândul lor îl privesc nu mai puţin miraţi. Zorit din spate, mulatrul îmbrăcat numai în tricou şi pantalon, sare pe debarcader, urmat de Pictor.

— Este surdo-mut, spune acesta. Şi, se pare, mecanicul submersibilului.

Orele 18, 25 în careul de pe *Delfinul*. Este prezent întregul echipaj. Pictorul conectează radioul de bord. Comunică scurt căpităniei portului Galaţi faptul că *Delfinul a* descoperit o bază a „Rechinului pelerin” pe care a anâhilat-o şi roagă să anunţe autorităţile competente.

Peste câteva secunde în difuzorul secţiei răsună un glas, aspru, care-i face atenţi:

— Autorităţile competente anunţă pe această cale echipajul navei *Delfinul* că a anticipat cu o zi acţiunea de izolare şi capturare a bazei numărul unu stabilită pe ostrovul Bizam de către „Rechinul pelerin”. Oricum, îi felicităm pe tinerii temerari şi pe coechipierii lor. mai vârstnici… Repet, aţi izolat baza numărul unu, adică elementul de execuţie… Colonelul Ion Petrescu vă urează „vânt de pupa44… vacanţă plăcută!

Glasul se întrerupse brusc, înainte ca cineva din echipaj să poată răspunde. Pictorul rămâne o clipă nemişcat.

Este tras la faţă şi pe obrazul lui bărbătesc se întipăreşte o expresie dură.

— Cred că nu ne putem considera misiunea încheiată, spune.

— Rămâne să descoperim sursa inteligentă a întregii construcţii din bastion şi de aici, spune Mihăiţă.

— Comandante, crezi că acest „constructor44 se

găseşte pe teritoriul ţării noastre? întreabă ziarista-inginer Anca Gheorghiu.

— Sunt convins că da!… Şi mai mult decât atât. Sunt convins că nu ştie pentru ce şi de cine sunt folosite planurile lui.

— Vrei să-l descoperim? „întreabă serios Mlădiţa. În careul luminat de razele sângerii ale soarelui se face o linişte adâncă.

— Hm, hm, mormăi ştiuculiţă, scărpinându-se sub sombrero.

— Şi cam cine ar putea fi focile alea specialiste în urmărire, hârâie şi Şapcă-albastră… Tu ce zici, Coco?

În foc de epilog

— Derbedeule!… Derbedeule!… ţipă Coco de pe clanţa uşii.

Orele 20, 30. Soarele, învâlvorat, scapătă dincolo de apele sângerii ale fluviului, într-o mare de lumină purpurie, prin cerul plin de tainele înserării trec stoluri de raţe sălbatice. Câţiva pescăruşi desenaţi cu email alb plutesc ca-n vis peste puntea *Delfinului*.

Vasul spintecă valurile molatice. Şapcă-albastră, la timonă, îl are pe Fox în faţă, aşezat pe tabloul de bord.

Ştiuculiţă stă în portiera motorului. Cântă o canţonetă napolitană, acompaniindu-se la chitară. Are glas plăcut de tenor, care dă farmec navigaţiei line prin această lumină dramatică. Pictorul pufăie din lulea, instalat într-un şezlong. Florin şi Mihăiţă stau pe pragul cabinei de comandă.

Mlădiţa o ţine pe Anca Gheorghiu de mijloc. Rezemate de copastie, lasă vântul să le mângâie părul.

— Călătoria noastră abia a început, spune Mlădiţa, urmărind fermecată zborul delicat al unui pescăruş care taie înserarea, strângând pe aripile albe lumina fastuoasă a amurgului.

Nu-i răspunde nimeni. Dar toţi cei de la bord ştiu că, în adevăr, călătoria lor neobişnuită abia din clipa aceea începe cu adevărat. Pentru că au descoperit taina Doctoriţei şi a surorii sale Maria; dar că rămâne de

descoperit taina constructorului aparatelor capabile să înregistreze fluxurile psihoundelor. Mihăiţă visează chiar să participe la o expediţie internaţională împotriva „Rechinului pelerin44, iar Florin îşi spune că, până la urmă, descoperirea cea mai preţioasă pentru el, în afară de aceea făcută în cunoaşterea prietenilor lui Mlădiţa şi Mihăiţă, ar fi legată de Pictor, Ştiuculiţă şi Şapcă-albastră.

Cine sunt aceşti trei navigatori temerari şi care este adevăratul motiv care-i face să lupte pe viaţă şi pe moarte cu „Rechinul pelerin44?!

Din amonte apare un vapor de pasageri iluminat ca în basm. Dunărea curge maiestuos sub cerul liliachiu, pe care licăreşte verde, luceafărul de seară.

— Da! sjâune aproape în şoaptă Ra-Buffalo Bill. Ca întotdeauna, Mlădiţa are dreptate. Călătoria noastră, spre; noi înşine, de-abia a început, bravii mei marinari.

Grădiştea pe Argeş mai iunie 1971

CUPRINSUL

Cartea întâi
Misterele bastionului... 5
Cartea a doua
Insula piraţilor 39